
Keith – un
Inima Alege
BILLIE GREEN

Keith – un fermecător cuceritor care obțin[e] întotdeauna ceea ce dorea...

El rămase buimăcit cînd o descoperi, exact așa cu[m] i-o promisese soarta: cu părul negru ca tăciunele, [cu] pielea albă ca spuma laptelui. Cînd Keith Donegal [a] salvat-o pe Jenna Howard de o turmă de oi insistent[e], ea a fost încîntată.

Cu zîmbetul misterios, cu mîngîierile care-i dăde[a] fiori și cu siguranța lui a făcut-o să creadă că veni[se] pentru el.

El i-a cerut să-i acorde următoarele o mie de dansu[ri].

Ea fugise de cariera ei stresantă, din Dallas, și a f[ost] sedusă de un bărbat care pretindea că ea era destin[ul] lui. Keith îi amețește simțurile cu lumea l[ui] misterioasă, legînd-o de el cu o irezistibilă căldură. [El] va dărîma toate zidurile pe care Jenna încerca să [le] ridice între ei, fugind tot timpul, ca să-și ascun[dă] adevărata pasiune.

Va putea ea să-i dovedească faptul că singura casă [pe] care și-o dorea era în brațele lui și că se afla acolo ca [să] rămînă?

Lei 39[0]

MAN FROM THE MIST
by Billie Green

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Billie Green

Inima alege

Traducere de Alexandra Kiseleff

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corector: ALEXANDRA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-1-2

Capitolul 1

E doar vina lui Myron.

Schimbîndu-şi poziţia pe marginea stîncii, suspină iritată, numai Myron Appleton era de vină.

Cîţiva cîrlionţi din părul ei negru scăpaseră din coada de cal atîrnîndu-i în jurul feţii; ochii ei migdalaţi trecuseră de la violet la albastrul intens al miezului de noapte; blugii negri erau plini de praf şi pe umăr un colţ al bluzei de lînă nou nouţă, de culoarea lavandei, era rupt. Şi toate astea numai

din vina lui Myron.

Înclinîndu-şi uşor capul, se uită cu ochii îngustaţi la bluza ei sfîşiată. Pe măsură ce se gîndea mai mult la omul care era vinovat de toate astea, simţea cum i se ridică, din plăpînda ei făptură, sîngele în obraji:

„– Ascultă aici la mine, drăguţo, dacă vei face modelele în două săptămîni, am să mă pot duce cu ele la Chicago. Am să primesc comenzi masive... şi o grămadă de bani. Iar tu vei fi recunoscută pe plan naţional... şi te vei umple de bani. Vom deveni bogaţi şi celebri amîndoi peste noapte.

Mai bine n-aş fi vorbit niciodată în viaţa mea cu tine, Myron, dar tu ştii al dracului de bine...

– Da, da, e adevărat că sînt observaţii tardive şi n-aş fi îndrăznit să-i cer nimănui altcuiva asta. Dar te cunosc pe tine, Jenna. Tu lucrezi mai bine sub tensiune."

Myron, cu salonul lui de decoraţiuni interioare de lux şi cu viclenia lui firească, era răspunzător de porcăria în care se afla ea acum, îşi zicea Jenna, lipindu-se mai tare de suprafaţa stîncii.

Myron ştia întotdeauna ce vrea şi cum să obţină. O încîntase pe Jenna să lucreze zi şi noapte

ca să-i execute indicaţiile pentru un nou set de modele de primăvară. Designul ei va fi reprodus şi aplicat pe lenjeria de pat şi de baie, pe materialele pentru capitonat şi pentru draperii, tapete şi borduri.

Iar pentru că Jenna era întotdeauna foarte conştiincioasă, nu numai că lucrase zi şi noapte la desene, dar umblase înnebunită pe la fabricile de textile care-i transpuneau modelele transformîndu-le în realitate, măgulind un manager arţăgos, străduindu-se să se poarte cu diplomaţie cu toţi cei care păreau hotărîţi să o nimicească.

Încă de pe cînd se străduia Jenna să ducă la bun sfîrşit reproducerea modelelor începuse aiureala. Filaturile erau deconcertante, dar le-ar fi putut suporta, s-ar fi adaptat dacă nu ar fi avut de luptat şi cu halucinaţiile.

Acele halucinaţii o speriaseră. Mai rău, o încurcaseră. Nu se putea gîndi la ele ziua-n amiaza mare şi refuzase să discute despre ele chiar şi cu asistentul care o programase la doctorul Weston, medicul curant care se îngrijea de sănătatea ei de peste douăzeci şi şase de ani.

„Doctorul Weston", Jennei aproape că era gata să-i scape mîna cu care se agăţa de stîncă

atunci cînd îşi îndreptă brusc umerii.

S-ar putea ca Myron să fi fost catalizatorul, dar Frank Weston era adevăratul vinovat. Cum de nu se gîndise la asta mai înainte? Totul era din cauza lui Weston.

„Eşti epuizată, Jenna. Ai lucrat non-stop optsprezece luni. Nimeni nu poate face ceea ce ai făcut tu fără să plătească mai devreme sau mai tîrziu. Tranchilizantele te ajută, dar ele nu sînt decît o măsură temporară. Ai nevoie de linişte şi odihnă. Fără stres. Fără lucru sub tensiune. Trebuie să nu munceşti absolut deloc cel puţin o lună. Să sperăm că nu ţi-ai produs nişte tulburări nevindecabile."

Doctorul Weston, cu vocea lui amăgitor de umilă şi cu interesul lui aproape patern, a fost cel care a împins-o pe Jenna în situaţia asta dificilă. Dacă nu ar fi speriat-o bunul doctor cu bolile pricinuite de stres şi cu consecinţele care i-ar putea dăuna în mod considerabil minţii şi trupului, dacă n-ar fi insistat el ca Jenna să-şi întrerupă complet munca, ea ar fi încă în Dallas între confortabilele turnuri de sticlă şi de beton.

Dacă nu ar fi folosit doctorul Weston tactica înspăimîntării, Jenna nu ar fi ascultat-o pe Dink

şi...

– Dink! suspină Jenna, schimbîndu-şi din nou gîndurile pe măsură ce-şi clarifica situaţia.

Sursa necazurilor ei nu era Myron, nici bătrînul doctor Weston, drăguţul. Era Georgiana Harte Aldham, alias Dink Ticăloasa.

„– Trebuie să vii, Jenna. La ce ar mai folosi un castel irlandez moştenit de cineva prin soţ, dacă acel cineva n-ar putea face pe stăpînul cu un prieten? Cum dracu' aş putea face eu pe stăpîna castelului fără o spectatori? Pentru Dumnezeu, Jenna, *noblesse oblige,* iar asta nu ar fi posibil dacă nu ar exista destui oameni de rînd în jur ca să oblige.

– Dink, nu pot. Sînt foarte ocupată. Cum se poate întreţine cineva fără să muncească? Nu pot să mă ploconesc şi să mă trag de păr la telefon?

– Ai făcut ceva cu părul tău? Trebuie să vii. E un castel, Jenna. Un castel adevărat al meu personal. Ştii cît mi-am dorit întotdeauna să am unul. Şi acum, bietul unchiul Edward depravatul, a venit cu recompensa. Sînt lady Aldham. Cine s-ar fi putut gîndi la una ca asta? Aşa că vezi de ce trebuie să vii. N-are nici un haz să fac pe ducesa

dacă nu e nimeni care să rîdă de mine după aceea."

Jenna ţinuse piept ademenirilor lui Dink mai multe luni de zile. Îi ţinuse piept pînă cînd căzuse peste planşeta de desen pentru a patra oară la miezul nopţii, tresărind şi tremurînd, cu tot trupul scăldat într-o sudoare rece luptîndu-se cu halucinaţiile.

Aşa că, Jenna a plecat la Londra, dar, chiar din clipa în care sosise, îşi dăduse seama că nici gînd de atmosfera de calm prescrisă de bunul doctor. Mulţumită lui Dink, Jenna a fost aruncată imediat în vîrtejul petrecerilor, vizitelor şi tîrguielilor. Calmul nu făcea casă bună cu doamna lui Geoffrey.

Într-o lume sănătoasă, raţională, cuplul pe care îl reprezenta Dink şi Geoffrey n-ar fi putut exista. Geoffrey, un om calm şi rotofei, era numai discreţie şi plin de înţelegere. Dink, numai nuri, blondă şi hiperactivă, doar neastîmpăr, versiunea texană a *Valley Girl.*

Acest cuplu nepotrivit făcuse totuşi doi copii surprinzător de normali, Jeff şi Amelia. Principala contribuţie a lui Geoffrey la educaţia copiilor fusese doamna Hargreaves, guvernanta cu figură

severă care-l crescuse pe el. Contribuţia lui Dink includea grădiniţa pe care o urmase împreună cu Jenna, filmele lui Woody Allen şi o demonstraţie permanentă de rutină.

În compania lui Dink, cele trei zile ale Jennei petrecute la Londra nu au fost deloc odihnitoare, n-au fost liniştite şi nici lipsite de stres. De aceea în timp ce micul grup, minus Geoffrey, care li s-a alăturat mai tîrziu, se suia la bordul avionului spre Irlanda, Jenna se ruga să se poată plictisi.

Dar nu s-a întîmplat aşa ceva. Nici o fiinţă raţională nu poate găsi că Irlanda este plictisitoare. A fost chiar mai frumos decît îşi închipuise Jenna.

După ce au aterizat pe aeroportul *Shannon* au fost purtaţi într-un bătrîn *Rolls-Royce,* de un tot atît de bătrîn şofer, peste drumuri de ţară, trecînd pe la poalele munţilor înverziţi, pe lîngă colibe văruite în alb şi sate ca din filme.

Era un vis să te întorci la viaţă. Un vis care a fost întrerupt doar puţin cînd Jenna a aruncat o privire către castelul Aldham.

Urmînd instrucţiunile lui Dink, şoferul a oprit *Rolls*-ul pe un povîrniş, cam la un sfert de milă de castel, în aşa fel încît Jenna să poată admira

bătrînul edificiu în lumina apusului. Copiii, atît de teamă cît şi de oboseală, au preferat să rămînă în maşină cu doamna Hargreaves.

– Sfinte Dumnezeule, căscă ea ochii, stînd cu precauţie lîngă maşină, întinzîndu-şi capul ca să vadă de pe înălţime uriaşa, marea, greoaia structură de piatră. Este cel mai urît lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, o trînti ea cu sinceritate.

– Da, nu-i aşa? Inexplicabil, Dink părea încîntată de insultă. E plin de curent şi umed şi miroase ca o rufă păstrată prea mult timp în coşul de rufe murdare. Un adevărat castel.

Desprinzîndu-şi cu greu privirile de pe crenelurile înnegrite profilîndu-se vag la orizont, Jenna se uită la femeia blondă care stătea lîngă ea.

– Dink, dar cu adevărat nu poate fi sănătos, spuse ea cu precaţuie. Vreau să spun, ai verificat igrasia şi chestii de genul ăsta?

Dink scoase un rîs gîlgîitor.

– Este perfect sănătos, pe onoarea mea de cercetaşă. Castelele nu sînt lucruri pe care să le arunci după folosire. Vechii celţi ştiau ei ce făceau. Au construit aceste sugători de apă ca să dureze.

– Ce păcat, mîrîi Jenna.

Interiorul castelului Aldham nu era mult mai bun decît exteriorul. Dincolo de pilaştrii uşii din faţă era pardoseala din marmură, pereţi tapetaţi şi candelabre care ar fi determinat-o pe oricare dintre femeile care făceau curăţenie la cunoştinţele Jennei să ţipe îngrozită.

Cu luni de zile în urmă, Dink începuse procesul de renovare. La parter erau bune de locuit două sufragerii şi trei saloane, camera de biliard şi solariul. Biroul lui Geoffrey şi bucătăria. La etajul al doilea fuseseră date în folosinţă opt dormitoare ca şi apartamentul copiilor care au fost aduşi protestînd şi strigînd.

Chiar în această primă seară, lucrurile au evoluat cît se poate de normal în circumstanţele date, circumstanţe care includeau o cadă de baie destul de adîncă pentru a sta îndoit în ea dacă intrai repede, cu o pompă de apă care curgea într-un ritm absolut infernal şi cu prosoape de baie roşii, cu adevărat urîte, care atîrnau pe partea de sus a băii ornate din Aldham. Dar pentru Jenna, din cea de a doua zi de la venirea în Irlanda, lucrurile începură să meargă anapoda.

După masă, Dink, care era din nou însărcinată, se duse în camera ei pentru obişnuitul pui

de somn, iar doamna Hargreaves, cu toată căldura şi umorul unui antreprenor de pompe funebre din desenele animate, a refuzat să o lase pe Jenna să tulbure obiceiurile copiilor cu neplăcuta ei prezenţă americană.

Jenna, fiind lăsată să se descurce singură, se hotărî să exploreze camerele nefolosite din castel. Şi cum trăgea ea cu ochiul prin firide şi cotloane care, cu siguranţă, nu mai văzuseră lumina soarelui de secole, auzi ceva care părea a ieşi din castel...

– Şi totul din cauza lui Dink, îşi spuse Jenna cu glas tare, vocea ei sunînd plină de convingere.

Dacă toanta de prietenă a ei n-ar fi insistat să se mărite cu Geoffrey Aldham, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea. N-ar fi existat nici un copil şi nici o guvernantă tiranică; n-ar mai fi existat o nouă sarcină care să necesite să tragă un pui de somn; n-ar fi existat nici un castel cu umbrele şi vîntul şuierînd prin el, nici cotloane care să ascundă halucinaţii.

Fără intervenţia lui Dink, Jenna s-ar fi dus în Bora Bora pentru vacanţă, ca orice persoană normală. Şi nu s-ar afla acum, la doi metri de la

pămînt, atîrnată de o stîncă, blocată de o haită de animale însetate de sînge.

„Sînt oi, îşi spuse cu dezgust Jenna. Miei enormi, pentru numele lui Dumnezeu! Ce mi-ar putea face, să mă muşte de moarte?"

Dar bineînţeles că logica nu are nimic de-a face cu frica. Jenna nu ştia decît două lucruri despre oi: că miros urît şi că nu putea să aibă încredere în ele. Nici o clipă.

Nu trebuia să se întîmple asta, îşi spuse ea. Nu Jennei Howard, iscusit om de afaceri şi designer inovator. Nu unei femei ale cărei imitaţii, făcute după-masă, ale Lizei Minnelli şi Charles Chaplin, deveniseră aproape vestite; o femeie care se putea descurca în politică, sport, ştiinţă sau artă; o femeie care putea, după ce lua cîteva pahare la bord, să-şi dea degetul mare peste cap pînă atingea cu el încheietura mîinii.

Persoanele înzestrate cu multe talente se presupune că nu îmbrăţişează stîncile spre distracţia animalelor din ferme, se gîndi ea.

O clipă mai tîrziu cînd trase cu coada ochiului, Jenna văzu dincolo de înghesuiala oilor. Un bărbat traversa păşunea, perpendicular pe direcţia stîncii de care stătea ea agăţată.

Deşi era prea departe ca să-i distingă trăsăturile, Jenna îşi dădu imediat seama de încrederea ce o degaja şi care era vizibilă chiar şi de la distanţă. Agăţîndu-se cu o mînă de suprafaţa stîncii, făcu semn cu cealaltă pe deasupra capului.

– Alo, aici! strigă ea. Alo. Crezi că mă poţi ajuta să cobor?

Omul se opri brusc, întorcîndu-şi capul, privind o clipă peste cîmp. Apoi începu să se îndrepte către ea. Cînd ajunse la înghesuiala oilor, îşi făcu pur şi simplu drum printre ele, vorbindu-le calm dar ferm animalelor, pînă cînd ajunse drept sub ea.

Prima impresie a Jennei fu că era un bărbat brun, păr negru, ochi cafenii, jachetă maro, şi cu pielea puternic bronzată. Fruntea lui înaltă, nasul roman şi ochii înclinaţi în jos la colţurile exterioare îi dădeau un aspect de autoritate plăcută. Nu era un model de frumuseţe masculină sau de virilitate, dar era ceva impunător în chipul lui uscăţiv întors către ea.

Nu vorbea. Stătea doar acolo, privind liniştit. Se uita atît de lung şi de insistent, încît uşurarea Jennei se transformă în stînjeneală.

Apoi, cum se uita în jos către ei cu nelinişte crescîndă, buzele lui puternice se curbară într-un zîmbet.

– Aşadar tot ai venit în cele din urmă, spuse el încet.

Capitolul 2

– Ţi-au blocat oile întoarcerea în munţi? întrebă străinul, cu voce nesigură, continuînd să-i studieze chipul Jennei.

– Nu, spuse ea rar. Nu, mi-au blocat drumul să cobor de pe stînca asta şi să ies din coşmarul ăsta bucolic.

El chicoti.

– Poate că pot fi de ajutor.

Prinzîndu-i talia cu ambele mîini, el o ridică de

pe stîncă, de parcă ea n-ar fi avut nici un pic de greutate, şi cu mişcări chibzuite îşi puse o mînă sub genunchii ei şi începu să treacă înapoi prin grămada de oi.

– Sînt atît de proastă, murmură ea. Nu înţeleg ce le intrase în cap să mă urmărească, ca într-un basm, în stil Mel Brooks.

– Păi aşa urmăresc ele, îi explică el. Sînt animale proaste, dar nevătămătoare.

– Ţi-e uşor să spui aşa, dacă trăieşti de obicei cu creaturile astea. Noi nu avem dintr-astea în Dallas... cel puţin, nu în porţiunea de oraş în care locuiesc eu.

O licărire de amuzament străluci în ochii lui întunecaţi.

– N-aş putea zice că trăiesc cu ele. Li se îngăduie să intre în casă doar la ocazii deosebite, înţelegi...

Rîse împotriva voinţei ei. Era împotriva voinţei ei, pentru că în mod cert nu voia să se amuze pe seama acestui străin excentric, cum nu voia să fie nici fascinată de sunetul cald, muzical al glasului său şi de căldura ochilor lui cafenii.

Jenna întîlnise vreo cîţiva bărbaţi în cei douăzeci şi şase de ani ai ei, bărbaţi înstăriţi şi puter-

nici, bărbaţi înzestraţi cu farmec care aveau o înfăţişare plăcută, dar, în afară de fostul ei logodnic, nu le acordase vreo atenţie deosebită. De ce acum, cînd se afla într-un refugiu rustic, cu un bărbat care avea grijă de oi, spre norocul ei, fiind descumpănită, trebuia să se simtă atrasă?

Filaturi... halucinaţii... nobilime ţicnită... castele irlandeze ruinate... păstori fascinanţi la poalele zidului.

„Este doar imaginaţia mea, se întrebă ea în gînd, sau viaţa mea a luat deodată o întorsătură bizară?"

După o clipă, cînd Jenna se uită împrejur, descoperi că nu mai erau oi. Dar ea se afla tot în braţele lui şi el mai mergea încă.

Jenna îşi drese glasul.

– Scuză-mă... scuză-mă. A fost foarte drăguţ din partea ta că m-ai ajutat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu treceai pe aici. Aş fi intrat în legenda locală ca: turista nebună care stătea atîrnată de stîncă şi mormăia: „Nu mai vreau oi... nu mai vreau oi". Bine, dar acum, poţi să mă pui jos.

El murmură:

– Dacă aşa vrei şi o puse pe picioarele ei, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr negru de pe

obraz şi fixînd-o din nou, cu un amestec de surpriză şi plăcere, amuzament şi întîmpinare plină de căldură.

Ea deschise gura să spună ceva, să facă o obiecţie deşi nu era sigură ce voia să obiecteze, dar se opri scurt cînd el o luă de braţ şi începu să meargă încet peste pajişte în aceeaşi direcţie din care venise.

Jenna se uită cu coada ochiului spre el, apoi îşi muşcă buza de jos. Şi acum? Ea venea dintr-o lumea plină cu discuţii fără sens. Fiecare tînăr profesionist isteţ, în ascensiune, dispunea de un bagaj de cuvinte şi fraze care puteau fi adaptate pentru a se potrivi în orice ocazie, în afaceri sau în interes personal. Era ruşinos să-şi dea seama că în afara mediului ei, Jenna trebuia să se gîndească din greu. Şi, înainte de a putea găsi cuvintele potrivite, cuvintele care ar fi exprimat atît mulţumirea cît şi despărţirea, el i-o luă înainte rupînd tăcerea.

– Aşadar cum îţi spui tu?

Trăncăneală irlandeză?

– Depinde de dispoziţie, răspunse ea sec. Uneori îmi spun geniu, iar alteori îmi spun ticăloasă tîmpită. Cînd el rîse, Jenna adăugă: M-am născut

Jenna Annelle Crafton Howard, dar poţi să-mi zici Jenna.

– Jenna. El îşi înclină uşor capul într-o parte ca şi cum ar fi ascultat cum sună numele ei. Jenna, spuse el din nou. Este ceva delicat în el, ca o rază de soare la începutul primăverii, caldă şi plăcută ca să înlăture frigul iernii. Îi zîmbi. Bună, Jenna, eu sînt Keith Donegal.

Îşi încetini paşii, apoi se opri uitîndu-se către ea. O încruntare săpă creţuri adînci în pielea lui arsă de soare.

– Îţi place? Numele meu, vreau să spun.

– Este... un nume drăguţ.

– Atunci e bine. Pentru că este singurul pe care-l am şi ar fi fost îngrozitor dacă nu ţi-ar fi plăcut.

– Sigur că ar fi fost, fu ea de acord cu căldură şi privi după aceea în jur. Nu recunoştea nimic, şi era aproape sigură că nu pe drumul ăsta venise.

– Keith, unde...

– Mai spune o dată, o întrerupse el.

Jenna se uită la degetele puternice care o ţineau de braţ, apoi la chipul lui. Îşi umezi buzele cu un gest nervos.

– Poftim?

- Vrei să mai pronunţi o dată numele meu?

Ochii însetaţi de sînge arătau din ce în ce mai bine. Înghiţind cu greu, ea spuse:

- Keith?

El clătină din cap, murmurînd:

- Şi cînd te gîndeşti, mi-am auzit toţi anii ăştia numele fără să-mi dau seama că poate suna aşa.

Ea lăsă să-i scape un uşor oftat.

- Mă bucur că îţi place cum îţi pronunţ numele, dar...

- Tu îl faci să sune ca un lucru obişnuit. Dar nu este. Nu este deloc aşa. Este o bucăţică din magia pe care mi-ai dat-o şi nici nu mă aşteptam la asta. El rîse uşor, apoi, luînd-o de mînă, începu să meargă mai departe. Trebuia să ştiu asta.

Peste cîmp Jenna zări o gospodărie şi înţepeni pe loc. A fi îngăduitor cu un excentric era una, dar să-l urmezi în preajma locuinţei era cu totul altceva.

- Stai o clipă, spuse ea cu fermitate. Ia ascultă. Nu ştiu ce se întîmplă... m-ai făcut să fiu neatentă timp de două secunde după ce ai trecut printre oi... dar refuz să mă mai mişc din loc pînă nu-mi răspunzi la cîteva întrebări. Şi să nu îndrăzneşti să te pierzi din nou în divagaţii. Vreau să-mi

răspunzi direct şi vreau să faci asta acum.

Cînd buzele i se curbară în acel zîmbet vag al lui, Jenna se proţăpi în faţa lui fixîndu-l mînioasă. Idiotul se uita la ea ca şi cum era încîntătoare, se gîndi ea cu dezgust. Evident că el nu cunoştea reputaţia Jennei de gură rea. O fi avînd ea doar un metru cincizeci şi cinci, dar oameni judicioşi tremurau cînd îi privea Jenna aşa cum îl privea pe Keith acum.

– Ce? întrebă el.

Îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că el se referise la întrebarea ei.

– Ca... păi, ce ai vrut să spui atunci cînd ai zis că aşadar am venit, în cele din urmă? îl întrebă ea, imitîndu-i accentul irlandez.

– Ai mai fo' în Irlanda mai înainte?

De ce suna întrebarea asta ca o acuzaţie?

– Nu, spuse ea ezitant. Am vrut să o fac întotdeauna. Am citit multe despre ea, dar nu am fost niciodată aici.

– Atunci nu crezi că e bine că a trecut timpul ăla? Erin a noastră este o ţară deosebită, Jenna. Este un loc pe care trebuie să-l simţi. Nu-i un loc despre care să citeşti. Este un loc pe care trebuie să-l simţi. Şi degetul lui mare se mişcă pe braţul ei

într-o mîngîiere delicată.

- Nu simţi asta acum?

Ea îl fixă cu privirile. „Vai, simt foarte bine", admise ea în gînd. Dar nu Irlanda îi producea fiorul acela de plăcere care o curentă. Ci o atingere simplă, inocentă.

Ea îşi drese glasul.

- Cred că fuga mea de oi a fost un indiciu foarte bun că nu eram de pe aici, fu ea de acord nu prea încîntată, dar ai mai spus ceva... ceva despre faptul că oile îmi blocaseră drumul spre munţi.

- Zînele trăiesc în munţi, îi explică el, cu un ton detaşat. Cînd te-am văzut acolo, cu părul negru ca tăciunele şi cu pielea albă şi proaspătă ca laptele şi nu mai mare cît să te pot ţine în palmă, am fost sigur că erai una dintre ele care încercai să te întorci în munţi. Poate chiar însăşi regina zînelor.

- Chiar aşa, spuse ea, aruncînd o privire pe furiş către el. Pentru ce nu mi-ai spus asta de cînd m-ai luat? A cui este casa asta şi de ce am venit aici?

- Este casa mea. Ferma Donegal. Şi am venit aici pentru că este ora ceaiului. Îndemnînd-o să înainteze, porni din nou mai departe.

Nu era vina ei, se liniştea Jenna cum mergea alături de el. Keith tocmai traversa cîmpul cînd îl strigase ea. De unde era să ştie că era un prostănac? Drăguţ şi fermecător, dar era clar că era prostănac.

Şi blîndeţea lui o făcuse să îl urmeze ascultătoare încotro se îndrepta el. Ca şi cum ea nu ar fi fost o femeie practică şi cu picioarele pe pămînt de la sfîrşitul secolului douăzeci. Ca şi cum nu ar fi avut o voinţă de fier. O făcuse din pură generozitate. În definitiv putea şi Jenna Howard să fie altruistă cu tipul de lîngă ea.

Intrară în gospodărie pe uşa din spate, pătrunzînd direct în bucătărie. Pentru o clipă se gîndi că decoratorul cam exagerase cu „autenticul" farmec rustic, dar după aceea îşi dădu seama că nu era o autenticitate artificială. Era un adevărat McCoy. Uriaşul cuptor negru, jgheabul de bucătărie din plăci de ardezie, tejghelele din lemn nu erau adunate de la o licitaţie. Aceste lucruri făcuseră întotdeauna parte din ferma Donegal.

În timp ce Jenna stătea la o masă grea de lemn, Keith trebăluia la tejghea cu mişcări măsurate, făcînd ceai, tăind felii de pîine şi ungînd

fiecare feliuţă cu unt. Pe cînd pregătea, el vorbea liniştit, limbajul lui plăcut făcînd-o să se simtă degajată. Îi vorbea despre lucruri obişnuite, banale. Despre vreme şi despre oi, despre preţul recoltei.

Cum asculta, ochii Jennei se îngustară.

– Stai o clipă, îl întrerupse ea, cu voce indignată. Nu eşti un prostănac.

– Este o condiţie? ridică el întrebător dintr-o sprînceană. Te aşteptai să fiu un prostănac?

– Nu...nu, e-n regulă, îşi dădu ea, cu un gest nervos, o buclă spre spate. Poţi fi inteligent dacă vrei.

– Atunci e bine. El puse o tavă cu pîine cu unt pe masă lîngă ceaşca cu ceai. Vorbeai mai înainte de Dallas. Este vorba de Dallas, Texas, din America?

– Mai există şi altul?

– Şi casa ta este acolo? Este minunat acel Dallas, Texas. Pronunţă el cuvîntul cu căldură, cu veneraţie, dar în ochii lui întunecaţi licări o scînteie de suspiciune. Vite şi văcari. Cu siguranţă că nu mi-ar plăcea să văd o asemenea privelişte.

Jenna studie îndelung, în tăcere, figura lui inocentă. Se uită într-o parte, apoi îl privi din nou.

– Mie cred că-mi place, spuse ea în cele din

urmă. Încet dar cu convingere, asta sînt eu. Nu numai că nu eşti prost, dar nici nu eşti irlandez. De unde eşti? Din Brooklyn?

El zîmbi.

– Nu eşti pe departe, isteaţo.

– California? Deşi încerca să fie furioasă, nu reuşea. Zîmbetul lui american era tot atît de puternic cum fusese cel irlandez. Şi m-ai lăsat să merg cu un fals irlandez.

Cînd el îşi dădu capul pe spate rîzînd, sunetul profund şi amplu o năpădi în întregime în toată fiinţa ei, ajungîndu-i pînă în cele mai ascunse cotloane.

– Nu fals, spuse el în cele din urmă. M-am născut aici în comitatul Limerick, dar m-am mutat, cînd aveam doisprezece ani, împreună cu mama mea la Los Angeles. El trase un scaun, îl întoarse şi îl încălecă sprijinindu-şi braţele pe speteaza lui. Mănîncă pîine cu unt. Hai, că doamna Kennedy nu este aici, s-a dus să-şi vadă verişoara bolnavă sau vrei să-ţi dau ceva mai bun?

– Nu, este foarte bun, murmură ea, apoi căutîndu-i ochii, de cînd te-ai întors?

– De cinci ani. Ceva din aceşti cinci ani păru să-l supere, dar numai pentru o clipă. El zîmbi şi

spuse: N-am vrut să-mi bat joc de tine cu accentul irlandez. Se pare că am devenit din nou irlandez.

– Şi acum locuieşti permanent aici?

– Aceasta este casa mea. M-am născut aici şi probabil că aici voi muri. Îşi schimbă poziţia. Şi acum, hai să vorbim despre tine. Ce faci acolo în Dallas, Texas, S.U.A.?

Lăsîndu-se comod în scaun, descoperi că începuse să se relaxeze din nou.

– Creez minunate modele, nu rîde, pentru lenjeria de casă şi pentru tapete.

– De ce aş rîde? Fiecare-şi doreşte în sinea lui să fie un artist, sau cam aşa ceva, dar nu toţi au acest dar. Ar trebui să fii mîndră.

– Un artist? rîse ea a îndoială. Frumos din partea ta să spui asta, dar dacă ar trebui să etichetezi munca mea, bănuiesc că ar trebui să mă numeşti artizan, un meşteşugar iscusit.

Şi modelele astea sînt bune?

Jenna cumpăni cu grijă întrebarea.

Da... da, sînt bune. Modelele mele au ajuns în vogă în ultimii ani. Sînt foarte solicitată. De aceea...

Ea se întrerupse şi deveni foarte absorbită să

muşte din pîinea cu unt.

– De aceea, ce?

Ea ridică din umeri sorbind din ceaiul tare şi fierbinte.

– Trebuie să profiţi de popularitate, îi explică ea. Lucrurile se schimbă atît de repede. Dacă oamenii vor modelele Jennei Howard, eu trebuie să le ofer înainte de a se îndrepta spre alt designer. Aşa că m-am suprasolicitat. Am profitat de cerere pînă cînd am căzut epuizată. Stresul oraşului. Se întîmplă multora mai devreme sau mai tîrziu.

– Atunci, pentru ce eşti atît de necăjită?

Jenna se uită într-o parte. Ea încercă să-şi menţină vocea obişnuită. Nu trebuia ca el să-şi dea seama că nu se simţea la îndemînă. Un străin nu era bine să ştie prea multe despre ea.

– De ce pui atîtea întrebări? mîrîi ea.

– Jenna. Cuvîntul suna ca o dojană plină de căldură.

După o mică ezitare, ea suflă uşor.

– Bine, bine. Mă sperie pentru că am o mică, cu adevărat o micuţă, epuizare. M-a părăsit toată energia. Rîse scurt. Ca şobolanul care părăseşte nava care se scufundă. Mă trezesc în fiecare dimineaţă simţindu-mă ca şi cum am fost vizitată de

Dracula în miezul nopţii. Şi nu pot lucra. Am o grămadă de idei minunate, dar, parcă, bietul meu creier a uitat cum trebui să trimită semnalele către degete.

Cînd îşi dădu seama că-i tremurau mîinile, le lăsă în poală şi zîmbi.

– Dar nu-i un lucru grav. Nu chiar atît de grav. Se întîmplă oricui. Doctorul Weston zice că nu am nevoie decît de puţină linişte şi odihnă. Fără lucru. Fără stres.

El rămase o clipă tăcut.

– Te sperie ceva, spuse el în cele din urmă. Nu oboseala sau inabilitatea de a lucra. Este altceva.

Suspinînd, îşi înlătură o şuviţă de păr de pe frunte.

– Nu, ai dreptate. Astea sînt rele, dar sînt lucruri obişnuite. Celealte simptome mă sperie puţin, dar...

Interupîndu-se, îl privi fix cu ochii larg deschişi.

– Pentru ce îţi spun eu toate astea? Nu i-am povestit nici măcar lui Dink. Nu-i nimic mai îngrozitor decît să-l forţezi pe un străin să-ţi asculte problemele tale medicale. Doamna Cross, care locuieşte în acelaşi bloc cu mine, de cîte ori se suie în lift, unde ştie că nu-i poate scăpa nimeni,

insistă dînd tot felul de amănunte despre operaţia pe care a făcut-o la vezica biliară. Eu mă rog întotdeauna în sinea mea să nu ajungă la faza drenajului înainte de a ieşi pe coridor. Nu pot crede că încep şi eu să fac exact acelaşi lucru...

– Celelate simptome? o întrebă el cu răbdare.

Ea aruncă o privire spre fereastră, suspină uşor, apoi mormăi ceva printre dinţi.

– Vorbeşte tare, nu te pot auzi dacă mormăi aşa.

Ea se întoarse către el. Cu un zîmbet amuzat, dar neîncrezătoare faţă de atîta înţelegere.

Îndreptîndu-şi umerii, spuse:

– Am zis că văd lucruri pe care nu le pot vedea alţii şi aud ceea ce nu aud alţii. Cuvintele îi ieşiră dintr-o răsuflare, fiind tentată să adauge: Asta e.

Cum se lăsase tăcerea, Jenna se uită la chipul lui. Nu părea şocat, ca managerul ei cînd îi spusese; nu părea speriat, ca puţinii ei prieteni cărora le spusese; şi nu părea gata să o consoleze dacă ar fi avut halucinaţii, cum făcuseră părinţii ei după ce le vorbise doctorul Weston despre asta. Keith o privea pur şi simplu cu interes.

– Povesteşte-mi despre asta, îi zise el liniştit.

Încruntîndu-se, se întrebă ce urmărea el. Probabil că urmărea ceva. Nimeni nu este atît de drăguţ.

Cu coatele rezemate de masă, ea se întinse mai aproape.

– Într-o noapte, pe cînd lucram la ultima mea lucrare, era cam trei dimineaţa şi nu dormisem mai mult de opt ore în ultimele trei zile. Mă înviorasem cu cafeină şi întăritoare. Oricum, m-am uitat şi... ei bine, figurile de pe tapetul din atelierul meu, figurile pe care le desenasem eu, au început într-un fel... să se mişte.

Vocea ei se transformase într-o şoaptă. Ridicîndu-şi privirea îi întîlni ochii şi îşi dădu seama că tot nu-l şocase, aşa că îşi îndepărtă din nou părul de pe frunte, îl privi drept în ochi şi scoase artileria grea.

– Desenele se mişcau şi se schimbau. Jur pe Dumnezeu că se schimbaseră. Erau frumoase, exotice şi ciudate, parcă din altă lume. Dar nu erau creaţiile mele. Eram aproape ameţită, înţelegi, aşa că prima dată am fost impresionată şi am vrut să ştiu ce vedeam acolo pe tapet, înainte de a dispărea totul. Dar în cele din urmă mi-am dat seama ce se întîmplase.

Jenna zîmbi jalnic.

– Am stat liniştită în singurătatea camerei mele şi am început să înnebunesc.

– Este adevărat? spuse el, cu glas politicos.

Degetele Jennei se strînseră cînd observă un zîmbet ascuns pe chipul lui. Ştia că ea voia să-l zdruncine şi era hotărît să nu se lase zdruncinat.

– Ai făcut pe înţelegătorul doar ca să mă irţi pe mine, nu-i aşa? îl acuză ea cu exasperare. Şi asta nu e tot. Am auzit şi voci. Ce părere ai de grozăvia asta? reflectă ea luînd o atitudine belicoasă. Parcă erau Cei Trei Purceluşi care dădeau o petrecere în capul meu. Rîdeau şi vorbeau. O adevărată trăncăneală... sau o ciurdă, sau o turmă. Nu ştiu ce termen ar trebui să folosesc pentru acele halucinaţii. Odată am auzit chiar că micii monştri cîntau. Nu distingeam cuvintele, dar părea că se distrau de minune.

– De cîte ori s-a întîmplat asta?

– Patru nopţi în întregime în decursul unei săptămîni. Şi au continuat pînă cînd m-am hotărît să o vizitez pe Dink, atunci au dispărut. Dar mi-au luat toată vlaga cu ei, spuse ea încordată, perfizii purceluşi mi-au furat energia şi liniştea gîndurilor şi m-au lăsat să mă simt ca o fantomă.

El clătină din cap cu mîhnire.

– Dai prea mare amploare întîmplării. Cînd ea deschise gura să obiecteze, el o opri cu o privire. Acum eşti în Irlanda, Jenna. Oricui i-ai spune, ceea ce mi-ai povestit mie, acesta ar clătina pur şi simplu din cap şi ţi-ar povesti o întîmplare care ar întrece-o cu mult pe a.ta.

– Vrei să spui că toţi irlandezii sînt schizoizi?

– Să zicem ciudaţi, spuse el, zîmbind. Şi asta este ceea ce spune cetăţeanul lumii din mine. Irlandezul din mine ţi-ar spune că te-au vizitat spiriduşii.

Ea tuşi, sufocîndu-se de surpriză.

– Spi... riduşi?

– Elfi, spuse el degajat. Nu te uita aşa la mine. Am stabilit că sînt întreg la minte. Vocile şi tapetul care se mişca te-au speriat pentru că nu ai înţeles despre ce era vorba, dar un adevărat irlandez s-ar ruşina dacă n-ar fi auzit măcar o dată-n viaţă de elfii din munţi.

„Ce om drăguţ, se gîndi ea, stîrnindu-i interesul împotriva voinţei ei. Încîntător şi absolut ciudat." Vrea să o facă să se simtă bine. Şi ceea ce este surprinzător, chiar se simţea bine. Cînd şi-a dat seama că îi dispăruse încordarea pe care o

avea în gît şi pe umeri, rîse uşurată.

– Aşa că te-au vizitat spiriduşii, venind tocmai pînă în Dallas, Texas? zîmbi el cu încîntare. Şi de aceea te-ai hotărît să faci o vizită în Irlanda ca să găseşti ceea ce căutai. Nu-i aşa?

– Cred că o poţi lua şi aşa, spuse ea plină de îndoială. Oricum sună mai bine decît să zici că m-am ţicnit aşa deodată.

El rîse.

– Şi cît intenţionezi să stai la castel cu lady Georgiana?

Nu fu surprinsă că ştia. În Irlanda sau în Texas, un oraş mic era tot un oraş mic.

– Nu sînt sigură, zise ea după o clipă de gîndire. Holurile gem, ferestrele şuieră şi umbrele se mişcă, îşi muşcă ea buza. De fapt, motivul pentru care a trebuit să fiu terorizată de oile acelea stupide era că fugisem de la castel. Chiar înainte de a pleca, pot să jur că auzisem foşnind ceva în umbră, ceva care se mişcase repede, ceva care nu prea părea a fi real. Credeam că lăsasem în urmă, în Dallas, genul acesta de lucruri.

– Şobolani? sugeră el.

– Doar dacă şobolanii irlandezi chicotesc, spuse ea scurt. Şi dacă o fac, va trebui să încep

să dorm cu Jeff şi Amelia în cameră, clătină ea din cap. Asta nu-mi place. Zgomotele, umbrele care se mişcă, lucruri necunoscute care se furişează pe coridoare.

El rîse.

– Toate castelele sînt aşa. Şi dacă fîşîitul te-a adus la mine, nu pot fi nimic altceva decît spirite bune.

– Nu păreau bune. Zgomotul lor îţi făcea părul măciucă. Ea se uită prin bucătărie. Asta îmi place mai mult. Are un aer cald şi primitor.

Cum ochii lor se întîlniră, ea putu vedea, aproape că simţi, unda de plăcere care-l străbătu, înflorind pe chipul lui uscăţiv. Iar după o clipă, atmosfera nu mai era caldă ci pur şi simplu fierbinte. Cum privea în ochii lui întunecaţi, ea simţi... Nu ştia ce simţea, dar, cu siguranţă, era ceva ce nu mai simţise niciodată pînă atunci.

Apoi, pe neprevăzute, fără motiv, Jenna simţi o apăsare dureroasă în piept şi că o înecară lacrimile care-i umeziră ochii. Ceva din bărbatul acesta îi stîrnea amintirile din copilărie, amintiri despre dorinţa de a fi ţinută în braţe de cineva, dar nu într-o îmbrăţişare obişnuită. Voia să fie ţinută strîns în braţe. Strînsă cu pasiune. Voia să fie

ţinută în braţe într-o îmbrăţişare care să însemne ceva.

În perioada adolescenţei această nevoie a ei se înteţise. Noaptea cînd stătea trează lungită în pat, se îmbrăţişa singură, pentru că nu era nimeni altcineva care să o facă. Simţea în sinea ei cum căuta ceva, căuta pe cineva care se afla în lumea necunoscută. Cineva care-i putea potoli dureroasa ei nevoie de dragoste şi de înţelegere.

Cum privea la Keith într-o uimire tăcută, văzu în ochii lui o înţelegere, ca şi cum împărţea cu ea amintirile, şi durerile ei. Cînd el se mişcă, în mintea Jennei se creă impresia că o va lua în braţe să o liniştească. Era gata să se arunce în braţele lui. Era gata.

În loc de asta, clipi de două ori şi deodată totul reveni la normal. El era din nou un bărbat drăguţ care lua ceaiul cu o străină. Nimic altceva.

– Cred că ar fi bine să plec, spuse ea, mulţumită că vocea-i suna atît de normal.

Keith împinse scaunul şi se ridică în picioare.

– Merg cu tine, zîmbi el. Ai nevoie de mine ca să ţin păcătoasele alea de creaturi sălbatice să nu se apropie de tine.

Ea rîse, rîsul ăsta surprinzînd-o. Jenna nu per-

mitea, de obicei, nimănui să o tachieze. Fiind femeie şi micuţă de statură, îşi dezvoltase atitudinea bătăioasă, încă de la grădiniţă. Ştia că personalitatea ei trebuia să fie puternică şi impunătoare ca să-i compenseze statura, iar mai tîrziu în afaceri, ca să-şi contrabalanseze sexul. Dar cu Keith reacţia ei automată nu funcţiona. Nu se simţea jignită deloc de ironia lui delicată.

Cît au stat ei în bucătărie începuse să cadă o ploaie uşoară, formîndu-se ceaţă, dar Jennei nu-i păsa. Asta făcea parte din Irlanda, ca şi bărbatul care mergea lîngă ea. Cum se pierdeau în discuţii fără rost, Jenna îl privi cum se uita la ea şi se întrebă ce o fi gîndind despre ea, că e o turistă proastă care a aterizat printre oile lui.

Keith îşi luă ochii de la femeia care mergea alături de el, întrebîndu-se dacă îşi dădea ea seama de năvala de emoţii care îl frămîntau. Ştia Jenna că apariţia ei îl zăpăcise?

Era atît de ciudat că se ivise tocmai acum, se gîndi el. Era aproape caraghios. Aproape.

Imediat ce o va lăsa pe ea la castel, se va duce la mormîntul tatălui său. Să-i spună despre părul negru şi lucios ca pana corbului. Îi va spune despre ochii violeţi şi despre pielea moale şi albă

ca laptele. Bătrînul va simţi gluma, va înţelege ironia. Poate.

După ce respiră adînc îndelung, îşi schimbă părerea. Sean Donegal n-ar considera apariţia ei ca pe o glumă. Keith parcă şi vedea acum faţa lui marcată de vreme, şi ochii aceia întunecaţi ca mormîntul.

„Cum să o iei ca pe o glumă macabră. Ai? Solemnă ca mormîntul..."

Cu un efort, Keith îşi înlătură starea sumbră de spirit. Nu era cazul să aprofundeze asta. Îl durea puţin gîndul timpului şi ocaziei pierdute, dar asta nu-i mai folosea la nimic. De cînd nu mai era tatăl lui ca să-l îndrume, trebuise să se descurce cum putea.

Cînd Keith o lăsă la uşă, Jenna nu intră imediat în casă. Nu se ştie de ce nu era pregătită să se încheie episodul, aşa că păşi în nişa uşii şi privi după el cum se îndepărta de castel.

Era un bărbat ciudat, ciudat şi fascinant, îşi spuse ea privindu-l cum se pierdea în ceaţă, con-

turul formelor lui devenind indistinct. Şi atunci formele lui, esenţa lui fizică începură să se destrame, ca şi cum erau o parte din ceaţă. Ca după o clipă, cum privea după el, să vadă că dispăruse.

– Fantasmă, şopti nehotărîtă Jenna.

N-ar fi mirat-o să descopere că acel Keith Donegal nu va mai apărea niciodată. Ceea ce o surprindsese şi o făcuse să se rezeme de uşă ca să nu cadă, era că pentru o clipă, o scurtă clipă, Jenna a fost tentată să alerge după el şi să strige:

– Aşteaptă-mă. Stai că vin cu tine.

Capitolul 3

Cînd Jenna s-a trezi a doua zi de dimineaţă, lumea ei revenise la normal, sau la cît se putea 'e normal într-un castel irlandez. Ceaţa se ridicase de la pămînt şi din mintea ei şi descoperise că nici măcar nu credea în Keith Donegal.

O scăpase el de oi şi o tratase cu ceai, dar nu era decît un om obişnuit. Restul, irezistibila căldură şi imediatul ataşament, nu erau decît rodul unei minţi obosite.

De cînd se întorsese la realitatea care era codul existenţei sale, se simţea mai mult decît uşurată că era din nou cu picioarele pe pămînt, pe pămînt solid, senzaţie care fu completată imediat de zgomotele ce veneau din curtea de dedesubt.

Împinsă de o curiozitate irezistibilă, se sculă din pat şi se duse la fereastră.

Jos, în curte erau două maşini, un *Rolls* şi un *Daimler* de un albastru decolorat, din care se pregăteau să coboare pasageri şi se descărcaseră bagaje. Nu-şi dădea seama cîţi pasageri erau în maşini, dar bagajele le putea vedea. Fie că năvălea o armată bine echipată în castelul Aldham, fie că cineva intenţiona să rămînă acolo mult, mult timp.

Jenna îşi aminti vag că Dink îi pomenise de posibilitatea venirii unor musafiri, dar asta fusese pe cînd era la Londra cînd Jenna era încă refractară la extenuarea călătoriilor şi oboseala zaiafeturilor, şi cum se uita în curte, fu cuprinsă de interes dar şi de iritare.

Deşi îşi dorea pacea şi liniştea prescrise de doctorul Weston, îşi dădea seama foarte bine că a dispune de prea mult timp liber nu era un lucru

prea bun. Aşa că, după ce-şi pieptănă părul într-o coadă de cal, Jenna îşi trase o pereche de pantaloni marinăreşti albi din in şi un tricou din bumbac verde-pal, coborînd scările cu precauţie.

Cînd ajunse în mica sufragerie, era pregătită o gustare rece şi camera era înţesată de lume. Dar după ce Dink făcu prezentările cu eleganţă, mulţimea se dovedi a fi doar cinci noi persoane.

Familia Commb, Cecil şi Anne, un cuplu mai în vîrstă. Ei purtau costume la fel din tweed, pantofi maro la fel şi aveau aceeaşi culoare de păr galben decolorat ca grîul. Pe feţele lor strălucea aceeaşi lumină de mulţumire. Jennei îi plăcu imediat. Erau tipul de oameni care, fără efort, adăugau o notă de căldură la orice întrunire.

Cel de al doilea cuplu era mai complicat. Acest cupul era compus din Maxwell Glendening-Waite şi Carolyn Gledening-Waite şi părea că făceau tot ce le stătea în putinţă ca să împrăştie căldura generată de familia Commb.

Carolyn Glendening-Waite era înaltă, zveltă, cu părul roşu şi avea acea privire rece, de neatins pe care numai femeile din clasa superioară engleză reuşesc să o dobîndească. Ea putea fi definită prin mai multe adjective, „elegantă, rafinată, mon-

denă", dar acela care-ţi venea imediat în minte era „costisitoare".

Pe soţul lui Carolyn, Maxwell Glendening-Waite, Jenna îl catalogă imediat Bătrînul Fitzgerald. El poseda acea înfăţişare bătătoare la ochi cu mişcări leneşe care-i amintea Jennei de decadenţa anilor '20. Ca şi soţia lui, Max era înalt şi zvelt, şi aparent la fel de rece ca şi ea. Dar Jenna surprinse o privire care trăda cu totul altceva, o intensitate, o emoţie înăbuşită care a scînteiat întîmplător în ochii lui albaştri de gheaţă.

Max şi Carolyn păreau a fi strălucitori şi inteligenţi şi amîndoi aveau un farmec intelectual în modul de a vorbi. S-ar fi potrivit perfect, dar privirile ce le schimbau între ei ar fi putut transforma şi lava topită în stîncă rece.

Ultimul membru al grupului era un bărbat singur. Ralph Chambers nu era frumos, putea fi considerat chiar lipsit de frumuseţe, dar dispunea de unele atribute care însemnau mult mai mult decît înfăţişarea plăcută. Era prietenos şi amuzant şi era american. Ralph, născut şi crescut în Kansas City, Missouri, îl întîlnise pe Geoffrey datorită interesului lor comun pentru bursa de valori şi s-au împrietenit foarte repede.

Adăugînd un artist *manqué* uşor ţicnit la grup, se gîndi Jenna, pe cînd stătea lîngă Dink la masă în timpul gustării de dimineaţă, vei ajunge la interesantul amestec al musafirilor.

– Nu, bineînţeles că nu, spuse Cecil, punînd şervetul lîngă farfuria ei. Anne şi cu mine nu sîntem deloc obosiţi. Chiar dimpotrivă găsim că aerul de ţară este înviorător. Cecil aruncă o privire către celălalt cuplu. Dar voi, Max?

În ultimele zece minute Max o fixase în mod jenant pe Jenna şi fără să ia ochii de la ea spuse:

– Întotdeauna sîntem gata, Cecil, întotdeauna gata. O să vedeţi că joc din amuzament, dacă lady Georgiana ne pune ceva la dispoziţie.

– Cam ce? mormăi Jenna, pe cînd se ridica îndreptîndu-se către bufet să mai ia nişte cafea.

– Am găsit un set de crichet în camera de jocuri. Dink, cu ochii scînteind de amuzament ascuns, privi în jurul mesei. Ce părere aveţi?

– Crichet? Îşi arcui, uşor o sprînceană cu eleganţă neîncredere, Carolyn.

– Splendid, fu răspunsul entuziast al lui Cecil. Ce părere ai Anne?

– Da, hai, spuse soţia lui. N-am mai jucat cri-

chet de cînd eram copil.

Dink zîmbi plină de fericire.

– S-a aranjat, atunci. Vom juca în echipe. Eu am să fiu arbitru.

– Excelentă idee, se ridică Max de pe scaun cu o mişcare plină de graţie. Ducîndu-se lîngă Jenna la bufet, îşi reumplu şi el ceaşca. Eu voi fi partenerul Jennei.

Carolyn cu un zîmbet îngheţat întrebă, privindu-i pe cei din cameră:

– A observat careva cît de neatractiv este un bărbat cu mustaţă căruia îi lasă gura apă.

Max îşi studie soţia pentru o clipă.

– Cel puţin este omenesc, dragă, îşi întoarse el privirea către Jenna.

– Unii dintre noi, dragă, sînt atraşi de virilitate, contracară Carolyn. Eu voi fi partenera lui Ralph. Ce părere ai, Ralph? Le vom putea demonstra lui Max şi domnişoarei Howard cum se joacă jocul ăsta?

Max întinse un braţ mîngîietor în jurul taliei Jennei.

– Cred că vom face faţă provocării, îşi lăsă el privirea pe buzele ei. Eşti genul de femeie căreia-i plac provocările?

Jenna păşi mai departe, desprinzîndu-se din braţul lui.

– Provocare sună atît de cumplit de civilizat, spuse ea, schiţînd un zîmbet. Cînd joc crichet, puse ea un accent deosebit pe ultimul cuvînt, nu sînt deloc civilizată. Ralph, strigă ea tare în cameră, o să te batem măr.

Rîseră cu toţii şi tensiunea se împrăştie. Curînd începură să parieze pe cîştigător. Glumind cu ceilalţi, Jenna simţi cum îi creşte spiritul competitiv şi, odată cu el, o ameţeală descumpănitoare făcu pentru o clipă să gliseze camera prin faţa ochilor ei.

La dracu', se gîndi ea înfuriată în timp ce transpiraţia îi umezea palmele, de ce nu putea ea să joace un joc simplu de copii fără să se ambaleze.

Trebuia să plece. Poate că nu-şi va putea înăbuşi slăbiciunea, dar oricum nu trebuia să fie nimeni în preajma ei cînd era încercată de asta. Prefera să lupte singură.

Îndepărtîndu-se de lîngă bufet, se îndreptă către capătul mesei, unde Dink tocmai pregătea fragile.

– Trebuie să joci tu, îi şopti Jenna, este cea

mai bună ocazie să te prezinţi ca stăpîna castelului. Poţi trişa cît vrei şi toţi se vor face că nu bagă de seamă.

O străflugerare apăru în ochii lui Dink.

– Ai dreptate. Ei vor... Se desprinse de la ceea ce făcea clătinînd din cap. O să jucăm ca partenere. Vom fi în număr fără soţ.

Jenna ridică din umăr.

– Ei, pentru ce sînt prieteni pe lumea asta? Pe mine tot mă doare capul aşa că rămîi tu partenera lui Max.

– Dar nu o să poţi să mă vezi.

– Ai să-mi povesteşti tu mai tîrziu.

Lăsînd-o pe Dink să ceară scuze pentru ea, Jenna părăsi sufrageria, parcurse holul şi ieşi pe uşa laterală. Nu-şi încetini pasul pînă cînd nu se găsi la o bună distanţă de castel. Nu urmărea o anume direcţie. Voia doar să fie departe, departe de lume, departe de conversaţia politicoasă, departe de nevoia de a-şi impune o expresie binevoitoare.

Treptat, incredibila pace a atmosferei de ţară începu să o pătrundă. Se simţi plăcut încălzită de soarele ce o învăluia şi de uşoara briză ce i se juca prin păr. Aproape împotriva voinţei sale, mer-

sul agresiv i se încetini şi senzaţia de prăbuşire se topi.

Îşi dădu seama că Irlanda era o ţară dătătoare de linişte. Oriîncotro privea, nu găsea decît calm şi linişte. Nu era nimic supărător sau iritant. Era o ţară în acvacolor.

Cum suia un povîrniş, Jenna observă o grămadă mare de pietre, acelaşi gen de pietre ca acelea folosite pentru construirea castelului Aldham. Curiozitatea o împinse spre resturile de piatră. Şi următoarea jumătate de oră şi-o petrecu suind, explorînd şi visînd, imaginîndu-şi cum arătaseră stîncile în negura vremurilor, cînd erau încă unite la un loc.

Apoi, cum mergea pe lîngă o proeminenţă stîncoasă, privi în sus şi-l văzu pe Keith.

Purta un pulover împletit, din lînă, cu pantaloni pescăreşti cafenii şi stătea lungit pe un bloc de piatră de mărimea unui frigider. Apărea din profil şi părea că gîndurile-i rătăceau departe. Judecînd după înfăţişarea lui nu păreau a fi nişte gînduri plăcute.

O clipă mai tîrziu, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, îşi întoarse capul către ea. Imediat ridurile adînci dintre sprîncenele lui dispărură. Părea

surprins că o vedea, dar ochii lui întunecaţi manifestară plăcere, plăcere şi acea notă veşnic prezentă de amuzament.

– Aşadar tot ai venit în cele din urmă, spuse el. Şi nu prea tîrziu.

Îi scăpă un hohot de rîs.

– N-am mai jucat scena asta şi ieri? întrebă ea, cu ochii violeţi scînteietori.

Luînd-o la braţ, el o conduse mai departe printre grămada de stînci.

– Te-ai gîndit vreodată să trăieşti din rîs? Ai face o avere.

Ea aruncă o privire spre el.

– Asta-i o linguşire în stil irlandez.

– Vrei să spui că te flatez? scoase el un oftat exagerat de martir. Dar să ştii că n-aş vrea să te dezamăgesc niciodată.

– Dar mă iei peste picior ori de cîte ori ţi se iveşte prilejul, spuse Jenna cu asprime în glas, dar cu ochi veseli.

El zîmbi.

– Întîmplător ai cele mai atrăgătoare picioare pe care le-am întîlnit. N-aş putea zice că nu mi-ar plăcea să te iau de ele.

– Linguşeală.

El clătină din cap.

– Nu, şi după cum gîndesc eu, cuvîntul ăsta a decăzut.

– Cum aşa?

– Astăzi oamenii îl folosesc cu sensul de linguşire, nesinceritate, dar în trecut, el reprezenta un lucru magic, un dar minunat oferit unui rege. Ai auzit de Blarney Stone? Este un bloc de piatră de var din castelul Blarney, din Cork. Şi probabil că ai auzit că oricine o sărută capătă darul convingerii, dar ştii de ce?

Ea clătină din cap.

– Dar am impresia că o să-mi spui tu.

– Dacă mă rogi atît de frumos, o să-ţi spun. Se pare că tînărul rege a cărui reşedinţă era în castelul Blarney se plimba într-o dimineaţă de iarnă pe malul rîului şi...

– Cum se numea el?

O privi cu o încruntare.

– Cum se numea?

– Probabil avea un nume, remarcă ea logic. Regii irlandezi aveau nume minunate, ca Aldfrith şi Carbery din Liffey şi Feidlimid...

– Barney, spuse el, părînd inexplicabil deranjat. Se numea Barney.

– Barney din Blarney? Nu pare la fel de impresionant precum celelalte...

– Vrei să asculţi povestea sau nu?

– Sigur că da, sigur că da, spuse ea liniştitor. Mergea pe malul rîului şi...

– Cum spuneam, era în mijlocul iernii şi nici o vietate nu se afla pe acolo, care să-i atragă atenţia lui Barney, cînd auzi un zgomot, un vaiet sălbatic care-l străbătu pînă în măduva oaselor. Şi văzu apărînd din apă o mînă palidă, aproape descărnată. Fiind un viteaz fără pereche, sări imediat în apă şi trase afară mîna... care întîmplător era ataşată la trupul unei bătrîne, o vrăjitoare de meserie. Ca să îl răsplătească pentru că-i salvase viaţa, bătrîna îi făcu o vrajă lui Barney. Tot ce avea el de făcut era să sărute o anume piatră din castelul Blarney, cît se mai afla încă sub vraja bătrînei vrăjitoare, şi urma să fie investit de atunci încolo cu puterea de a vorbi dulce şi convingător.

Se opri ca să arunce o privire către Jenna.

– Probabil că te gîndeşti că nu e mare lucru, nu-i aşa? Te duci şi săruţi o piatră şi poc, carisma. Dar ai văzut vreodată imaginea Pietrei Blarney?

Ea scutură din cap.

– Se află într-un şanţ cu apă, sau aşa ceva?

– Nu, asta ar fi floare la ureche. Piatra este aşezată sub un meterez al construcţiei. Dacă vrei să o săruţi, eşti înhăţat de călcîie şi aluneci pe lîngă latura ei, încheie el cu savoarea copilărească.

– Şi cum e? întrebă ea netulburată.

– Păi, eu n-am încercat. Vorba mea dulce s-a născut ieri... chiar după ce am dat cu ochii de regina zînelor, adăugă el cînd ajunseră lîngă o şaretă care aştepta pe o potecă îngustă.

Prinzînd-o de cot pe Jenna, o ajută să se suie în şaretă.

– Destul cu trîndăveala, bombăni el. Trebuie să ne grăbim, altfel întîrziem.

Jenna privi calul bătrîn, apoi se uită la şaretă.

– Astea nu sînt ale tale, spuse ea cu neîncredere. Doar sîntem în secolul douăzeci, chiar şi în dragul, vechiul comitat Limerick.

El trase de hăţuri, îndemnînd artriticul animal să pornească.

– Sigur că a ajuns şi aici secolul douăzeci, cu bătăile lui de cap. Am şi un automobil, dar bezina costă bani. Iarba este gratis.

– Lipsă de bani sau mînă strînsă?

El rîse.

– Recunosc că dispun de mai mulţi bani decît mulţi alţii, dar adevărul este că îmi place şareta trasă de cal. Nu scoate fum ca să polueze aerul. Şi nu face zgomot ca să tulbure micuţele vietăţi.

Cînd ea ridică întrebător din sprînceană, el adăugă:

– Nu mă privi sceptic, mă refer la păsări şi la animalele micuţe. Dar adevăratul motiv pentru care prefer şareta este că Donny cunoaşte drumul, aşa că pot lăsa hăţurile şi să îmbrăţişez o fată frumoasă dacă vreau.

Cînd dădu drumul la hăţuri la picioarele lui şi-i Înconjură umerii cu braţul, Jenna se uită la el o clipă, apoi spuse:

- Dacă aminteşti de credinţă şi de Dumnezeu numai o dată, îţi dau un pumn.

Un colţ al buzei lui se ridică uşor.

Ce te deranjează, drăguţo?

Ştii foarte bine la ce mă refer. Poţi să-ţi stre-[illegible] cît vrei dialectul ăla irlandezo-hollywoodian, spuse ea sec. Dar rămîi tot un american ca şi mine, aşa că încetează să faci pe originalul, fălindu-te cu irlandeza ta cu mine.

El îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă,

trăgînd-o puţin mai aproape, într-o îmbrăţişare plină de căldură.

– Credeam că o să apreciezi puţin din farmecul Insulei de Smarald.

– Ştii ce aş aprecia cu adevărat?

– Ce? întrebă el, studiindu-i trăsăturile cu precauţie.

– Aş aprecia să aflu ce drum cunoaşte bătrnul Donny şi pentru ce ne grăbim atît de tare să ajungem acolo. Mă simt ca Alice, urmărindu-l pe lepurele Alb ăla mic şi zeflemitor.

El ridică din sprînceană surprins.

– Mergem la tîrg, nu ţi-am spus?

– Ştii al dracului de bine că nu mi-ai spus, zise ea. Dar după o clipă clătină din cap dîndu-şi seama că n-avea importanţă unde mergea.

„Zîmbeşte-mi şi te voi urma oriunde", se gîndi ea buimăcită.

Jenna ştia că era tîrîtă în lumea himerelor şi a senzaţiilor înşelătoare de cu o zi în urmă, dar deodată făcu impresia să nu-i mai pese. „E vacanţa mea, îşi spuse ea. Şi e treaba mea dacă vreau să mă prostesc cu fantezii copilăreşti."

În satul Slyne-Dun-Carrick, la mai bine de cinci mile de castelul Aldham, era o adevărată forfotă.

Tot felul de termeni de laudă, de încîntare şi pitoresc îi răsăreau în mintea Jennei ca să caracterizeze satul, tîrgul, oamenii şi chiar şi aerul pe care-l respira.

Cum treceau pe străzile pavate cu piatră, părea că fiecare persoană pe lîngă care treceau era un prieten vechi şi apropiat al lui Keith şi o mîndrie de netăgăduit i se descifra în glas cînd le-o prezenta pe Jenna.

– N-am să-mi amintesc niciodată toate numele astea, mormăi ea către Keith, cum stăteau pe o stradă aglomerată. Ce se va întîmpla cînd mă voi întîlni mai tîrziu cu Thomas şi voi încerca să vorbesc cu el, realizînd după aceea că fusese de fapt Jamie?

O învăluia cu privirea şi Jenna se simţi din nou ameţită de căldura pe care o răspîndeau ochii lui. Se întinse către el, incapabilă să reziste impulsului, şi privi uluită cum el îşi apleca buzele şi capul mai aproape, tot mai aproape.

I se opri respiraţia în gît. Nu s-a întîmplat nimic, îşi spuse ea. Nici măcar nu o sărutase. Dar ea era sedusă. Era sedusă aproape ca de o sărutare.

O clipă după aceea, cînd oamenii năpădiseră în jurul lor, despărţindu-i, vraja se rupsese. Keith

o prinse de mînă şi începu să meargă din nou alături de ea.

După ce se săturară de spectacolul agitat, pitoresc, Keith o conduse pe Jenna pe străduţe strîmte şi fermecătoare într-o zgomotoasă şi bizară casă pentru a bea ceva. Infuzia ce le fu servită nu era nici pitorească, nici bizară, nici fermecătoare. Tare, după părerea Jennei, aşa putea fi numită. Cum se lupta să înghită gura zdravănă pe care o trăsese, Keith o prezentă unui bărbat al cărui nume era sigură că nu va avea probleme să-l reţină.

Duffy, dacă o fi avut şi vreun nume de familie, nimeni nu părea să şi-l mai amintească, era băiatul supraveghetor de la ferma Donegal. „Băiatul" care avea optzeci de ani bătuţi pe muchie, era un pitic zbîrcit, uscat de ani, cu piele închisă de culoarea lemnului de tek.

– Muncesc pentru Keith Donegal, cum am muncit pentru tatăl lui şi pentru tatăl tatălui lui, îi spuse Duffy cînd Keith se întorsese să-i vorbească lui Jamie, Thomas sau Paddy.

Jenna îşi îngustă ochii privindu-l pe omul butucănos.

– Nimeni nu-i atît de bătrîn, spuse ea cu sin-

ceritate.

Duffy se scărpină în barbă nereuşind să-şi ascundă o tresărire din ochii cenuşii lăptoşi.

– Poate că am exagerat un pic, dar este adevărat că sînt la ferma Donegal încă dinainte de a mă şti. M-am născut aici, înţelegi. Tatăl meu a muncit pentru bunicul lui Keith.

– Nu-mi pot închipui cum este posibil să stai o viaţă întreagă într-un singur loc, spuse ea, pe un ton uşor întrebător.

– Vezi, nu prea sînt locuri pe unde ai putea să te muţi pe aici prin jur. Facem în fiecare zi acelaşi lucru şi bem în fiecare seară cîte o cinzeacă în aceeaşi circiumă. Întinzîndu-şi coatele pe masă începu: Să vezi cum s-au petrecut lucrurile. Cum stătea Bunul Dumnezeu acolo sus la El în cer, făcîndu-şi planuri şi gîndindu-se cum ar putea să meargă mai bine viaţa aici pe pămînt, cum se uita El aşa în jurul lui, numai ce văzu ce loc frumos era acolo în imediata apropiere a cerului şi îşi făcu socoteala că ar fi fost mai mare ruşinea ca bieţii muritori de pe pămînt să nu aibă şi ei ceva atît de minunat. Şi cu milă în suflet, aruncă o bucată de cer jos, care a poposit, n-ai să ghiceşti unde a poposit, în Irlanda. Drept aici, în comitatul nostru

Limerick.

Jenna cumpăni o clipă vorbele lui, apoi încuviinţă din cap.

– Sînt de acord cu asta. Cînd el izbucni într-un rîs zgomotos, adăugă: Dar voi ziceţi că nu s-a schimbat nimic de atunci?

– Schimbat? Nu, nouă ne place aşa cum este. Faţa lui întunecată se încreţi într-un zîmbet. Dar asta nu înseamnă că nu ne place cîte o mică surpriză din cînd în cînd, ca să facă viaţa mai strălucitoare, înţelegi.

Cum ea rîdea încîntată, Duffy îi studie figura, apoi, după o clipă, spuse:

– Cred că tu ai putea fi foarte bine o asemenea surpriză. Keith al nostru nu a dus o viaţă bună, dar cu toate astea este un om bun. El a plătit scump fericirea ce l-ar aştepta, dar uitîndu-mă însă la tine cred că a meritat aşteptarea.

Jenna încruntă din sprîncene.

– Pentru ce spui asta? Duffy, ce...

Dar bătrînul se îndepărtase deja prin mulţimea din cameră cu un prieten care-l salutase mai înainte.

Jenna îşi întoarse încet capul spre locul de la bar în care stătea Keith cu alţi trei bărbaţi. Cu o zi

în urmă, cînd o găsise pe marginea stîncii, Keith spusese ceva asemănător, dar nu-i explicase ce voise să zică.

Se întîmplase ceva, se gîndi Jenna muşcîndu-şi buza de jos. Îi făcea impresia că Keith avea un fel de vino-ncoace. Un vino-ncoace irlandez, bizar, fermecător, pitoresc. Acum nu ştia ce să mai creadă.

Ridicîndu-se în picioare, se îndreptă către Keith, dar ca şi cum lucrurile erau foarte bine orchestrate, tocmai atunci mai intrară încă vreo şase nou-veniţi în restaurant şi în prezentările care urmară Jenna fu antrenată într-o discuţie aprinsă şi ocazia de a-l întreba se pierdu.

Se făcuse aproape ora unu cînd Jenna îşi aminti că plecase de la castel fără să-i spună lui Dink.

– Keith! se ridică ea pe vîrful picioarelor şi strigă în direcţia lui: Am nevoie de un telefon.

Făcînd gesturi şi strigînd mai tare, reuşi să se facă înţeleasă şi el o conduse afară din cîrciumă pe alte străduţe înguste, într-un mic scuar, unde găsi o cabină telefonică.

– Dink? spuse Jenna imediat ce răspunse prietena ei la telefon. Cred că ar fi bine să ştii că

nu sînt la mine în cameră să mă odihnesc.

– Poate că înţeleg eu mai greu, dar mi-am închipuit că ai ieşit, spuse Dink sec. Unde eşti? Mă gîndeam că ai căzut victimă vreunei bestii irlandeze cu picioare lungi... sau poate fantomei unchiului Edward bietul depravat.

Jenna trase cu ochiul către Keith şi zîmbi.

– Nu chiar, spuse ea. Sînt la tîrg.

– Aşa, din nou omul fantomă.

– Numai el şi nimeni altul, confirmă Jenna. Dacă nu mă întorc în cîteva zile, telefonează-i lui Gene Kelly şi spune-i să vină după mine, adăugă ea înainte de a închide telefonul.

– Îl cunoşti pe Gene Kelly? o întrebă Keith în timp ce ea atîrna receptorul în furcă. Locuieşte în Dallas?

– Nu. Eu... Se întrerupse brusc atunci cînd văzu zîmbetul din ochii lui. Ce părere ai avea dacă ţi-aş trage o palmă? Aş fi o pereche potrivită pentru unul ca tine.

El rîse.

– Ce părere ai avea să mîncăm ceva? pară el. Ţi-e foame?

– Mor de foame, spuse ea cu convingere.

Deşi Jenna exagerase, îi era totuşi foame şi

asta o surprindea. Nu-i mai fusese foame de săptămîni, ba chiar de luni de zile. Iar acum, cînd trupul ei părea să fi ieşit din hibernare, era gata să recupereze timpul pierdut.

Tîrgul oferea zeci de posibilităţi pentru cineva care se hrănise doar cu lucruri de la frigider. Jenna nu era o femeie ruşinoasă şi îşi schimbase de zeci de ori părerea înainte ca, exasperat, Keith să cumpere plăcintă cu carne, fructe şi bucăţi mari de tort pe care le depozită în şaretă.

O oră mai tîrziu, terminaseră de mîncat şi erau aşezaţi unul lîngă celălalt, pe o pătură roşu-închis întinsă pe malul lat al rîului puţin adînc. Copaci uriaşi se aflau aproape de rîu întinzîndu-şi crengile unii către ceilalţi formînd o boltă. Razele soarelui de după-amiază se filtrau printre ramuri, proiectînd pete galbene, verzi şi albastre strălucitoare pe crengile ce se avîntau deasupra, creînd impresia unei catedrale naturale.

Lîngă ea, Keith arunca pietricele în rîu, tulburînd apa limpede de cristal care se scurgea în vadul rîului.

– Vin aici de cîte ori pot ca să stau de vorbă cu apa, spuse el cu un zîmbet vag. Apa îmi povesteşte pe unde a fost şi ce privelişti a văzut.

– Ai vorbit vreodată politică? întrebă ea alene.

– Discut şi politică. Apa este întotdeauna de acord cu mine. Trase aer în piept, aruncînd o privire către ea. Îmi place aici. Uneori cred că Irlanda este cel mai frumos loc de pe pămînt. Se uită din nou către ea. Au fost alte locuri, locuri impresionante, care mi se păreau mai frumoase pe vremuri.

– Dar nu ai ales nici unul din acele locuri.

– Nu. Nu am putut. Noaptea, cînd mă culcam, mă chema Erin. Aşa că m-am întors la ferma Donegal. Răsuflă uşor. Patru generaţii de Donegali au trăit în casa asta, iar pămîntul ne aparţine din timpuri imemoriale.

– Te invidiez, spuse ea încet. Eu nu ştiu nimic despre strămoşii mei, nici cine au fost, nici de unde veneau. Mai am trei bunici în viaţă, doi din partea mamei şi unul din partea tatei, dar ei nu locuiesc aproape, aşa că îi văd doar de sărbători. N-am stat niciodată de vorbă cu ei, despre părinţii şi bunicii lor, despre amintirile lor.

– N-ai nici fraţi şi surori?

Ea clătină din cap.

– A mai fost un băieţel, dar a murit înainte de a mă naşte eu. M-am întrebat adesea dacă ar fi fost

altfel dacă ar fi trăit şi el. Ea făcu o pauză. Nu sîntem o familie unită. Eu nu mi-am înţeles niciodată părinţii şi nici ei nu m-au înţeles pe mine. Mă tem că sînt o mare dezamăgire pentru ei.

– Nu, greşeşti în privinţa asta, spuse el cu siguranţă calmă. Asta este imposibil.

Sinceritatea de pe chipul lui o făcu să simtă un nod în gît şi o durere în piept.

– Nu ştii, spuse ea cu tristeţe. Am dezamăgit mulţi oameni de-a lungul anilor. Pe părinţii mei, pe profesori... pe fostul meu logodnic.

– Ah, şi un fost logodnic. Nu cred că-mi face plăcere să aud despre el.

Ea zîmbi.

– Greg era un tip obişnuit, drăguţ. Foarte inteligent de altfel. Dar el voia să fiu cum nu puteam eu să fiu. Greg considera că arta nu e de nici un folos în viaţă. El voia să fiu o soţie bună pentru un grup. Aruncă o privire către el. Acum, mă cunoşti de două zile, ce soţie de societate îţi închipui că aş fi putut fi?

El o studie cu o expresie zeflemitoare. Apoi spuse:

– Dacă ai fi fost destul de nebună să te căsătoreşti în primul rînd pentru o societate, cred că ai

fi fost o soţie bună pentru asta. Dar ce copii ai fi avut?

Ea rîse prosteşte.

– Păi nişte adorabili micuţi subsidiari zdraveni şi sănătoşi. Nu înţelegi ce vreau să spun, eu nu pot fi integrată într-o structură. Eu încerc să spun şi să fac lucruri „corecte", dar cuvintele îmi ies întotdeauna din gură înainte de a le putea reţine.

– Cred că ai procedat bine în privinţa logodnicului, zise el cu fermitate, dar în ceea ce-i priveşte pe părinţi este cu totul altceva. De ce zici că i-ai dezamăgit?

Ea ridică din umeri a neputinţă.

– Ei ar fi vrut să fiu avocată ca să mă alătur tradiţiei familiei. Sînt avocaţi amîndoi. Avocaţi de renume. Se opri. Pentru părinţii mei succesul contează. Nici nu ştiu ei cît sînt eu de necăjită că nu pot fi cum şi-ar dori ei. Ei nu-şi dau seama că chiar dacă am studiat dreptul tot n-aş fi bună pentru asta.

Se gîndi la toţi acei ani de emoţii şi de îndoieli. Ar fi vrut atît de mult ca părinţii ei să fie mîndri de ea. Avea o nevoie disperată ca ei să fie mîndri că era fiica lor. Această nevoie de a fi aprobată de părinţii ei a fost forţa motrice a vieţii ei. A fost

motivul pentru care a dispărut de la colegiu, motivul pentru care a renunţat la şcoala de artă care i-ar fi permis să studieze la Paris. Pentru că Jenna ştia că va trebui să treacă ani de zile, poate chiar zeci de ani pînă cînd să fie recunoscută ca artist.

– N-am să ajung niciodată acolo, murmură ea, clătinînd din cap. E mai bine aşa. Le-am dovedit eu că pot avea succes în ceva.

– Şi ei sînt mîndri nevoie mare?

Ea rîse scurt.

– Ei mă cam tachinează cu arta mea care este expusă în cele mai bune băi din ţară. Dar, da, cred că sînt bucuroşi de succesul meu. Nu-i văd prea mult.

– Regina Brianna, spuse el, ochii lui rătăcind pe o pată de pe rîu.

– Poftim?

El clătină din cap şi zîmbi.

– Este o poveste pe care mi-a spus-o cineva de mult, o poveste cu o morală nu prea subtilă, cred eu.

– Una dintre acelea, întrebă ea cu o grimasă, care ţi-au servit o lecţie bună?

Rîsul lui fu puţin cam spart.

– Să zicem că juriul n-a adujdecat-o încă.

– Spune-mi mie povestea şi o să hotărăsc eu.
El îşi întoarse ochii către ea şi zîmbi.

– Folosind vastul bagaj de cunoştinţe pe care-l ai în privinţa lui Keith Donegal? El ridică din umeri. De ce nu? Eşti americancă, aşa că în mod firesc ai nevoie de poveşti moralizatoare. Potoleşte-te, îi spuse el rîzînd, la izbucnirea ei de mîine. Te-am tachinat doar.

Povestea este despre o regină a zînelor, care, printr-o coincidenţă ciudată, s-a întîmplat să îţi semene foarte bine. Cu părul negru ca tăciunele, cu faţa albă şi proaspătă ca spuma laptelui, murmură el plimbîndu-şi ochii pe chipul ei, şi nu mai mare cît să o poţi ţine în palmă. Numele ei era Brianna. Uneori îi plăcea să apară ca muritoare, atît de frumoasă încît oricine o vedea se îndrăgostea pe loc de ea. Dar în majoritatea timpului ea stătea alături de celelalte zîne şi atunci purta aripi, aripi care erau poleite cu aur pur. Dacă stăteai foarte liniştit şi aveai noroc, îi puteai vedea zborul, înconjurată cu un nimb de aur. Chiar şi celorlalte zîne, care erau creaturi frumoase şi spectaculoase, li se tăia respiraţia cînd o vedeau. Aşa că într-o zi, pe cînd zbura chiar pe lîngă braţul acestui rîu, regina Brianna şi-a întîlnit soarta.

„Este un basm, își spuse Jenna. O poveste de adormit copiii." Din punct de vedere logic ea știa asta, dar o nuanță din glasul lui Keith, o săgetare din ochii lui întunecați au creat o tensiune în aerul dintre ei, ca și cum vorbele aveau un alt sens, mai adînc.

Ea își drese glasul.

– Întotdeauna m-am întrebat cum o fi arătînd soarta.

Zîmbetul lui fu puțin strîmb.

– Îmi închipui că soarta ia diferite înfățișări pentru fiecare om în parte, dar de data asta ea a luat înfățișarea unui prinț din basme. Avea trăsături delicate, o înfățișare elegantă, iar hainele lui erau țesute din cerul zorilor. În picioare purta niște pantofi mici roșii cu vîrful întors.

– Pantofi roșii? repetă neîncrezătoare Jenna. Ești sigur că erau roșii?

– Pantofii lui erau roșii, spuse el cu convingere. Tu s-ar putea să te îndoiești de virilitatea lui, dar pentru o regină a zînelor el era arbitrul eleganței. Cînd îl văzu Brianna, dragostea o pătrunse pînă în adîncul ființei, dar ceea ce nu putea ști ea era faptul că tînărul, pe cît era de frumos pe atît era de plin de toane și nesincer, un tip super-

ficial care nu era mulţumit niciodată de nimic.

– Cred că l-am întîlnit odată la o petrecere populară.

El o ignoră cu desăvîrşire şi îşi continuă povestirea.

– Din păcate, partenerul ăsta frumos nu o iubea pe Brianna şi nu era deloc impresionat de aripile ei de aur. Nu, el îşi petrecea tot timpul admirînd păsărelele, mai ales păsărelele albastre. Suspina şi îşi ducea o mînă la inimă ori de cîte ori vedea o aripă albastră fluturînd pe lîngă el şi orice ar fi făcut Brianna nu putea să-i atragă atenţia. El nu vedea decît aripile albastre ale păsărelelor.

Ajunsă la disperare, într-o zi, pe cînd un nor de ploaie de primăvară se forma pe cer, ea se hotărî să zboare către el, sperînd că va reuşi să-şi coloreze aripile în albastru, ca să se poată bucura de atenţia tînărului ei iubit. Şi, tot trecînd prin norul acela iar şi iar, aripile ei se înmuiară în culoarea norului. Dar de cîte ori lua cîte puţin din falsa culoare, pierdea o parte din fiinţa ei adevărată.

El făcu o pauză.

– De aceea şi în zilele noastre, primăvara cînd apune soarele, poţi vedea, profilîndu-se pe mar-

ginea norilor albaştri de ploaie, o dungă aurie.

Jenna îl fixă în tăcere o clipă.

– Ai uitat ceva. Sau acesta este unul dintre sfîrşiturile tale proprii pe care le pui poveştilor?

El rîse.

– Nu, povestea are şi un sfîrşit, dar pentru că este jalnic, mi-am închipuit că nu ţi-ar plăcea să-l auzi.

– Spune-mi-l ca să judec singură.

Culegînd încă o pietricică, el o aruncă în apă şi continuă:

– Dorinţa reginei Brianna fu împlinită. Tînărul prinţ se îndrăgosti de ea, dar fiind aşa cum era, dragostea lui nu dură prea mult. După un timp, el îşi dădu seama că de fapt îi plăceau doar aripile roşii. Cu inima zdrobită, Brianna se întoarse acasă la ai ei, la cei ce o iubiseră toată viaţa. Dar, spre deznădejdea ei, descoperi că familia şi prietenii nu o mai recunoşteau. Pentru ei devenise o zînă ca toate celelalte cu aripi albastre obişnuite.

Scoţînd un sunet neplăcut, Jenna îşi dădu ochii peste cap.

– Aveai dreptate. Este un sfîrşit jalnic: Ştii ce cred eu? Cred că pentru că eşti atît de prost să-l faci pe un bărbat să poarte pantofi roşii, ai primit

ce meritai.

El rîse.

– Dar povestea nu este despre pantofii roşii. Apoi, lăsîndu-şi ochii în jos şi privindu-şi mîinile, adăugă: Morala este că trebuie să rămîi ceea ce eşti, altfel pierzi.

În timp ce se lăsase tăcerea, ea îi studie faţa din profil. Avusese dreptate. Ceva din povestea asta îl afecta profund pe Keith.

– Bine, juriul a adjudecat, spuse ea brusc. Cred că tipul cu pantofii roşii nu e singurul prost din povestea asta. Brianna a greşit luînd o hotărîre care a făcut-o să piardă, dar cu aripi albastre sau aurii tot Brianna rămînea şi individul ei de basm era o găgăuţă dacă nu a văzut asta.

Cînd el deveni foarte tăcut, Jenna se temu că spusese ceva nepotrivit, dar, după o clipă, el se întoarse către ea înlăturînd mica distanţă care era între ei.

Nu era prima dată cînd Jenna era sărutată. De fapt, existau cîteva săruturi în trecutul ei. Unele caline, altele ezitante sau pline de pasiune. Dar de la prima atingere a gurii lui Keith, orice altă amintire se risipise, ştearsă de o forţă mai puternică.

Din clipa în care buze lui au început să se apropie de ale ei, Jenna îşi dăduse seama că se întîmpla ceva ciudat şi minunat. Simţi cum încep să pălească toate durerile, toată mînia şi frica ascunse în ea. Era ca şi cum dintr-odată giganticul, dureroșul nod ce se statornicise în tainiţa sufletului ei se deznodase încet. Sorbea vindecarea de pe buzele lui Keith, sorbea eliberarea.

Cum o apăsa pe pătură, ea simţi bătăile inimii lui îngemănîndu-se cu ale ei. Era ca şi cum nu mai trăise niciodată altceva. Pentru o clipă, doar pentru o scurtă clipă, simţi că fiecare muşchi din trupul lui, fiecare bătaie a inimii lui îi aparţineau ei.

Dar pasiunea răspunsului ei începu să o tulbure. Era prea mult, prea repede, îşi spunea Jenna în sinea ei. Nu trebuia să se lase pradă simţurilor. Trăise prea mulţi ani cu constrîngerile ei şi renunţînd la ele, chiar şi pentru o clipă, se simţea prost era chiar puţin cam speriată.

Într-o reacţie de panică, îşi trase buzele dintr-ale lui. Nedînd atenţie bruştei impresii de pierdere, se ridică în picioare îşi rearanjă părul cu mîini tremurătoare.

– Eu... se opri şi îşi drese glasul. A fost foarte drăguţ.

Aruncînd o privire către el şi văzînd patima din ochii lui, confuzia din încruntarea lui răsuflă uşurată că scăpase. Nu numai ea era mişcată.

– Foarte drăguţ, repetă el ca un ecou, cu glas răguşit, aproape dur. Dacă îţi plac erupţiile vulcanice, şi încruntarea lui se topi într-un zîmbet. Evident că eu sînt una.

Ea îi studie trăsăturile uscăţive.

– Keith, ce a vrut să spună Duffy cînd a zis că am fost mult aşteptată?

Tăcerea care urmă după întrebarea ei dură atît de mult încît ea se temea că nu-i va răspunde deloc. Apoi se aşeză şi îşi puse mîinile pe genunchii ridicaţi.

– M-am născut tîrziu în viaţa tatălui meu, spuse el. Nici acum nu pot înţelege pentru ce s-a căsătorit el cu mama. Erau totalt.. nepotriviţi. Divorţul a fost cel mai inteligent lucru pe care l-au putut face. Eu...

Se opri şi îşi drese glasul.

– E de ajuns să spun că l-am dezamăgit, mai ales după ce am plecat să trăiesc cu mama mea în Statele Unite. Se aştepta la atîtea de la un fiu. La atît de multe lucruri.

Scuturînd puternic din cap, el spuse:

– Dar m-am îndepărtat de la întrebarea ta. Tatăl meu avea o mare dorinţă. Voia să-şi vadă nepoţii înainte de a muri. Eu am vrut să-i fac această plăcere, Jenna. Nu pot să-ţi spun cît de mult am dorit să i-o fac. Şi erau cîteva femei care ar fi putut îndeplini rolul de soţie.

Uitîndu-se la el, Jenna realiză că probabil fuseseră multe femei care ar fi îndeplinit acest rol, cu înflăcărare şi în mare grabă.

– Dar tu nu te-ai însurat, spuse ea liniştit.

– Nu puteam să mă însor. Tata a înţeles. El a fost de acord că era imposibil să mă căsătoresc cu vreuna din femeile acelea.

Ea se încruntă nedumerită.

– De ce? De ce nu te puteai căsători?

– Pentru că nici una dintre ele nu era potrivită.

Ridicîndu-se în picioare, se întinse să o ajute şi pe ea să se ridice şi văzu în ochii lui ceva nedefinit, ceva care o făcu să se înfioare.

– Nici una dintre ele nu erai tu, spuse el net, prozaic.

Rămînînd cu gura căscată, Jenna căută un răspuns, dar nu găsi nici unul. Asta o depăşea. Dacă ar fi fost în Dallas şi dacă ar fi fost cu un bărbat obişnuit, s-ar fi temut de aceste cuvinte pe

care le spusese el atît de liniştit. L-ar fi luat pe Keith drept un Romeo prea înflăcărat şi s-ar fi îndepărtat de el cît ar fi putut de repede.

Dar nu era în Dallas, îşi spuse ea în timp ce strîngeau resturile picnicului şi le duceau înapoi la şaretă.. Se afla în Irlanda. Ţara basmelor, a elfilor şi a spiriduşilor. Lucruri misterioase, vrăjite pîndeau din fiecare colţ. Şi bărbatul de lîngă ea nu era evident un om obşinuit. El făcea parte din vrajă.

Capitolul 4

După cum spunea Keith, orice adunare de irlandezi, oricît de mică ar fi fost, era un prilej pentru o cursă de cai. Tîrgul din Slyne-Dunn Carrick nu făcea excepţie.

În timp ce Jenna privea şi se contamina de activitatea din jurul ei, înţelese treptat că aceste curse nu erau doar o formă de distracţie. Fiecare, bătrîn sau tînăr, spectator sau participant, se dedica din tot sufletul acestei curse. Emoţiile erau

puternice, iar freamătul umplea aerul. Fiecare discuţie conţinea un element de incertitudini, toţi cei implicaţi nefiind niciodată siguri ce va izbucni mai întîi, mînia sau rîsul.

– Credeam că eşti crescător de oi, spuse Jenna pe cînd Keith termina de inspectat un cal de un maroniu strălucitor care tocmai scutura din cap cu o regală indiferenţă.

Queen Mab a fost transportată în sat într-o rulotă modernă, lustruită, de Duffy, împreună cu un tînăr foarte scund, numit Peter, care era asistentul lui Duffy şi jocheul lui Keith. El purta o eşarfă legată pe braţul drept, o eşarfă verde pentru norocul trifoiului.

– Pentru ce ai spus asta ca pe o acuzare? întrebă Keith, aruncîndu-i un zîmbet vag. Este vreun motiv că nu pot fi ambele?

– Nu, dar trebuie să fii de acord că acest cal nu se potriveşte cu simpla imagine a unui păstor. Cînd ne ducem la cursă?

El se uită în dreapta şi apoi în stînga, întorcîndu-şi privirea spre ea.

– Sîntem acolo.

Ea-şi lăsă privirile pe piatra de pavaj de sub picioarele ei.

– Aici?

– Chiar aici.

– Ce bizar şi fermecător şi pitoresc... ca să nu amintim de murdărie, murmură ea.

El zîmbi.

– Începe aici, face o buclă prin sat şi se termină tot aici. El o apucă de mînă. Hai, că încep chiar acum.

Începu să-şi facă loc prin mulţime, trăgînd-o după el, apoi coborîră pe o străduţă îngustă, ca după cîteva clipe să ajungă pe un drum murdar de la capătul satului.

Prinzînd-o cu ambele mîini de talie, o ridică aşezînd-o pe un zid scund de piatră.

– Acum sîntem gata să privim finişul, spuse el în timp ce sărea alături de ea.

Nu trecură decît cîteva minute pînă se auziră strigătele care marcau începerea cursei. Zidul de piatră era acum plin de spectatori nerăbdători. Iar pe cîmp Jenna putu vedea grupul de oameni adunaţi de-a lungul potecii care trecea în jurul locului în care aşteptau ea şi Keith.

Cînd caii făcură cotul şi apărură la vedere, mulţimea din jurul lor se însufleţi strigînd încurajări şi ameninţări către favoritul fiecăruia dintre ei.

– Unde este Mab? strigă Jenna. Nu o văd. Nu, stai... uite-o! spuse, localizînd eşarfa verde a lui Peter fluturînd în vînt.

Queen Mab părea că alerga în linie cu alţi trei cai, dar cînd se apropiară mai mult, Jenna văzu cum calul lui Keith deţinea clar locul patru.

– Hai, Mab! strigă Jenna, agitaţia făcînd ca vocea ei să fie mai puternică. Hai, dragă, pune mai mult suflet!

Calul trecu ca o săgeată mai departe şi, chiar înainte de a dispărea din vedere, Jenna o văzu pe Queen Mab cum întrecea unul dintre cai, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ceilalţi doi din frunte. Apoi dispărură în sat.

Ajunsă în acest punct, cursa le era relatată de strigătele spectatorilor care se aflau mai la distanţă, zgomotul devenind din ce în ce mai tare pe măsură ce caii se întorceau spre punctul de plecare.

O clipă mai tîrziu, un băiat suit pe un acoperiş îşi puse mîinile pîlnie la gură şi strigă:

– Spinner este primul, Queen Mab a doua, Riley Boy al treilea!

Jenna se întoarse către Keith.

– Pe locul doi, asta este minunat!

– Nu-i rău, admise el, zîmbind. Este un loc decent pentru prima ei încercare. Data viitoare va fi cîştigătoare. O ajută pe Jenna să coboare de pe zid. Se pare că-mi porţi noroc.

– Acum unde ne ducem? întrebă ea, cum urmau mulţimea.

– Înapoi la cîrciumă, bineînţeles. Este partea bună a zilei. Este timpul să mă fudulesc şi să adun banii ce mi se cuvin. Da, este un moment foarte plăcut din zi, spuse el, trăgînd puternic aer în piept.

– Mai mulţi bani ca să-i pui la ciorap, ricană ea.

– Nu mi-am pus problema asta, zîmbi el. Şi, în afară de asta, nişte prieteni ne-a invitat să mergem la ei la masă.

Ei îi făcea plăcere. De fapt Jennei îi plăcea tot ce văzuse şi trăise în ziua petrecută împreună. Dar abia acum simţi nevoia să-i cunoască prietenii, să-l poată observa în mediul lui natural, să vadă cum se poartă cu oamenii care ţin la el.

Lumina dulce crepusculară a serii de primăvară se împrăştia peste sat în timp ce Jenna stătea în bucătărie lîngă Sara Flaherty, soţia lui Michael Flaherty, cel mai bun prieten al lui Keith.

Jenna şi Sara pregăteau masa în timp ce Keith şi Michael purtau o discuţie întreruptă mereu de cei patru copii ai familiei Flaherty.

Atenţia Jennei era mereu atrasă de Keith. Nu-şi putea lua ochii de la el. Îi plăcea zîmbetul lui vag şi cum strîngea din ochi cînd îşi aprindea pipa. Îi plăcea modul delicat şi prevenitor în care se purta cu copiii. Cînd văzu cum lega cu degetele lui puternice şi lungi panglica din părul Annei, fetiţei în vîrstă de cinci ani, i se umplu sufletul de mîndrie, simţind cum i se pune un nod în gît.

„Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire. Nu lua lucrurile în tragic, se puse ea în gardă. Nu-l cunoşti omul ăsta."

Îl întîlnise abia cu o zi în urmă pe Keith. Nu era treaba ei ce fel de om era. Nu avea nici un motiv să se simtă atît de mîndră de un om pe care abia îl cunoscuse.

– Nu poţi găsi un om mai bine văzut, mai iubit, decît Keith al nostru.

Cuvintele calde ale Sarei pătrunseră în gîndurile Jennei, făcînd-o să-şi întoarcă privirea spre femeia înaltă de lîngă ea.

– Nici un bărbat nu munceşte din greu ca el, continuă Sara. Şi familia Donegal a avut întot-

deauna bani. Poate uşor să tocmească oameni pentru munca pe care o face el. Cînd s-a întors, toată lumea îl aştepta cu braţele deschise. Se încruntă uşor. Să nu crezi că oamenii îl respectă pentru banii lui. Chiar dacă nu ar avea nici o lescaie şi tot ar atrage oamenii în jurul lui. Poţi vedea şi singură cum se poartă cu tinerii ţărani.

Jenna îşi ascunse un zîmbet trist. Bîrfă irlandeză. Cît era de drăguţă Sara. Îi lăuda calităţile lui Keith: drăguţ, amabil cu copiii, muncitor, respectat, capabil să ţină o soţie.

– Sara, eu şi Keith nu ne-am cunoscut decît ieri, îi explică Jenna, contrazicînd cu încăpăţînare gîndurile ei de mai înainte. Nu sîntem nici măcar prieteni. Nu chiar. Sîntem doar simple cunoştinţe.

– Sînteţi mai mult decît atît, spuse Sara cu fermitate ştergîndu-şi mîinile de şorţ. S-ar putea să vă fi cunoscut doar ieri, dar aşa se întîmplă uneori. Uite la mine şi la Michael. Nu eram gata să mă căsătoresc cu Davy Wellan? Nu-i spusesem lui Davy. Dar mă gîndeam să mă mărit cu el. Davy era genul de bărbat cu judecată şi decent care mi-ar fi fost un bun soţ şi un tată potrivit pentru copiii pe care mi-i doream. Dar s-a întîmplat să se

întoarcă Michael Flaherty acasă din călătoria lui în Africa. Şi, nici una nici două, a pus capăt gîndurilor mele. M-am uitat la el şi am ştiut. Nu avea serviciu, familia mea nu avea o părere prea bună despre el şi el dusese o viaţă grea acolo în Africa, se vedea din ochii lui. Cît despre mine, vezi şi singură, nu sînt atrăgătoare. Nu prea aveam ce aduce într-o căsnicie, nici bani, nici acel aspect care trece repede.

– Dar eşti frumoasă, protestă Jenna. Tocmai mă gîndeam mai devreme ce... ce luminoasă eşti.

Sara rîse.

– Ai văzut strălucirea dragostei pe chipul meu. Şi Michael vede la fel. El tot o mai vede... şi crede că este frumuseţe, bietul, visător. Şi eu văd acelaşi lucru la el. Nu este nici o îndoială pentru nici unul dintre noi. Toţi ai noştri s-au supărat, dar noi am fost practici. Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet plăcut, plin de încredere. După ce s-a născut Tim, al treilea copil, familia s-a lămurit că eram serioşi şi au venit în jurul nostru.

– E o poveste frumoasă, spuse Jenna încet, şi voi doi sînteţi un cuplu minunat, dar îl cunoşteai pe Michael de o viaţă. Este altfel decît la mine. Eu

sînt o străină într-o ţară străină. Eu nu aparţin acestor locuri şi...

– Aşa eşti? o întrebă Sara studiindu-i chipul. Chiar te simţi ca o străină cînd eşti împreună cu Keith Donegal?

Jenna se încruntă.

– Poate că nu, dar împărtăşirea unor trăiri se poate petrece oricînd întîmplător. Nu este... ei bine, ireal să trăieşti clipe de înţelegere reciprocă alături de o persoană pe care abia ai cunoscut-o.

– De ce foloseşti cuvîntul ăsta? De ce vorbeşti despre irealitate?

Jenna rîse încurcată.

– Nu ştiu... este o prostie. Este ceea ce simt uneori cînd depăşesc nişte limite. Ca şi cum nu mă mai aflu în lumea reală. Bănuiesc că se datorează faptului că Irlanda este atît de diferită de lumea cu care sînt eu obişnuită. Castelul, satul, ferma Donegal... toate par a fi luate dintr-o carte de poveşti.

Sara se uită într-o parte şi clătină din cap.

– Asta ar putea fi o explicaţie. Cred că la fel aş simţi şi eu dacă aş vizita America. Întorcîndu-se către ea, femeia îi zîmbi. Acum avem de lucru.

Trebuie să terminăm aceste mănunchiuri păgîne pentru dansul de pe stradă.

Siguranţa Sarei ar fi trebuit să o facă pe Jenna să se simtă relaxată, dar era ceva în expresia celeilalte femei care o făcea pe Jenna să vrea să întrebe: Ce este? Ce se întîmplă de care toţi ceilalţi ştiu şi numai ea nu ştie? Dar Jenna nu întrebă. Nu întrebă pentru că îşi dădu seama că în acest moment al zilei nu voia să audă răspunsul.

Cînd părăsiră casa Sarei şi a lui Michael, Jenna descoperi că entuziaştii participanţi la tîrg, care se împrăştiaseră mai devreme prin sat, se strînseseră acum în trei grupuri pe strada principală pentru dansul care era punctul culminant al tîrgului.

La fiecare capăt al străzii fusese ridicată cîte o estradă provizorie pentru cele două grupuri de muzicanţi diferiţi. În capătul de nord al străzii era perimetrul care servea tinerilor. Muzica nu era chiar hard rock dar era frumoasă, uneori chiar zgomotoasă. În capătul sudic era interpretată muzică veche, melodii care le permiteau celor maturi să-şi amintească de zilele tinereţii lor.

Jenna şi Keith se mişcau de colo-colo între

dansul nestructurat din partea de nord către dansul scoţian mai organizat, *reel*-ul din capătul sudic. Şi oriunde se aflau, prezenţa Jennei era acceptată fără probleme. Bărbaţii care o invitau la dans glumeau cu ea cu indulgenţă, ca şi cum ar fi fost mult iubita soră mai mică, iar femeile o tratau cu familiaritate degajată, ca şi cum ar fi fost o vecină cu care obişnuiau să flecărească.

Cînd terminase un dans vioi cu Thomas, Jamie sau Paddy, tot nu ştia care cum se numea, Keith o prinse de mînă şi o trase din mulţime să stea lîngă zidul de piatră dintre magazinul universal şi oficiul poştal.

– Gata, le ajunge, spuse el. Următoarele o mie de dansuri sînt ale mele.

– O mie? repetă ea, cu faţa îmbujorată de plăcere şi de efort. Ar trebui să-mi schimb pantofii.

– Ţi-am cumpărat un întăritor, îi împinse un pahar cu băutură în mînă. Cred că pot face un toast? În sănătatea ta! Pentru frumuseţea ta! Sau poate pentru bizarele, fermecătoarele, pitoreştile făpturi populare de basm care ţi-au intrat în cap făcîndu-te să vii tocmai aici în Irlanda.

Clătinînd din cap, spuse:

– E nevoie de ceva mai... mai grandios. Ridică

paharul în sus: *Vedi Napoli e poi mori!*

– Să vezi Neapole şi apoi să mori? Ce fel de toastare este asta cînd te afli în comitatul Limerick?

– Nu putea fi făcut decît în latină şi sînt singurele cuvinte în latină pe care le ştiu, îi explică ea şi, punînd paharul la gură, bău jumătate din el dintr-o înghiţitură. Pe loc se înroşi ca para focului şi se rezemă de zid ca să se sprijine cum începea să tuşească.

– Sfinte Dumnezeule, horcăi ea sufocîndu-se. Ce e chestia asta? Irlandezii au ciudatul obicei să bea frecţie pentru cai, aşa-i?

Rîzînd, Keith încetă să o mai bată pe spate şi îi luă paharul din mînă.

– Nu te-ai întrebat niciodată pentru ce sînt irlandezii atît de mari şi puternici şi puţin prea veseli? Uite răspunsul. El dădu pe gît băutura lui. Whisky bun irlandez, distilat în staulul lui Francis Mulrooney.

Asta era prima dată cînd gustase Jenna whisky de producţie indigenă, dar din păcate nu era ultima. Prieteni binevoitori şi ospitalieri se înghesuiau în jurul ei şi pentru că ea nu voia să jignească pe nimeni, accepta băutura de la toţi.

Aruncase o grămadă pe alei şi prin lăzile de gunoi, dar apăreau mereu alţii care o serveau cu alt whisky. Drept rezultat, foarte curînd descoperise că era o autoritate în dansurile populare irlandeze.

– Sînt chiar bună la dansul ăsta, strigă ea, în timp ce o învîrtea Keith.

Buzele lui se mişcară necontrolat şi o învîrti din nou.

– Eşti o dansatoare grozavă.

– Vreau să te întreb un lucru, Keith? strigă ea.

– Ce anume, *alanna?*

– De ce n-am văzut luminile stroboscopice cînd am venit aici la început?

Cînd o trase în braţele lui, îl simţi zguduindu-se de rîs.

– Pentru că nu sînt decît pentru noi. Sînt lumini vrăjite, care se găsesc doar într-o sticlă de băutură şi în ochii tăi.

– E mai bine decît la orice disco din Dallas, spuse ea cinstit, apoi se îndepărtă de el dansînd. Şi cum se mişca, picioarele ei păstrau ritmul muzicii.

– Jenna, rosti el apucînd-o de mînă.

– Îmi place pasul ăsta. Uite, ia priveşte aici, îi

aruncă ea o privire. Ce zici pentru cineva care nu a dansat niciodată *giga* pînă acum?

– E minunat, admise el. Dar cred că trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce? întrebă ea distrată în timp ce se simţea mişcată înainte şi-napoi în faţa lui.

– Muzica a încetat.

Ea îşi încetini paşii.

– Da? Cînd?

– De vreo două minute.

Jenna se uită în jur, apoi zîmbi şi făcu semn cu mîna cînd grupul de oameni din jurul lor începu să rîdă şi să aplaude.

– Mulţumesc, mulţumesc, spuse ea, aplecîndu-se într-o reverenţă nehotărîtă. Sînteţi prea drăguţi. Îi aruncă o privire lui Keith. Pot să merg dansînd pe drum? Ştii, vorba aceea veche: Se va dansa în Slyne-Dun-Carrick?

El o fixă, ţinînd-o pierdut în cercul braţelor lui puternice.

– Eşti o minune, spuse el cu căldură, clătinînd din cap. O femeie atît de micuţă. O asemenea minune de femeie.

– Nu sînt aşa de bună.

El chicoti.

– E vremea cafelei.

– Cafea irlandeză? întrebă ea plină de speranţă.

– Nu, doar o cafea neagră şi tare.

– Spărgători de petrecere.

Cînd o părăsi ca să se ducă după cafea, Jenna se rezemă de zidul de lîngă ea, savurînd senzaţia plăcută de căldură care o învăluia în seara aceasta. Faptul că această căldură avea un uşor conţinut alcoolic nu o supăra deloc. Ştia că whisky-ul o relaxase puţin aşa încît putea aprecia mai bine căldura.

Mai tîrziu, cum fredona o melodie, Jenna observă o femeie care venise să se aşeze lîngă ea. Era o femeie înaltă, de cincizeci către şaizeci de ani sau poate chiar trecută de şaizeci, părul ei cărunt era pieptănat spre spate şi avea chipul slab şi neridat. Nu era o femeie frumoasă, dar înfăţişarea ei era atrăgătoare, cu o oarecare vigoare şi impetuozitate.

Buzele Jennei încercară să schiţeze un zîmbet de bun venit, dar treptat zîmbetu-i pieri. Toată ziua Jenna fusese tratată cu multă căldură şi aprobare de prietenii şi vecinii lui Keith şi fu un şoc pentru ea cînd observă animozitatea nedisi-

mulată din ochii îngustaţi ai acestei femei.

– Nu ne-am cunoscut, spuse cu asprime femeia. Sînt Fiona Blair.

Jenna întinse mîna.

– Bună, eu...

– Îl ştiu pe Keith de cînd s-a născut, continuă ea tăios şi brutal, neluînd în seamă mîna întinsă şi salutul Jennei. Mama lui a fost cea mai bună prietenă a mea.

– Ce drăguţ, murmură Jenna, simţindu-se din ce în ce mai prost.

– Cînd te întorci în America?

– Nu m-am hotărît. Peste două, poate trei săptămîni.

– E prea mult, se uită Fiona într-o parte. Cînd îl reperă pe Keith, care-şi făcea loc prin mulţime îndreptîndu-se către ele, buzele ei se strînseră într-o grimasă dezaprobatoare. Ai să-l răneşti. Nu eşti potrivită, asta-i sigur. Ai mai locuit la o fermă? Ai făcut munca grea pe care trebuie să o facă soţia unui fermier zi de zi în viaţa ei. Ai idee cum să faci fericit un bărbat ca el? Ţi-am spus, eşti nepotrivită pentru el.

Jenna ştiu imediat cum ar fi trebuit să-i răspundă. Ar fi trebuit să-i spună Fionei că ea nu va

fi niciodată soţie de fermier aşa că întrebarea era irelevantă. Ar fi trebuit să-i spună că ea şi Keith abia se cunoscuseră. Că obiecţiile Fionei erau nu numai premature, dar erau chiar prosteşti.

Dar Jennei nu-i plăcea să fie intimidată. Aceasta îi aţîţa întotdeauna încăpăţînarea. Cu un zîmbet vag îi răspunse:

– Nu crezi că Keith este cel care ar trebui să hotărască dacă sînt sau nu potrivită pentru el?

Fiona Blair o studie, strîngînd din buze cu nedisimulat dispreţ.

– El este bărbat şi bărbaţii fac greşeli. Probabil că-i aminteşti de America, dar nu eşti femeia potrivită, încheie ea într-o şoaptă şuierată. Apoi, se întoarse şi dispăru în mulţime.

Un vîrtej îngheţat suflă peste stradă, învăluind-o pe Jenna, ca şi cum i-ar fi murmurat, făcînd să-i treacă un fior prin şira spinării.

Întreaga scenă îi sugeră un film de Disney, misterioasa regină rea apărînd însoţită de un vîrtej de vînt rece şi de tunete, îngheţînd totul în jurul ei. Dar de data aceasta răceala era doar pentru Jenna.

Se mai uita încă la locul în care stătuse Fiona, cînd se întoarse Keith cu cafeaua.

Nu era sigură dacă era căldura cafelei, adusese două ceşti şi insistase să le bea ea pe amîndouă, sau prezenţa lui Keith, dar îngheţul pe care-l lăsase Fiona Blair în urma ei se risipi imediat, făcînd-o să se întrebe dacă nu fusese doar în imaginaţia ei toată această întîmplare.

– E muzică adevărată? întrebă ea realizînd frumoasa melodie care umplea aerul.

– Un vals. Luînd ceaşca de cafea din mîna ei, îi spuse: Vrei să valsezi cu mine, Jenna?

Ea se duse în braţele lui, închise ochii şi se lăsă purtată de muzică.

– Pentru ce zîmbeşti aşa?

– Pentru că simt cum vine un nou intermezzo din Disney, spuse ea, cu ochii închişi.

– Ameţeală? Whisky-ul.

Ea rîse şi scutură din cap fără să-i dea vreo explicaţie. Era relaxată, dar nu atît de relaxată încît să-i poată spune că devenise Cenuşăreasa învîrtindu-se prin marea sală de bal în braţele Prinţului Fermecat. Un reflector le urmărea mişcările, iar oamenii din jur se pierdeau în umbră în timp ce bărbatul de lîngă ea, Prinţul ei Fermecat, se uita la ea cu o lume întreagă de dragoste în ochii lui.

Dar muzica se opri şi ea deschise ochii. Nici sală de bal, nici reflector, se afla într-un sat, pe o stradă înţesată de lume, iar bărbatului care o ţinea în braţe îi străluceau ochii plini de veselie, îndemnînd-o şi pe ea să se bucure.

După o clipă, o luă de mînă şi o conduse prin mulţime, departe de lumini şi de muzică, spre şaretă. Pe cînd mergeau aşa, Jenna se simţea prinsă între două lumi, o jumătate din ea se legăna încă în dulcea senzaţie pe care o trăise în braţele lui, iar cealaltă jumătate se întorsese în realitate.

În şaretă, în drum spre casă, farmecul nopţii începu să pălească, îndepărtîndu-se. Cînd îşi dădu seama ce se întîmpla, luptă cu amintirile. N-ar fi vrut să se termine niciodată noaptea asta. Nu încă.

Cum trăgeau în faţa uşii castelului, spuse:

– Hai să mai mergem să hoinărim. Hai, Keith, hai să căutăm nişte spiriduşi.

– Tu nu crezi în spiriduşi. Glasul lui era cald şi întunecat ca noaptea.

– În noaptea asta cred. În noaptea asta sînt plină de încîntare.

– În noaptea asta eşti plină de whisky. Mai ai

nevoie de cafea.

Ea gemu.

– Nu mai vreau cafea. Ochii mei erau albaştri înainte de a turna tu băutura aia în mine.

– Nu albaştri, spuse el cu şoaptă şuierătoare. Violet-închis. Culoarea digitariţei din alunişul din spatele casei. Uneori cînd mă opresc şi dau frunzele şi iarba la o parte, se uită la mine. Ca şi cum ar fi acolo de o veşnicie, ascunzîndu-şi frumuseţea de toată lumea, aşteptînd să vin eu să o găsesc.

La ultimul cuvînt se apleacă şi-i mîngîie uşor cu buzele lui gura, o dată, de două ori. Ea se aruncă în braţele lui, iar sărutul deveni mai consistent, mai prelung. Fremăta, copleşită de simţuri, în braţele lui. Aici aproape că găsise siguranţa deplină după care tînjise cînd era copil.

Aproape, dar nu chiar. Simţea nevoia să fie ţintuă mai strîns, cu mai multă ardoare. Simţea nevoia să o învăluie, să o apere, să o ascundă de restul lumii. Ar fi vrut ca el să o ţină atît de strîns încît să nu mai poată deosebi bătăile inimii lui de cele ale ei. Voia.... Voia...

– Vino cu mine, îi şopti ea sub buzele lui lipite de ale ei.

O îndepărtă brusc de el, degetele lui înfigîndu-se dureros în umerii ei.

– Crezi că mîine, cînd vei fi nebăută şi perfect lucidă, îmi vei mai cere acelaşi lucru?

Vocea lui era schimbată, era neînduplecată acum şi asta o făcu pe Jenna să încerce să-i vadă trăsăturile prin întuneric. În clipa aceea, norii se dădură la o parte şi lumina lunii trecu peste ochii întunecaţi ai bărbatului care era cu ea.

Nu-l recunoscu. Acesta nu era bărbatul cu care dansase ea cu o jumătate de oră mai înainte. Nu era păstorul generos care o tratase cu ceai şi o făcuse să se simtă bine în bucătăria lui. Acesta era un străin, ale cărui trăsături aspre îi tăiaseră respiraţia de surprindere făcînd-o să se alarmeze.

– Cînd nu vei mai fi plină de încîntare, spuse el, cu glas aproape plăcut acum, o să mă mai vrei să fac dragoste cu tine, Jenna?

Ea îşi umezi buzele, confuză.

– Nu ştiu, şopti ea.

Privindu-l, observă cum fu cuprins de tulburare.

– Vezi, de asta mă temeam. Ochii lui erau din nou calzi şi oftă uşor. Poate că e mai bine să

aşteptăm pînă cînd vei şti.

După o clipă, ea stătea în uşa castelului legănată de pasiune, de whisky, de consternare privind cum dispărea în noapte şareta cu bărbatul blînd, tulburător.

Capitolul 5

Oprîndu-se în capătul scărilor, Jenna se înfioră de lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă ce se filtra prin micile ferestre plasate sus pe zidurile de piatră. După o clipă, puse o mînă fermă pe balustradă şi, trăgînd puternic aer în piept ca să se încurajeze, începu să coboare.

Nu'o să fie vesel, îşi spuse ea. Capul nu îi era prea limpede în dimineaţa asta şi era aproape sigură că orice mişcare bruscă îi producea un

şoc.

O clipă mai tîrziu, cînd auzi paşi în holul de sub ea, Jenna ştiu imediat că trebuia să apară Carolyn Glendening-Waite. Era o asemenea zi în care Jenna ar fi vrut să dea bir cu fugiţii, dar nu putea să fugă. N-avea nimic altceva de făcut decît să-i ţină piept.

Jenna tocmai păşea cu precauţie pe trepte cînd dădu nas în nas pe cu femeia cu părul roşu, arătînd de parcă abia ieşise din salonul lui Elizabeth Arden.

Ea o măsură o clipă cu privirea pe Jenna, încruntîndu-se ca un sergent major inspectîndu-şi recruţii, exact cum se simţea Jenna în momentul acela. Tricoul ei roşu şi fusta-pantalon cenuşie arătau acceptabil în oglinda din dormitorul ei, iar părul, adunat pe ceafă cu o agrafă roşie, era relativ îngrijit, dar, sub privirea necruţătoare a lui Carloyn, Jenna se simţi ca o rufă scoasă din fundul unui sac.

– Arăţi cam rău, dragă, spuse Carolyn cu o sclipire de satisfacţie în ochi. Ne-a spus Georgiana că ai încercat să te amesteci printre localnici seara trecută. Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atentă. Străinii nu sînt niciodată cu adevărat ac-

ceptaţi în această parte a ţării. Sătenii fac mare paradă de prietenia lor, dar după aceea te consideră ca pe o străină trăsnită, în spate.

Făcu o pauză ca spusele lui să-şi facă efectul.

– Bîlciurile de la ţară sînt amuzante, dar este mai bine să păstrezi distanţa. Ca să eviţi neînţelegeri de ambele părţi, înţelegi.

Deşi creierul Jennei nu funcţiona destul de repede, era sigură că femeia asta nu ar fi dat înapoi dacă ar fi fost admisă şi primită de „localnici". Carolyn voia o confruntare, asta era mai mult ca evident, şi oricînd altădată Jenna ar fi fost gata să se confrunte cu ea. Dar nu astăzi. Astăzi Jenna simţea nevoia să scîncească.

– E drăguţ că ţi-ai făcut griji pentru mine, spuse Jenna, bătînd în retragere la sunetul cuvintelor ei care-i reverberă în ţeasta dureroasă. Micul dejun, adăugă ea încet, probabil că ne aşteaptă cu toţii.

– Pe mine nu. Eu mă duc în oraş. Frecîndu-se de umărul Jennei în trecere, Carolyn începu să-şi tragă mănuşile albe şi coborînd în fugă scările, strigă, fără să se uite înapoi: Spune-i Georgianei că mă întorc tîrziu.

Jenna nu era sigură dacă trebuia să facă şi o

reverenţă, aşa că răspunse simplu:

– Da, doamnă.

În sufragerie, Jenna descoperi că singurele persoane care stăteau în faţa gustării de dimineaţă erau Dink şi copiii.

Dink clipi de două ori aruncînd o privire exagerată către Jenna care intra în cameră.

– Ce ai făcut acolo sus? Mă gîndeam că o să dormi toată ziua.

Singurul răspuns al Jennei fu să se îndrepte spre bufet ca să-şi toarne, cu mînă nesigură cafea într-o ceaşcă, întorcîndu-şi cu grijă capul de la mîncare.

– Tanti Jenna, semeni cu Squeaky.

Glasul ascuţit al lui Jeff o făcu pe Jenna să tresară şi să-şi verse cafea pe mînă. Întorcîndu-se încet, îl ţintui pe băiat cu o privire prin ochii îngustaţi.

– Cîţi ani ai tu?

– Şase.

– Dacă vrei să apuci să faci şapte, vocea ei era caldă şi lentă, ar fi bine ca Squeaky să nu fie vreo reptilă.

Amelia rîse, făcînd-o pe Jenna să-şi ţină respiraţia de durere.

– Squeaky este un iepure, spuse fetiţa în vîrstă de patru ani. El are ochii roşii şi face aşa cu nasul. Ea îşi puse degetele pe nas ca să-l facă să se mişte încoace şi încolo.

Jenna îi fixă, pentru o clipă, lung pe copii, înainte de a arunca o privire tăioasă către Dink.

– Am fost de acord să te vizitez. Am fost de acord să fiu plină de respect şi de invidie. Am fost de acord să-ţi spun lady Georgiana şi să te las să mă priveşti de sus ca pe o femeie din popor. Dar nu sînt de acord să-i las pe sadicii tăi copii să mă ia drept ţintă pentru glumele lor proaste dis-de-dimineaţă.

Dink ridică din umeri cu asprime.

– Aşa-ţi trebuie dacă bei prea multă băutură tare irlandeză.

– De unde ştii că am băut prea mult? o întrebă Jenna, aşezîndu-se lîngă prietena ei.

– N-ai avea ochii lui Squeaky de la punch hawaian, spuse Dink muşcînd cu entuziasm maliţios din omletă. Ce mai face omul tău din ceaţă?

Jenna luă o lungă sorbitură din cafea, oftînd uşurată cînd simţi cum îi pătrunde cafeina în organism.

– Cît dinspre mine poate să mai dispară în

ceaţă încă vreo sută de ani.

Dink rîse.

– Biata Jenna! Probabil că te-ai simţit cu adevărat rău astă-noapte. De ce îl pedepseşti, bietul om, dacă ţi-a plăcut să bei şi tu o picătură două?

– Sau trei sau patru, spuse Jenna cu autodispreţ apatic. Bietul om m-a lăsat să beau băutura aia mortală. Închise ochii ca să-şi îndepărteze gîndul de la noaptea trecută. Dar nu reuşi. Şi m-a lăsat să fac pe proasta, Dink.

Prietena ei bătu din palme cu o bucurie copilăroasă.

– Ştiam eu că o să fie bine pentru tine să vii aici.

Jenna îşi ridică încet capul şi o fixă pe femeia de lîngă ea timp îndelungat.

– De ce mi-o fi plăcînd de tine?

– Pentru că ştii că sînt singura persoană mai mică decît tine. Te fac să te simţi puternică.

– Parcă ai alerga după scuze, o amendă Jenna, uitîndu-se bănuitor la Dink. Eşti o femeie foarte ciudată. Nu ştiu cum de eşti prietena mea. Şi cum, Doamne iartă-mă, poate unul ca Geoffrey, care pare o fiinţă întreagă la minte, să se simtă bine cu tine.

Dink îşi scărpină abdomenul umflat, cu siguranţă plină de ea.

– Eu sînt salvarea lui Geoffrey. Fără mine ar fi devenit un bătrîn rigid. Studiindu-i chipul Jennei, expresia lui Dink deveni serioasă. Eu îţi vreau binele, Jenna. Aş vrea să găseşti fericirea pe care am găsit-o eu. Aş vrea să te văd trăind, trăind cu adevărat, o viaţă proprie.

– Şi pe a cui o trăiesc eu? întrebă ea înţepată, apoi, după ce oftă, se domoli. Oamenii îşi găsesc împlinirea fiecare în felul său. Eu nu cred că viitorul îmi rezervă sarcina de a fi salvarea unui biet om.

– Nu, căzu de acord Dink. Dar poate fi el salvatorul tău. Mă tem pentru tine. Doar dacă ai fi fost neatrăgătoare, sau călugăriţă, sau una dintr-alea, ai fi rămas V-I-R-G-I-N-Ă la douăzeci şi şase de ani.

– V-I-R-G-I-N-I-T-A-T-E-A mea nu-i treaba ta.

– Ba este, îi răspunse Dink. Tu ai fost prima care ai ştiut cînd am pierdut-o pe a mea.

Jenna îi aruncă o privire plină de scepticism.

– Nu prima. Cred că Donny Keller a ştiut-o înaintea mea. Şi nu ţi-am cerut eu să-mi spui. De altfel nici n-aş fi vrut să-mi dai atîtea detalii.

Dink ridică din umeri.

– Am simţit că era de datoria mea. Mama ta cu siguranţă că nu te-a iniţiat niciodată în privinţa asta.

– Mama mea mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

Dink rîse spart.

– Ea ţi-a spus că nici un bărbat nu te-ar mai respecta după ce şi-ar băga limba în gura ta.

– Dink!

– Dezgustător! strigă Jeff în aceeaşi clipă. Ruşine!

– Dezgustător, dezgustător, ruşine! repetă Amelia, chicotind.

– Şi voi, plozii dracului, dacă v-aţi terminat păsatul de ovăz, duceţi-vă la doamna Hargreaves, spuse Dink, dîndu-şi ochii peste cap.

– Îmbrăţişaţi-mă, mai întîi... vă rog, spuse Jenna, aruncîndu-le copiilor un zîmbet de scuză.

– Eşti o mamă groaznică, îi zise ea lui Dink imediat ce copiii părăsiră camera.

– Ba nu, nu sînt. Ei cred că sînt drăguţă. Şi acum să ne întoarcem la subiectul dinainte. De ce n-ai făcut niciodată asta cu Greg?

– Să o fac? Jenna îşi lăsă capul pe spate,

fixînd-o pe prietena ei. Nu-mi vine să cred că îmi spui acum „să o fac". Cîţi ani ai tu, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu încerca să schimbi subiectul. Vreau să ştiu pentru ce nu te-ai culcat niciodată cu logodnicul tău.

– Păi pentru că, Jenna se încruntă la nota defensivă pe care o surprinse în vocea ei. Pentru că n-am ajuns niciodată la asta.

– Tu te-ai auzit ce ai spus? Adică... „N-am ajuns niciodată la asta." Sfinte Dumnezeule, Jenna, sună ca şi cum te-ai scuza că nu ai dus gunoiul afară. Aş vrea să ştii cît este de minunat. Aş vrea să vezi ce se întîmplă cînd sînt în pat cu manieratul Geoffrey.

Jenna ridică dintr-o sprînceană.

– Ai deseori spectatori?

Dink chicoti.

– Înţelegi ce vreau să spun. Ea o studie cu grijă pe Jenna. Eşti frigidă?

Jenna îşi înghiţi un geamăt. Cum de uitase cum era Dink? Unui terier nu i-ar mai rămîne nimic dacă şi-ar înfige colţii Dink într-o pradă. Din prima zi în care s-au cunoscut, Dink s-a erijat în psihanalista ei oficială. La început i-a aruncat cuvinte

însuşite din înţelepciunea bunicii ei. Mai tîrziu, Dink a recurs la experţi de largă recunoaştere, ca Freud şi Jung, ca să o sfătuiască pe Jenna cum trebuie să simtă şi să acţioneze, folosind termeni ca subconştient şi impulsuri reprimate, cînd îi analiza visele. Dink era hotărîtă să o pună pe prietena ei pe calea cea bună.

– Nu, Dink, nu sînt frigidă, spuse Jenna cu răbdare. Sînt cusurgioaică şi precaută şi poate puţin furioasă, dar nu sînt frigidă. Frigiditatea implică o puternică reacţie negativă faţă de sex. Şi eu nu am avut niciodată o reacţie puternică pînă... Ea se întrerupse şi sorbi repede din cafea. Poate că nu sînt voluptuoasă, ca alte persoane pe care le ştiu eu, dar categoric nu sînt frigidă.

– Ohoho, spuse Dink, cu ochi strălucitori. Să ne întoarcem. Ce voia să însemne acel pînă...? Pînă ce? Pînă noaptea trecută, cînd ai stat afară cu stăpînul spiriduşilor?

Jenna îşi ridică încet capul fixînd-o, cu ochii îngustaţi, pe prietena ei.

– Dink, draga mea, tu vezi privirea din ochii mei?

Dink dădu uşor din cap, cu precauţie.

– Mă cunoşti de mult, spuse Jenna, menţi-

nîndu-şi amabilitatea din glas. Ce îţi spune privirea asta?

– Că dacă nu tac imediat, o să-mi astupi gura cu un ciorap murdar.

– Exact, răspunse Jenna.

Fără să mai adauge nimic, ea îşi trase scaunul şi ieşi afară din cameră.

În hol, Jenna auzi voci venind dinspre salon şi în mod automat îşi schimbă direcţia. Pentru că nu avea chef să se aventureze din nou pe scară, unde avea toate şansele să plesnească pe prima persoană care ar mai fi făcut comentarii referitor la ochii ei de Squeack, se hotărî că ar fi fost mult mai prudent să se întoarcă la ea în cameră. Ceea ce şi făcu şi-şi petrecu următoarele ore stînd rezemată în revoltătorul pat ca un mormînt din camera ei şi răsfoind un exemplar dintr-o istorie a familiei Aldham editată în particular, o remarcabilă relatare părtinitoare asupra strămoşilor lui Geoffrey. Deşi nu era genul de lucruri pe care le citea ea de obicei, avea avantajul de a fi accesibil.

La sfîrşitul cărţii erau mai multe pagini cu diagrame, planuri detaliate ale fiecărei aripi a castelului. Evident, Dink şi Geoffrey ocupau numai o mică porţiune din colosala fortăreaţă; chiar dacă

cineva nu dădea atenţie gheretei portarului şi clădirilor anexe, părea că mai erau mii de camere neocupate în clădirea principală. Donjoane şi turete. Camere de arme şi camere de tortură. Camere de păstrarea tezaurului şi capele.

Cum studiase schiţele, care-i fuseseră aduse special pentru ea, pentru că acum locuia într-un castel irlandez, dormind, mîncînd şi îmbăindu-se în el, se gîndi că ar fi fost mai mare ruşinea ca din cauza celor cîteva fîşîituri pe care le auzise în prima zi să nu exploreze castelul. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Bine, admise ea în gînd, au chicotit, dar erau nişte chicoteli foarte liniştite, şi un spirit care chicoteşte nu poate fi rău.

Odată luată hotărîrea, Jenna ieşi, cu cartea în mînă. Pentru că nu era pregătită să atace chiar un donjon sau o cameră de tortură, ea se îndreptă spre marele hol ca să vadă unde dădeau petrecerile strămoşii lui Geoffrey.

După ce a luat cîteva direcţii greşite trebuind să se întoarcă pe urma paşilor ei, Jenna intră în cele din urmă în enormul hol înalt cît trei etaje.

La un capăt, un cămin destul de mare ca să adăpostească o familie de patru persoane, do-

mina zidul. Douăsprezece candelabre masive din fier atîrnau de grinzile de lemn de pe tavan şi pereţii erau brăzdaţi cu suporturi de făclii, fixate sus şi construite ca să reziste.

Cum stătea în picioare în mijlocul uriaşei camere, Jenna aproape că vedea cum se petrecea în trecut. Camera era plină cu lungi mese încărcate cu mîncare. În jurul meselor erau adunaţi oameni grosolani care veniseră împreună după un raid de jefuire.

Imaginea o făcu să se încrunte. Vechii celţi făceau raiduri sau numai vikingii?

Turniruri cavalereşti, poate. Da, aşa era mai bine. După o zi grea de turnir, cavalerii vin în marea sală să se desfăşoare şi să fure puţină plăcere, încercînd să cîştige avantajul unul faţă de celălalt. Cavalerii ei erau sălbatici dar generoşi, cîinii şi supuşii lor stînd claie peste grămadă în umbră.

În acest punct fantezia Jennei intră într-o mică încurcătură. Nu ştia cum să îmbrace fantomele războinicilor. Ce purtau oare cavalerii în particular, cînd nu erau la datorie? Şort, lucruri largi? Merge, hotărî ea cu un zîmbet. Nu-i vedea pe Camelot în vîrstă, dar şort, bluză cu reclame vă-

zîndu-i-se muşchii de pe coapse suna bine.

În capul mesei trebuia să stea regele, cel mai mare în rang, unul care îşi rezervase multe fecioare şi dăduse gata mai multe capete de cavaleri negri decît cele care au mai rămas ca să le adune aici. Cel cu cele mai frumoase picioare.

Jenna vedea mai clar scena acum. Cel mai mare în rang îşi odihnea un picior pe un taburet sau pe un paj sau aşa ceva. Ridica un potir cu mied ca să-i sărbătorească pe cavaleri şi fecioarele din adunare. După ce a dat pe gît băutura într-o lungă înghiţitură, cineva din cameră, un tip mic cu faţă palidă care semăna cu o cîrpă de şters, spuse o glumă care-l făcu pe primul-în-rang să-şi lase capul pe spate şi să rîdă în hohote.

Jenna zîmbi în timp ce rîsul contagios cuprinsese tot colţul enormei săli. Toate capetele din cameră se întoarseră spre el ca să-l vădă, să împărtăşească veselia lui. Atunci, mai-marele-în-rang, cu o mişcare care o surprinse nepregătită, îşi întoarse capul spre Jenna.

În clipa aceea, rîsul pieri din ochii întunecaţi ai regelui, iar privirea ce i-o aruncă Jennei o făcu să i se taie respiraţia cînd descoperi cine era. Pentru că imaginarul ei paladin de petrecere, cel cu

picioare minunate, era Keith.

Cel puţin aşa credea ea că era Keith. Dar nu era păstorul cel blînd, ci bărbatul pe care-l zărise fugar în lumina lunii noaptea trecută.

Acum, fantasma creată de umbră şi de imaginaţia ei stătea la vedere. Acest om era un cuceritor, un om care nu se oprea pînă cînd nu obţinea ceea ce dorea, indiferent cu ce preţ.

Jenna ar fi vrut să plece, dar nu se putea urni din loc. Nu-i plăcea deloc asta. Lucrurile se petreceau în interiorul ei, dar ea nu înţelegea, nu voia să înţeleagă.

Cît ai bate din palme, în cameră parcă nu mai era aer, nu mai putea respira. Pulsul i se accelerase cînd simţise că era tîrîtă în visul care-l învăluia pe acest cavaler negru.

Nu se temea atîta de el cît de modul în care o făcea să se simtă, pentru că ştia că dacă ar fi făcut un pas spre ea, ar fi fost pierdută. Pierdută într-un vis din care nu ar mai fi putut ieşi niciodată. Dacă el...

– Ce faci, tanti Jenna?

Jenna sări în sus, inima-i bătea să-i iasă din piept, cînd auzi vocea răsunînd chiar în spatele ei. Răsucindu-se, îl văzu pe Jeff care, stînd în pragul

uşii, privea uluit la ea.

Ştergîndu-şi cu o mînă tremurătoare transpiraţia de pe faţă, respiră adînc.

– Nu era timpul să-ţi faci lecţiile sau aşa ceva?

El o privi cu insolenţă.

– Astea-s treburi pentru copilaşi. Eu te-am urmărit. Şi nici măcar nu ai observat că eram aici.

Şi ultimele rămăşiţe din visarea Jennei se risipiră, ca apoi să piară. Aplecîndu-şi capul, îl măsură pe finul ei cu o încruntare lipsită de simpatie.

– Tu vrei să afli lucruri mai interesante, nu-i aşa? Ei bine, nu te pot ajuta în privinţa asta. Lasă-mă să-ţi explic însă ce se poate întîmpla dacă te furişezi în spatele unei persoane nervoase, într-un vechi castel cu fantome. Puteai să-mi produci un infarct miocardic. Hai, cară-te de aici, diavol împieliţat!

După o clipă, lăsaseră în urmă marea sală cu cavalerii ei negri, indignatul Jeff fusese capturat de atotştiutoarea doamnă Hargreave, iar Jenna, rămasă singură, părăsi castelul pe uşa laterală.

Ce-i drept, nu era treaba ei să exploreze vechile castele, îşi spuse ea. Ei îi trebuia mişcare, ceva alert care să o ajute să-şi ţină mintea şi trupul ocupate.

După ce se interesă la unul dintre oamenii din curte, Jenna se îndreptă către garaj. Aici, cum era de aşteptat, găsi o mulţime de vehicule, vehicule din timpuri trecute, de genul celor care se află doar prin muzee; o trăsură cu ornamente şi, printre altele, un autoturism din timpul primului război modial.

Jenna zări, rezemată de un zid, o bicicletă din timpul celui de-al doilea război modial. Bicicleta era rudimentară faţă de cele moderne dar avea un aspect destul de rezistent ca să facă faţă unei excursii pînă în oraş şi înapoi.

Cincisprezece minute mai tîrziu, în timp ce pedala pe drumul şerpuit şi îngust, ea îşi făcea planul zilei. Putea să cutreirere prin magazine cîteva ore, apoi îşi va cumpăra ceva de mîncare şi va poposi pe undeva ca să mănînce în drum spre castel.

Era un plan bun, un plan frumos, din păcate ar fi fost şi planuri mai bune. După ce parcă bicicleta la marginea satului, Jenna, îmbujorată şi flămîndă, se plimba pe strada principală, reperînd-o pe Carolyn Glendening-Waite.

Femeia cu părul roşu stătea pe partea cealaltă a străzii cu spatele spre mica vitrină a unui ma-

gazin de antichităţi. Jenna se uită la ea neplăcut impresionată. Buzele subţiri ale lui Carolyn se strînseră cum se uita la ceasul de mînă. Bătu o clipă din picior a nerăbdare, apoi, cercetîndu-şi încă o dată ceasul, îşi întoarse capul ca să treacă în revistă oamenii care treceau pe lîngă ea dinspre partea de nord a străzii.

Într-o reacţie pur instinctivă, Jenna se răsuci pe călcîie şi se îndreptă grăbită în sens opus, dispărînd pe prima străduţă ce se ivi în calea ei. N-avea nevoie de încă o discuţie intimă cu seamăna ei.

Cum se întoarse, catastrofa iminentă păru a o pîndi din nou. Eschivarea ei de iepure fricos o scoase spre Slyne-Dun-Carrick pe o porţiune pe care nu o văzuse în ziua trecută. Acolo erau cîteva magazine mai mari, ceva mai multe prăvălii mici cu marfa expusă afară pe strada îngustă. Oamenii din partea aceasta a oraşului erau mai zgomotoşi şi mai aferaţi.

Simţindu-se din nou în largul ei, Jenna cutreiera pe stradă cînd ceva îi atrase atenţia, examinînd coşurile iscusit împletite şi pîinile de casă dolofane cu acelaşi entuziasm cu care admira puloverele împletite de mînă şi încîntătoarea lenjerie

din pînză ţesută la război.

După ce încetă să mai privească la un tînăr care meşterea la un scaun de lemn, cînd îşi ridică ochii îl văzu pe Keith apropiidu-se de ea.

Era atît de preocupată cu depănarea gîndurilor din seara trecută, că, fără să-şi dea seama, ridicase mîna să-i facă un semn de salut, cînd îi veniră în minte cuvintele pe care le rostise, cu o seară înainte, la despărţire: „Vino cu mine."

Copleşită de stinghereală, Jenna se întoarse şi se strecură în magazinul din spatele ei.

„Vino cu mine."

Cuvintele o tulburau. Nu va mai putea da ochii cu el niciodată fără să audă aceste cuvinte în mintea ei.

„Şi aşa se sfîrşise vraja", îşi spuse ea crispată, privind cum trecea Keith pe lîngă magazinul în care era ea.

Aşteptă să se scurgă vreo zece minute pînă cînd se duse să-şi ia bicicleta. Pe la jumătatea drumului către castel îşi dădu seama că o roată era pe cale, încet dar sigur, să se dezumfle.

Mai întîi Carolyn, apoi Keith, acum roata care se dezumfla. Cineva voia s-o pună în gardă în legătură cu ceva.

Încălecată pe bicicletă, Jenna îşi plantă cu fermitate piciorul pe pămînt şi-şi ridică ochii spre cerul de un albastru-pal. „Persecutarea este un lucru urît", îi reproşă ea cerului.

Odihnă şi relaxare. Ce glumă! Ar fi fost mai relaxată pe un cîmp de bătălie, îşi spuse ea, cum trăgea la marginea drumului, proptind bicicleta de un zid de piatră care mărginea drumul. Se sui pe el şi se îndreptă spre un mic gorgan acoperit cu iarbă. Stînd jos, înconjurîndu-şi genunchii cu mîinile, petrecu vreo cîteva minute regretînd că nu-şi cumpărase de mîncare aşa cum îşi propusese.

Ar fi trebuit să rămînă în oraş. Şi dacă s-ar fi întîmplat să dea peste Keith, mai bine ar fi suferit puţină stinghereală, decît să stea aici pe marginea drumului, uitîndu-se la bicicleta cu roata dezumflată, auzindu-şi stomacul chiorăind.

În afară de asta, nu se gîndise la halucinaţii astăzi, nici chiar cînd explora castelul. Asta era ceva.

– N-am de mîncare, dar e ceva, mormăi ea, apoi se trînti pe spate pe iarba moale, lăsînd ca soarele şi briza irlandeză să o cufunde în relaxare.

Pentru o vreme uită de problemele ei. Putu să

uite că se făcuse de rîs seara trecută. Putu să uite de fierbinţeli, de boala pricinuită de stres şi de vocile din capul ei. Pentru o clipă putu să se odihnească în căldura soarelui. Doar pentru o clipă.

Somnul care o cotropi imediat fu adînc şi fără vise.

Jenna se lupta împotriva senzaţiei de trezire. Ar fi vrut să mai rămînă în lumea lipsită de griji încă un timp, dar era prea tîrziu. Somul îi zburase.

Mai trîndăvi puţin cu ochii închişi, simţind soarele pe obraji, apoi îşi ridică încet pleoapele. Nu ştia cît dormise dar era clar că soarele-şi schimbase poziţia de cînd îl văzuse ultima dată.

Întinzîndu-se alene, căscă, simţindu-se ciudat de bine. Dar cînd îşi întoarse capul, era gata să-şi înghită limba, Keith stătea la cîţiva centimetri de ea, cu picioarele strînse, odihnindu-şi bărbia pe genunchi cu privirile pierdute în depărtare.

– De cînd eşti aici? întrebă ea, cu vocea încă răguşită de somn.

El ridică din umeri.

– Vreo oră, sau poate mai mult, îşi întoarse el ochii către ea. Te-am păzit cînd dormeai.

Jenna se ridică în picioare.

– Plicticoasă zi? Nu că m-ar supăra să-i distrez pe localnici, dar să păzeşti un turist care sofăria, tresare şi sporovăieşte, nu cred că e prea distractiv, după părerea mea.

– N-ai făcut nimic din toate astea. Ai dormit cu faţa acoperită cu spatele mîinii.

Ea simţi cum i se îmbujorează obrajii. Ar fi preferat să-i spună că sforăise, asta n-ar fi părut atît de intim.

– Ce te supără, întrebă el brusc.

Ea se uită în sus, alarmată, apoi clătină din cap.

– Ai neplăcutul obicei să-mi ghiceşti gîndurile şi aş vrea să nu mai continui asta. Ea îşi dădu la o parte părul de pe frunte. M-am făcut de rîs aseară.

Buzele lui schiţară un zîmbet.

– Mă temeam eu că aşa vei lua lucrurile.

Ea îi studie trăsăturile.

– Pentru ce n-ai venit cu mine înăuntru?

Rîzînd în hohote, spuse:

– După cum simt acum, cred că a fost cel mai imbecil lucru pe care l-am făcut.

După o clipă îşi luă ochii de la el.

– N-am obiceiul să fac propuneri bărbaţilor, ştii, spuse ea, sufocată de stinghereală. De fapt, asta a fost prima dată cînd am făcut-o.

– Crezi că nu ştiu? Părea necăjit că se simţise datoare să se explice. Crezi că nu ştiu ce se petrece în sufletul tău, Jenna?

La naiba, se gîndi ea, devenind şi mai stînjenită. Ce s-o fi băgat ea în asta?

Privind-o, el mormăi o exclamaţie profană.

– Ai făcut asta pentru că ţi-ai scăpat de sub control. Dar nu s-a întîmplat nimic noaptea trecută care să te facă să-ţi fie ruşine. Aşa că încetează să mai pui zidul ăsta între noi. Fii sigură, Jenna, că am să le dărîm. Oricîte blestemate de ziduri ai ridica.

O prinse cu mîna de faţă, i-o întoarse către el şi-i zîmbi.

– Nu mai căuta complicaţii.

Clătinînd uşor din cap, ea zise:

– Doamne, cred că ţi-am mai spus asta. Dar nu ştiu ce se întîmplă. Nu ştiu...

Restul protestului ei se pierdu sub buzele lui cum o culca pe iarbă. Acum nu mai era nici un zid între ei. Nimic altceva decît o explozie de emoţii care o făcea să uite orice obiecţie, orice

îndoială. Nu era numai o simplă apropiere fizică. Era o promisiune, un jurămînt.

– Aşa-i mai bine, spuse el, cu vocea răguşită ridicîndu-şi uşor capul în sus. Acum, ai să uiţi de aşa-zisa ta propunere? Eu ştiu ce ai vrut să zici. Ai vrut să-mi spui că nu voiai să se termine o seară atît de minunată. Şi nu-i nimic de care să te ruşinezi în asta.

Greşea, bineînţeles. Fusese modul ei de a-i spune că voia să nu-i dea drumul. Asta voise noaptea trecută şi asta voia şi acum, în toiul zilei, complet lucidă. Dar Jenna îi era recunoscătoare pentru explicaţia care o făcea să iasă cu faţa curată.

Îi zîmbi.

– Eşti drăguţ.

Pentru o clipă întrezări din nou cavalerul negru în ochii lui, dar după aceea dispăru. Era din nou păstorul blînd care o luă de mîini şi o ajută să se ridice.

– Unde mergem? întrebă ea, cum o îmbia Keith, după ce o ridicase în picioare.

– Doar nu-ţi închipui că te-a pălit somnul tocmai aici întîmplător, nu-i aşa? Spiriduşii au luat lucrurile în mînă şi ţi-au împus roata de la bicicletă

exact în locul în care trebuia. Acesta este pămîntul meu şi gospodăria Donegal este chiar peste drum de aici. Iar mai jos de aici, şi făcu semn cu capul către nord-est, este castelul Aldham. Te conduc pe jos acasă.

Ea încruntă din sprîncene.

– Ai uitat de bicicletă. N-o putem lua. Nu cred că e ceva pe care să pună prea mare preţ Dink, dar face parte din patrimoniul lui Geoffrey.

El zîmbi.

– Nu-ţi face griji. Am să trimit pe unul dintre băieţii de la fermă să ducă înapoi dreptul cîştigat prin naştere al lui Sir Geoffrey.

Cum mergeau pe pajişte, Keith trăgea cu colţul ochiului către ea. Nu putea să-i pătrundă prea bine în gînduri. Era ceva mult mai complicat decît crezuse el prima dată. Complicat care-şi lăsase amprente adînci. Şi chiar dacă arăta ca un copil drăgălaş, prea mic ca să aibă griji, el simţea o lume de durere în trecutul ei.

– Îi invidiez pe cei care te cunosc de copil, spuse el deodată. Probabil că sînt nişte amintiri frumoase.

– Eu nu prea cred, răspunse ea, plină de îndoială. N-am fost o fetiţă prea atrăgătoare. Părinţii

mei şi-ar mai fi dorit un băiat şi cred că s-ar fi mulţumit şi cu o fată dacă ar fi fost frumoasă, dacă ar fi semănat cu mama, înaltă şi elegantă şi blondă. Eu semăn în partea bunicii paterne, ceea ce a făcut să am două handicapuri de la bun început.

– Două?

– Nu eram copia mamei şi le aminteam părinţilor mei de o femeie de care nu voiau să-şi amintească. Bunica Howard era o excentrică. Tata nu voia să ştie de ea, iar mama zicea că nu există. Jenna se încruntă. Eu nu am văzut-o pe bunica Howard. Ar fi trebuit s-o cunosc. Dacă părinţii mei nu o aprobau, probabil că era o bătrînă grozavă. Cred că ea m-ar fi iubit... sau poate nu.

– Precis că i-ar fi plăcut de tine. Ea te-ar fi iubit. N-ar fi putut fi altfel.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Dacă zici tu.

– Aşa că ai avut o copilărie singuratică.

– Am spus eu asta? Nu-mi amintesc să fi fost singură. Acum, nu-mi mai amintesc mare lucru din vremea de dinainte de a o cunoaşte pe Dink.

– Şi cînd a fost asta?

– În prima zi de grădiniţă, cînd aveam cinci ani. Ea zîmbi, crispată. Am fost îngrozită, dar nu-i puteam spune mamei. Ea voia să fiu curajoasă, dar eu nu eram. Nu eram deloc. Eram speriată în sufletul meu. Toţi ceilalţi copii păreau atît de liniştiţi. Şi profesoara! Profesoara arăta ca mama vitregă a lui Hansel şi Gretel. Ea ridică din umeri. Aş fi vrut să fug. Dar nu puteam să mă rog să ies afară pentru că ar fi aflat mama. Aşa că am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

– Şi care a fost ăla?

– Am încercat să fug... pe fereastră. Rîse încet. Atunci părea o idee bună. Toţi au fost îngroziţi. Toţi, în afară de Dink. Dink a rîs. Ea credea că era o glumă grozavă şi a încercat să-i facă pe toţi cei din cameră să vină cu mine. Zîmbind, adăugă: Şi ăsta a fost doar începutul. Dink şi cu mine am intrat în încurcături tot timpul şcolii noastre.

El privea rîsul ce se oglindea în ochii ei violeţi. Aşadar, prietena ei Dink o ajutase să-şi păstreze echilibrul. Nu o văzuse niciodată pe lady Georgiana, dar pe loc o plăcu.

– Deci, o iubeşti pe prietena ta Dink.

Ea ridică din nou din umeri.

– Cred că ai putea să zici aşa. Am fost ca nişte surori şi toate celelate.

Jenna îl privi pe sub gene pe Keith.

– Ai cunoscut-o pe Dink?

– N-am avut plăcerea.

Ea se opri brusc şi-i puse mîna pe braţ.

– Hai să mănînci la castel. Nu ştiu cum ţi-o fi, ţie, dar eu sînt moartă de foame. Aş fi vrut să mănînc în sat, dar...

– Roata dezumflată a bicicletei a pus capăt acestui gînd.

Ea deschise gura să-l corecteze, dar îşi înghiţi vorbele. Nu voia să afle că-l văzuse în sat şi că se ascunsese după o grămadă de verze ca să nu-i vorbească.

– Vii? îl întrebă ea din nou. Vreau s-o cunoşti pe Dink şi pe copii.

El nu răspunse imediat. Cum tăcerea se adîncea, ea începu să se simtă stînjenită.

– Sigur, dacă ai alte planuri..., începu ea ezitant.

– N-am, spuse el tăios, apoi privi către ea şi zîmbi. Dar lady Georgiana este ocupată cu alţi musafiri. Şi, în afară de asta, ferma Donegal e mult mai aproape. Vino să mănînci cu mine.

Doamna Kennedy s-a întors, aşa că vom avea o masă adevărată.

Stomacul îi chiorăi, răspunzînd în locul ei.

Era devreme după-amiază cînd Keith o conducea către castelul Aldham.

– Mi-ai povestit despre dragostea ce i-o porţi prietenei tale Dink, spuse el, dar un alt fel de dragoste nu ai? Nu a existat nici un fotbalist frumos în viaţa ta?

– Am avut şi eu obişnuitele pasiuni cînd eram în cursul superior şi la colegiu. Îmi amintesc mai ales de unul. Bobby Lee Masterson. Eram prea timidă ca să-l fac să înţeleagă că îmi plăcea, aşa că am devenit prieteni şi a trebuit să-l ascult frămîntîndu-se pentru alte fete. După aceea a fost Greg.

– Fostul tău logodnic.

Ea dădu din cap.

– Nici nu-mi vine să cred că am fost vreodată atît de tînără. Cînd îmi amintesc, credeam că tot universul se învîrteşte în jurul zîmbetului lui. Tot

timpul cît am fost logodită, mă trezeam în toiul nopţii cu inima bătîndu-mi de teamă să nu fi făcut ceva greşit, ceva care să-l dezamăgească, îngrozită că aş putea face ceva care să-l determine să nu mă mai iubească. Ea scutură din cap. Desigur, că am făcut.

– Şi atunci ai încetat să mai crezi în dragoste?

Jenna se încruntă. Iar îi citise gîndurile. Nici Dink nu ştia că ea nu credea în dragoste.

Scuturînd din cap, spuse:

– Nu, asta se întîmplase cu mult înainte. Şi nu s-a datorat unui singur lucru. Am început să mă întreb încă de cînd eram copil. Mă trezeam gîndindu-mă ce simţeau de fapt părinţii mei faţă de mine. Răspunsul era evident chiar şi pentru un copil. Se opri. Greg a fost o abatere de la ideile mele obişnuite. Eram tînără şi voiam atît de mult să cred în iubire. Voiam să mă facă cineva să cred că greşisem. Aveam nevoie de cineva care să-mi arate că acea dragoste, plină de dăruire, lipsită de egoism, acea dragoste veşnică, exista cu adevărat. Dar n-a fost decît un basm.

– Un basm, murmură el, apoi adăugă: Mîine mă duc la Limerick să rezolv nişte probleme. Vrei să mergi cu mine?

Ea ridică dintr-o sprînceană.

– Cu şareta?

El rîse şi scutură din cap.

– Cu *Jaguar*-ul. Este un lucru înfiorător, dar mă duce pînă acolo.

– Ce... ce pitoresc, spuse ea izbucnind în rîs şi fără să ezite căzu de acord să meargă.

Capitolul 6

– Nu. Nu. Am zis nu! Nu pune mîna pe lucrurile mele, strigă Jenna exasperată.

Nu se ştie de ce, Dink şi copiii hotărîseră să o viziteze pe Jenna în dormitor, în timp ce se îmbrăca pentru călătoria la Limerick pe care trebuia să o facă împreună cu Keith.

Răsucindu-se pe scaun, Jenna aruncă o privire la cei doi copii, care stăteau politicoşi pe patul ei.

– Nu poţi s-o struneşti? Împărştie pudră peste tot.

Jeff o urmărea doar din ochi, dar Amelia ridică din micuţii ei umeri şi scoase un oftat de copil.

– Mami e o fiinţă superficială, îi explică ea. Nu putem face nimic pentru ea.

– A, da? spuse Jenna luînd o sticlă de parfum scump din mîna fiinţei superficiale. Un pumn în gură era întotdeauna eficient în cazul meu.

– Violenţa nu este admisă în familia noastră, spuse Dink, în timp ce-şi arunca o privire spre Amelia. Tricou oranj şi pantaloni roşii. Interesant. Inovator. Astăzi te-ai îmbrăcat de una singură, dovlecelule, nu-i aşa?

Studiind hainele de pe sora lui, Jeff se pronunţă:

– Poate că e şi ea o fiinţă superficială.

– Superficial şi prost nu sînt sinonime. Cînd băiatul îi aruncă o privire îngîndurată, Dink adăugă: Du-o pe sora ta la doamna Hargreaves şi roag-o să-i schimbe hainele.

Imediat ce ieşiră copiii din cameră, Dink îşi îndreptă atenţia asupra Jennei, aprecierea şi curiozitatea strălucind în ochii ei verzi.

– Încetează să mă mai priveşti, bombăni Jenna,

aplecîndu-se spre oglindă să-şi aplice rimelul pe gene.

– Sîntem puţin cam iritate astăzi? se duse Dink lîngă ea. Hai să vedem... care-o fi motivul? Aţîţarea culturală? Meniuri nu prea digerabile? Sau poate pur şi simplu aşteptarea revederii cu un oarecare membru al protipendadei locale pentru a treia zi la rînd.

Refuzînd să muşte nada, Jenna îşi păstră calmul. După ce puse rimelul deoparte, îşi scutură excesul de pudră de pe obraz cu o pensulă, apoi se ridică, se îndreptă spre dulap şi îşi scoase, în tăcere, un pulover de culoarea lavandei cu crem şi o fustă asortată din lînă crem.

Dar ca de obicei nici o purtare dispreţuitoare nu o putea opri pe Dink.

– Te duci cu păstorul la Limerick, reflectă blonda ei prietenă, bătînd cu degetul peste obraz. Juri că fugi de el ca de dracu', dar te duci cu el la Limerick. Asta este semnificativ, fricoaso. Asta este semnificativ.

– Nu-mi spune mie aşa, se răsti Jenna. Ţi-am spus să nu-mi mai zici niciodată aşa.

– Aha! Te-am făcut să vorbeşti.

Jenna nu se putu abţine să nu rîdă.

– Geoffrey te-a rîzgîiat. Crezi că eşti de folos chiar cînd eşti foarte plictisitoare. De ce nu pleci să mă laşi să mă îmbrac liniştită?

Dink ridică din umeri la fel ca fetiţa ei, a nepăsare, şi se îndreptă nehotărîtă spre uşă.

– Bănuiesc că nu vrei să ştii ce am aflat despre misteriosul tău om din ceaţă?

Jenna îşi răsuci capul.

– Te-ai interesat despre Keith? Cine te-a rugat să ceri referinţe în legătură cu Keith?

– Potoleşte-te, se întoarse Dink şi se aşeză pe pat. N-am întrebat-o decît pe doamna C... şi ea...

– Pe doamna Carradine? Menajera ta? Vorbeşti cu menajera ta despre problemele mele personale?

Dink o cîntări cu privirea o clipă.

– Parcă ai fi şoricelul lui Jeff cînd îl sîcîie Amelia prea tare. Trebuie să fii atentă la asta, Jenn. Te sfătuiesc ca prietenă, pentru că drept să-ţi spun este cam derutant.

Jenna răsuflă agasată.

– Şi ce ţi-a spus doamna Carradine?

– Înainte trebuie să fac o mică remarcă? Acum o clipă ai afirmat despre Keith că este problema ta personală... Bine, bine, să nu intrăm în inti-

mităţi.

Rezemîndu-se de speteaza patului, Dink se aşeză confortabil ca să flecărească.

– Ştii că el a plecat de aici cînd avea doisprezece ani, împreună cu mama lui în California? Ei bine, după cum spune doamna Carradine, divorţul a fost o adevărată porcărie. Mama lui se numea Julieta, asta nu face parte din porcărie, cred doar că e ca o ironie, avînd în vedere cum s-a purtat ea. Se pare că a provocat un adevărat scandal prin extravaganţa ei.

– Extravaganţă? Ce înseamnă asta?

– Cam vag, nu-i aşa? Îmi închipui că doamna Carradine a cam exagerat. Ai văzut satul. E de închipuit că a purta o fustă prea scurtă sau aşa ceva este extravagant pentru Slyne-Dun-Carrick, dar nu în cazul acesta. Julieta a început să se vadă cu un scriitor, un investigator de suflete, un fel de James Joyce, care trecuse prin zonă, şi evident că au fost implicaţi în ceva serios amîndoi. Bineînţeles că doamna Carradine nu a dat nici un fel de amănunte, dar din aluzii se pare că făceau sex în grup şi foloseau droguri. Asemenea lucruri nu sînt privite cu ochi buni nici măcar într-un oraş ca vechea Londră, dacă nu eşti o vedetă rock,

aşa că îţi imaginezi ce tărăboi a produs aici.

Încruntîndu-se, Jenna se răsuci pe scaun ca să se uite la prietena ei.

– Dacă chiar s-a întîmplat aşa... vreau să zic, dacă mama lui a fost implicată în asemenea lucruri, pentru ce nu l-a luat în custodie tatăl lui?

– Şi eu am pus aceeaşi întrebare. După cum spune doamna Carradine, Sean Donegal era un om ciudat. Cumsecade, dar mîndru şi neînduplecat. Cunoşti genul. Cu glas dulce, dar cu spatele ţeapăn şi cu principii şi mai ţepene. Keith nu avea decît doisprezece ani, dar tatăl lui se aştepta de la el să se poarte şi să gîndească asemenea unui adult. El i-a dat posibilitatea de a alege. Să rămînă la ferma Donegal, şi să nu o mai vadă niciodată pe mama lui, sau să plece cu ea şi să nu-l mai vadă niciodată pe tatăl lui.

Cumsecade? se gîndi plină de mînie Jenna. Era un barbar. Cum a putut să forţeze un copil să ia o asemenea hotărîre? Keith îi spusese că-l dezamăgise pe tatăl lui, dar, după părerea Jennei, nu avusese altă posibilitate de alegere.

Copiii îşi iau asemenea responsabilităţi grele. Ei tind să ducă povara lumii pe umerii lor. Un copil sensibil în vîrstă de doisprezece ani s-ar fi

dus cu părintele care ar fi avut cea mai mare nevoie de el. Probabil că Keith a considerat de datoria lui să aibă grijă de mama lui.

– Dacă ai să mă mai auzi vreodată plîngîndu-mă de copilăria mea nenorocită, poţi să-mi dai o palmă, spuse Jenna, cu vocea încărcată de emoţie.

Dink dădu din cap.

– Te pune pe gînduri, nu-i aşa? Încerc să mi-l imaginez pe Jeff al meu într-o asemenea situaţie şi zău, Jenna, mi se face rău de la stomac.

– Dar Keith s-a întors, spuse deodată Jenna. Sau a aşteptat pînă cînd a murit tatăl lui?

– Nu, bătrînul a murit abia acum un an. Ea făcu o pauză. Eu şi cu Geoffrey n-am fost decît de vreo cîteva ori în vizită la castel înainte de a muri unchiul Edward, dar cred că îmi amintesc că l-am văzut pe Sean Donegal prin sat. Avea una din acele figuri de parcă era cioplit în lemn.

Dink clătină din cap.

– Nu, moartea Julietei a schimbat lucrurile. Acum vreo cinci ani, ea a murit într-un accident cu o barcă. Se spunea pe atunci că era beată, dar ştii tu cum e cu zvonurile. Oricum, imediat după funeralii, Sean i-a scris lui Keith şi i-a spus că

acum poate veni acasă.

– Chiar aşa a scris? întrebă Jenna, cu neîncredere.

– Da, ştiu, se strîmbă blonda, şi pe mine m-a izbit modul ăsta de exprimare. Dar doamna Carradine zicea că Sean vorbise deschis despre asta cu prietenii lui. El zisese că acum dacă „femeia" a murit, putea să-l lase pe fiul lui să vină acasă.

Jenna se înfioră.

– Nu prea sună a căinţă. Nu cred că a fost tăiat viţelul cel gras în aşteptarea fiului risipitor?

– Ce, glumeşti? Bătrînul l-a pus la muncă pe Keith înainte de a-şi despacheta lucrurile. N-a avut loc nici o discuţie sau ceva de genul ăsta. Om cumsecade, îţi aminteşti? Şi aparent lucrurile păreau să meargă bine între ei, dar doamna Carradine spune că uneori Sean clătina din cap şi spunea că se teme că viaţa din America a ucis bunul simţ irlandez în fiul lui.

Dink se ridică şi se îndreptă către uşă.

– Keith se pare că i-a spus să se spele pe cap cu ferma lui, că îl va părăsi pentru totdeauna.

– Poate, murmură Jenna.

Cînd se închise uşa în urma lui Dink, Jenna se răsuci să se uite în oglindă. Dar nu-şi văzu pro-

pria ei faţă ci chipul unui copil de doisprezece ani, privind pe fereastra maşinii cum tot ceea ce-i era drag se pierdea în zare. Apoi, văzu un tînăr frămîntat şi neputînd să doarmă pentru că simţea chemarea iubitei lui ţări Erin.

Imaginile erau puternice. Destul de puternice şi destul de dureroase ca să le mai păstreze încă în ea şi mai tîrziu în drumul spre Limerick.

Făcîndu-se că este absorbită de peisajul ce se perinda prin faţa ei, trăgea de fapt cu coada ochiului la el. Cînd văzuse întunecarea din ochii lui, privise în trecutul lui. Cavalerul negru nu era nimic altceva decît durerea din copilăria lui?

După ce privise de zeci de ori către el, cu aceeaşi expresie întipărită pe chipul ei frumos, Keith trase *Jaguar*-ul pe marginea drumului şi opri motorul.

Trecu o clipă pînă cînd ea privi în jur şi spuse:

– Limerick-ul s-a schimbat numai în cîteva zile, sînt aproape sigură că văzusem clădiri, un rîu... oameni.

Aplecîndu-se înainte, el îşi rezemă braţele pe volan şi îi întîlni ochii.

– Vrei să-mi spui şi mie ce înseamnă toate privirile acelea pe furiş pe care mi le-ai aruncat?

Mă simt de parcă-mi luai temperatura de la distanţă.

– Priviri pe furiş? Într-adevăr am... se opri şi-şi muşcă buza. Am auzit nişte pălăvrăgeli, recunoscu ea, citindu-i-se scuza în ochii violeţi.

El îi studie chipul, într-o încercare de a-i citi gîndurile.

– Pălăvrăgeli, murmură el. Despre trecut sau despre prezent?

– Din trecut.

Keith zîmbi cu amuzament crispat. Pentru el trecutul nu dispăruse, dar fu surprins să constate că şi alţii erau interesaţi de ceea ce era deja o poveste veche.

– Spune-mi cine ţi-a relatat povestea, zise el, şi am să-ţi spun dacă este o versiune adevărată.

– Doamna Carradine.

– E o doamnă drăguţă, murmură el. Lucrează la castel de cînd era copilă, ştii. Cînd eram mic, mă duceam în vizită la ea şi la doamna O'-Doherty, ea era băcătăreasa atunci. La bucătărie ele mă ospătau cu tort la gheaţă şi cu ceai dulce. Se opri, amintindu-şi, apoi îşi întoarse din nou faţa spre Jenna. Mă îndoiesc că doamna Carradine cunoaşte toate detaliile, dar cred că nu a înflorit

adevărul adăugîndu-i lucruri picante. Rîse scurt. Că nu mai avea nevoie de nici o picanterie. Ce ţi-a spus?

– Nu mie... lui Dink. Nu vreau să-ţi închipui că...

El dădu din mînă a nepăsare.

– Eşti liberă să întrebi pe oricine vrei. N-am nimic împotrivă. Zîmbi. De fapt, mi-ar face plăcere să cred că te interesez în aşa măsură ca să te informezi. Şi acum, spune-mi ce a zis.

Ea se aşeză pe scaun, ca şi cum subiectul o făcea să se simtă stînjenită.

– Nu prea mare lucru. A spus că atunci cînd mama şi tatăl tău au divorţat, ai fost pus să alegi între ei şi... şi apoi, după moartea mamei tale ţi s-a permis să vii înapoi acasă.

Rîsul lui era mai sincer acum.

– Ce a fost asta, versiunea din *Reader's Digest?* Puţin montată de tine,. şi deodată viaţa mea este clasată la G în loc de triplu X. Cred că ai mai lăsat tu cîte ceva pe afară ca să-mi cruţi sentimentele. Drăguţ din partea ta, dar nu era nevoie. Eu am trăit-o. A auzi acum despre ea nu mă mai doare.

Ea nu făcu nici un comentariu, dar falca îi tre-

mura vizibil. Era furioasă pe el, îşi dădu el seama. Nu i-ar fi plăcut mila, dar mînia însemna că o afectase. Lui Keith îi plăcu ideea. Asta îi plăcea mai mult.

– Ceea ce ai auzit astăzi este numai o faţă a monedei, Jenna, spuse el. După o clipă de pauză, continuă: Tu te-ai născut şi ai crescut în Texas. Eu am fost o vreme acolo şi mi-a plăcut. Oamenii m-au făcut să mă simt binevenit, o făceau cu o covîrşitoare exuberanţă.

Ea îşi îndreptă ochii spre el.

– Ăsta-i un mod delicat de a spune că texanii sînt zgomotoşi?

El rîse de expresia ei.

– Te supără?

După o clipă, ea clătină din cap.

– Nu, cunosc care sînt defectele noastre. Sîntem consideraţi ca ostentativi şi violenţi, îngîmfaţi şi exculsivişti. Asta-i caricatura texanului, dar o caricatură, deşi exagerează, este o exagerare care se bazează pe adevăr. Tocmai latura asta necioplită îmi place mie la Texas. Dacă pui la un loc laturile bune cu cele rele, vei obţine ceva cu adevărat extraordinar. Dar ce legătură are asta...

Ea îi întîlni ochii şi se opri.

– Înţeleg, adăugă ea liniştit. Vrei să spui că nu îi pot judeca pe părinţii tăi sau pe tine după o singură întîmplare.

Zîmbind, Keith încuviinţă din cap.

– Noi, irlandezii, sîntem oameni complecşi, aşa că nu trebuie să iei aparenţele drept total. Această insulă este cel mai minunat loc din lume.. Pămîntul şi oamenii care îl lucrează pot fi duri, dar noi sîntem mîndri chiar şi în duritate. Asta este încă o trăsătură care ne face unici. Îşi ridică mîinile de pe volan şi ambreie ca să pornească motorul, continuînd: Două perechi de părinţi, ai tăi şi ai mei, toţi oameni inteligenţi, educaţi. Dar cred că nici unul dintre cei patru nu şi-au pierdut prea mult timp studiind psihologia copilului. Dar acum, nu mai putem face nimic în acest sens. Ar fi o greşeală să uiţi trecutul, dar ar fi o greşeală şi mai mare să-l laşi să-ţi umbrească viitorul. Şi ştii care ar fi cea mai mare greşeală dintre toate? întrebă el, în timp ce scotea maşina pe şosea.

– Care?

– Să ne pierdem timpul în care sîntem împreună în discuţii sterile. Ziua de astăzi este rezervată în mod special pentru discuţii fără sens şi ore în şir de anecdote vesele înfricoşătoare.

– Ce cuvînt prostesc, spuse Jenna, izbucnind în rîs. Cu un cuvînt ca ăsta n-ai reuşi să convingi, în Dallas.

Keith avea dreptate, hotărî Jenna pe cînd îşi continuau drumul spre Limerick. Trecutul era o fîntînă fără fund şi, dacă nu eşti atent, el poate înghiţi tot ce este în jur, toate gîndurile, toate sentimentele. Nu va lăsa să se întîmple una ca asta. Oricum, nu astăzi.

După ce luă această hotărîre, se simţi dintr-o dată mai uşoară: Nu ştia pentru ce se simţea aşa, dar şi ăsta era un lucru pe care nu trebuia să-l examineze în clipa asta. Bancurile era cuvîntul de ordine al zilei.

Afacerile lui Keith la Limerick durară ceva mai mult de jumătate de oră, iar după aceea el fu liber să-i arate împrejurimile. De altfel el făcu pe ghidul cu mare tragere de inimă, pentru că amîndoi erau hotărîţi să se distreze, Jenna nu crezu nici pe jumătate anecdotele lui înfricoşătoare.

Se aflau în English Town, o insulă înconjurată

din toate părţile de Shannon, cînd Jenna puse în fine o întrebare în legătură cu povestea lui.

– Acela era unul dintre cele o mie de locuri în care a dormit sfîntul Patrick. Omul a călătorit mai mult decît George Washington. Nu asta pun eu la socoteală, înţelegi, dar pentru ce şi-a petrecut el noaptea într-o tutungerie?

Înainte de a putea el să-i răspundă, ea aruncă o privire la un om care stătea în pragul magazinului.

– O fi dormit sîntul Patrick aici, mormăi ea, dar evident nu de aici a aruncat toţi şerpii.

Chicotind, Keith o prinse de braţ şi se îndepărtară de magazin.

– Asta s-a întîmplat în comitatul Mayo, spuse el, dincolo de Croagh Patrick. Poate că ţi-ar plăcea să mergi acolo. Mii de oameni parcurg acest drum, în picioarele goale. Pîrtia suie vertical, mergînd pe sub curmătura vîrfului dinspre nord. Jos, poţi vedea pensinsula Murrusk apărînd din golful Clew. Treci pe curmătură şi sui prin spatele vîrfului. Iar ultima parte a drumului îţi înfuzi picioarele în grohotişul care-ţi fuge de sub picioare, pietre colţuroase care-ţi alunecă de sub picioare la fiecare pas. Acolo plouă întotdeauna, dar oamenii

tot se duc şi aşa pot ajunge la locul pe care a stat sfîntul cînd a aruncat şerpii peste prăpastie în mare.

Ea se opri din mers şi privi în jur. Plouase mai devreme şi străzile umede străluceau în lumina bolnavă a soarelui care nu se vedea.

– Stînd aici şi ascultîndu-te, spuse ea încet, înţeleg pentru ce o fac. Pentru ce suie muntele, vreau să zic. În Statele Unite noi ne îndreptăm cu paşi grăbiţi isterizaţi spre viitor şi nu ne supără niciodată să ne uităm peste umăr înapoi către trecutul patriei. Noi am citit despre el, dar nu l-am simţit niciodată. În Irlanda este cu totul altceva. Trecutul este chiar aici, nu-i aşa? El pluteşte în aer şi oriunde priveşti. N-ar fi un şoc prea mare dacă dînd un colţ ai descoperi că Turlough O'-Connor sau Brendan de Clonfert se îndreaptă spre tine pe stradă.

– De unde ştii tu despre Turlough O'Connor şi despre Brendan de Clonfert?

– Am citit răsfoind o carte. Istoria Irlandei, o trecere rapidă în revistă făcută special pentru superficialitatea americanilor. Aveţi o istorie foarte bogată şi cea mai mare parte a ei este confuză, aşa că, să nu mă întrebi ce scria în cartea de

istorie despre Turlough sau despre Brendan. Mi-a plăcut pur şi simplu numele cavalerilor voştri.

– Turistă, spuse el dispreţuitor.

Rîseră mult în ziua petrecută împreună şi într-un tîrziu o înhăţă de mînă şi începură să fugă amîndoi. Ea nu-l întrebă pentru ce sau încotro fugeau. Alergă pur şi simplu împreună cu el. Era în ton cu ziua.

Şi ca orice zi, ea trebui în cele din urmă să ia sfîrşit. Era tîrziu după-amiază cînd lăsară Limerick-ul în urmă şi se îndreptară spre casă, oprindu-se să mănînce la un han zgomotos şi aglomerat.

Deşi ceilalţi care luau masa nu erau nici prieteni nici vecini de ai lui Keith, ca oamenii pe care-i cunoscuse la tîrgul de la Slyne-Dun-Carrick, şi ei îi asimilară pe noii veniţi, tot aşa, insistînd ca ea şi Keith să ia parte la discuţiile lor înflăcărate.

Jennei i-a plăcut asta, dar cînd imprudentă se avîntă într-o discuţie despre influenţa pe care o are sau nu limba naţională în politică, trecînd de partea unuia dintre ei, iar altul se opuse părerii celuilalt, Keith o luă de braţ şi o trase spre uşă.

– Măi, drac împieliţat, spuse el, ochii lui strălucind rîzători cum privea la ea, în cîteva minute

ăştia vor începe să arunce cu scaunele şi cu vasele de flori unii în ceilalţi.

– E un mod de a cîştiga o discuţie, spuse ea, încălzită încă de dezbatere. Cel care rămîne pînă în cele din urmă este cel mai elocvent.

În clipa aceasta, spre apus, soarele sparse norii tocmai la timp ca să poată apune. În această ultimă zvîcnire de magnifică lumină, grădina se umplu de pete portocalii, roz şi roşii, într-o cromatică orbitor de frumoasă şi spectaculos de sălbatică. Apoi, scurta clipă de strălucire dispăru, culorile îşi reveniră la nuanţele lor normale; spre mîngîierea ochilor şi a sufletului.

Aici este pace, se gîndi Jenna absorbind liniştea din jur. Nu exista nicăieri mai multă linişte, ca într-un colţişor ca acela.

Existaseră momente în viaţa ei în care Jenna fusese fericită. Momente în care se crezuse destul de mulţumită, dar chiar în cele mai fericite clipe, dacă privea adînc în sufletul ei, găsea o nelinişte. În acea noapte aceasta dispăruse. În noaptea aceea, cînd privi în sufletul ei, găsi linişte. Nu ştia dacă această transformare era permanentă sau numai temporară. Dar în momentul de faţă nu-i păsa. Aceasta era o astfel de noapte.

– Cine era omul pe care l-am văzut în parc? întrebă ea cînd treceau pe o alee prin grădină. Era mic şi violent. Un Muppet cu atitudine. N-am înţeles ce spunea dar mulţimea era intereată de ceea ce spunea.

– Era bătrînul Hugh. El îndeamnă mulţimea la răscoală ca să lupte pentru independenţa Limerick-ului, ca să devină din nou un regat de sine stătător... avîndu-l pe el drept rege. Mă tem că se confundă cu Brian Doru, dar nu este periculos. Limerick-ul n-ar mai fi acelaşi fără bătrînul Hugh.

Ea aruncă o privire către el.

– Eşti un om drăguţ, tolerant. Aş vrea să fiu şi eu aşa. Cînd văd oameni ca el, aş vrea să-i zgîlţîi şi să le spun: „Vrei să stai toată ziua aici în picioare şi să vorbeşti? Atunci vorbeşte despre ceva folositor. Spune-le ce se petrece în pădurile tropicale şi în oceane. Luptă pentru o cauză adevărată, pentru numele lui Dumnezeu".

El rîse uşor.

– Americanii sînt mai implicaţi în soarta lumii. Pentru irlandezi, Irlanda este lumea. Noi rareori ne uităm dincolo de hotarele noastre, pentru că lucrurile cu adevărat importante se petrec chiar aici. N-ai să găseşti nici un bărbat, femeie sau

copil aici, care să nu iubească în mod pasionat această mică insulă verde. Cu pasiune şi în mod posesiv.

Se oprise puţin mai înainte din mers. Cu o mînă pe ceafa ei, îi ridică în sus capul şi îşi fixă privirea întunecată pe buzele ei.

– Aceste sentimente sînt profunde, *alanna.* Cuvintele erau o şoaptă răguşită. Irlanda ne aparţine şi noi sîntem avari cu ceea ce ne aparţine.

Cum îi întîlni privirea în lumina amurgului, un geamăt surd ieşi din pieptul ei. Acesta nu era nici păstorul cel bun, nici cavalerul negru, nici veselul ghid. Toată senzualitatea din lume era adunată în ochii lui întunecaţi. El nu era nici întrebător, nici rugător, era imperativ impunîndu-i să treacă peste o anumită linie şi să i se alăture.

Ea fu străbătută de un şoc şi începu să clatine din cap a respingere, dar el îşi şi aplecase capul, gata să-i atingă buzele cu ale lui. Şi ea ştiu imediat că acesta nu era un sărut liniştitor, nici o simplă plăcere, nici un sărut asemeni celor de mai înainte.

Trebuia să se retragă imediat, îşi spuse ea. Trebuia să dea înapoi să-l găsească pe bunul păstor sau pe cavalerul negru. Imediat.

Dar aşteptase prea mult. Căldura străbătu printre buzele lor lipite şi i se răspîndi prin tot trupul, devenind tot mai puternică şi mai violentă pe măsură ce înainta, gura lui se mişca pe a ei şi o săgeată de fierbinţeală îi arse măruntaiele.

Simţea că ardea în interior, o incandescenţă de senzaţii erotice. Voia să fugă de ele deşi fizic se apropia tot mai tare de el.

El scoase un sunet asouţit şi porni cu ea în braţe, dincolo de potecă, dincolo de stratul de flori, la umbra unui copac. O sprijini de trunchiul moale lipindu-şi trupul de al ei într-un impuls de a se împinge în ea. Şi Jenna uită de fugă. Ar fi luptat împotriva oricui ar fi vrut să o smulgă din această beţie a simţurilor. Pentru că, acum cel puţin, bărbatul acesta îi era cunoscut. Acestea erau braţele după care tînjise în nopţile de demult; era îmbrăţişarea insistentă pe care şi-o dorise cu înflăcărare.

Erau atît de dezlănţuiţi amîndoi. Keith nu-şi dădea seama de la cine pornise, de la el sau de la ea. Ştia doar că în răstimp de cîteva minute se schimbase totul. Noaptea, femeia din braţele lui, întreaga lui viaţă.

Îşi plimbă buzele pe urechea ei, pe caldul,

catifelatul ei gît şi o simţi cum se îndesa în el, ca şi cum, tot aşa ca şi el, simţea că nu este destul de aproape. Se simţea ca un alcoolic care ştie că aceasta era ultima picătură de vin din sticlă. Tot aşa, o savura, îi încerca gustul, o simţea şi o adulmeca, cu o plăcere aproape de disperare.

Cînd mîinile ei se atîrnară de gîtul lui ca să-i împingă gura pe sînii ei, un geamăt adînc ieşi din pieptul lui. Nimic, din timpul petrecut împreună, din ceea ce-şi amintea din viaţa lui îndepărtată, nu-l pregătise pentru ceea ce simţea acum. Părea a se fi stîrnit un instinct primitiv. Aruncaseră amîndoi masca civilizaţiei, lăsîndu-se pradă simţurilor vechi de cînd lumea şi absolut autentice. Ar fi vrut să-i spună. Să împartă cu ea senzaţiile şi să fie sigur că simţea şi ea la fel.

După o clipă ea îi ridică în sus capul căutîndu-i buzele cu buzele ei, iar apoi cuvintele ei, ca o adiere a trupului, ajunseră la el.

– Fermecate vise irlandeze, şopti ea răguşit sub buzele lui, nici măcar nu ştiam că visam la ele.

Deodată, degetele lui Keith se afundară în umerii ei îndepărtînd-o de el.

– Nu-i un vis, spuse el cu glas gros foarte

asemănător mîniei. Eu sînt real, Jenna. Uită-te la mine.

Ea clipi o dată, de două ori căutînd să-l desprindă din ceaţa pasiunii.

El o zgîlţîi.

– Ţi-am spus să te uiţi la mine. Şterge-ţi grădina asta din minte. Imaginează-ţi că ne aflăm amîndoi în Dallas. În loc de trandafiri şi de lumina lunii, sînt luminile traficului şi turnuri de sticlă în jurul nostru. Şi făcu o pauză ca să o lase să vadă noua imagine. Ei, acum, uită-te la mine.

Fu străbătută din cap pînă-n picioare de un şoc. Dacă era în Dallas, nu putea fi în braţele lui. Şi pentru că el era genul de bărbat care o făcea să simtă cel mai mult, tot el era cel care o putea răni cel mai mult.

Jenna nu dorea asta. Nu-şi dorea deloc asta.

– E vina ta, spuse ea într-o şoaptă vibrantă. Cînd ai început cu poveştile tale despre spiriduşi şi regina Brianna... cu lumea micilor spirite ale pădurii pe care mi le-ai băgat în cap şi după aceea m-ai adus aici. N-ai nici un drept să te învîrteşti în jurul meu şi...

– Ai dreptate, îi răspunse el într-o suflare răguşită. E în regulă, la dracu', sînt de acord cu

asta, ai dreptate.

Luînd-o de braţ o conduse la o bancă de lemn şi se aşeză alături de ea.

– Nu pot să-ţi explic, îi spuse el după o clipă. Poate pentru că sînt la fel de tulburat ca şi tine. Cînd ţi-am spus că ai venit în cele din urmă, era o glumă. Cel puţin aşa gîndeam atunci. Îmi aminteai de cineva.

Jenna se încruntă, neplăcîndu-i ideea. Ea nu era copia nimănui. Era ea însăşi.

– S-a petrecut ceva între noi, Jenna, spuse el cu intensitate liniştită. Ştiu că o simţi şi tu. Este prea... prea puternic ca să fie unilateral. Vreau pur şi simplu, şi cred că putem amîndoi să explorăm acest ceva, fără fantezia mea sau a ta, să vedem despre ce este vorba.

O senzaţie de frică rece o străbătu rapid. Ce s-a întîmplat cu discuţiile fără sens şi anecdotele vesele înfricoşătoare? Unde s-au pierdut minunatele jocuri?

Atunci, fu cuprinsă de mînia care topi frica. Prin cîteva vorbe Keith a făcut-o să vadă ce trebuia să facă. Ea se mîndrea că era realistă. Dar acum realiza că realitatea era o parte din ceea ce părăsise. O lăsase în urmă, în apartamentul ei,

împreună cu capotul albastru de flanel şi cu pantofii uzaţi.

Era în vacanţă într-o ţară a viselor şi aşa voia să rămînă. Fără nici un plan preconceput, intenţiona totuşi ca sentimentele pe care le nutrea pentru Keith să rămînă printre instantaneele de vacanţă. Odată, în viitor, să-şi poată aminti de ele, să zîmbească privindu-le, ca la o amintire plăcută îndepărtată.

De aceea fusese impresionată auzind de durerea pe care o suferise el în copilărie, îşi spuse ea. Pentru că îl făcea prea real. Şi de aceea fusese atît de uşurată cînd căzuse de acord să dea deoparte toate gîndurile serioase pentru o zi. Necazuri, durere şi regrete nu făceau parte dintre imaginile pe care şi le dorea în albumul ei de vacanţă.

Şi, evident, Keith ştia asta. El ştia mai bine ce se petrecea în mintea ei decît ştia ea însăşi şi asta o supăra, dar ce o supăra mai mult era că el îi distrusese instantaneul de vacanţă din această zi.

– Cred că vreau să merg acasă acum, spuse ea înăbuşindu-se. El izbucni în rîs.

– Mi-am închipuit că aşa o să reacţionezi.

– Încetează cu asta! Nu mă cunoşti. Nu ştii ce

este în mine. Faci doar o grămadă de presupuneri.

– Ştiu că m-ai înlăturat pentru că eram prea aproape. Şi mai ştiu că eşti furioasă foc pe mine că te-am făcut să tremuri.

– Te-am înlăturat pentru că nu ne cunoaşteam decît de trei zile, minţi ea cu răceală în glas. Credeam că o să avem o prietenie frumoasă, dar tu ai început să încerci să... Se opri şi respiră tremurător, apoi se ridică în picioare. Hai, du-mă acasă.

În drumul cu maşina către castel, nici unul dintre ei nu vorbi nimic. Asta îi convenea Jennei. Se simţea strivită, epuizată şi nu mai voia să-i vorbească niciodată. Nu mai voia să-l vadă niciodată.

Cînd traseră în curte, el opri motorul, ieşi din maşină şi ocoli ca să o ajute să coboare. Dar Jenna deschisese deja uşa şi ieşise. N-avea nevoie de ajutorul ei. Pentru nimic.

El o privi lung o clipă.

– N-am încercat să te forţez, ştii asta, spuse el liniştit. Am vrut ca pur şi simplu să te gîndeşti şi la posibilitatea că tot ceea ce este între noi ar putea avea şi substanţă.

– Ceri prea mult. Jenna îşi feri ochii de ai lui în timp ce trecea pe lîngă el îndreptîndu-se spre uşa din faţă.

Ajunsese la intrare şi era cu mîna pe clanţă cînd îl auzi spunînd.

– Poate că nu rămîneam decît prieteni, dar dacă fugi, Jenna, n-o să ştim niciodată.

Ea nu răspunse. Nici măcar nu privi înapoi, deschizînd uşa şi păşind înăuntru.

Capitolul 7

Erau momente, în ultimele două zile, în care Jenna nu-şi mai amintea pentru ce era atît de furioasă pe Keith. Dar asta nu o împiedica să-l evite. Nu se mai plimba pe drumul de ţară şi dacă se ducea în sat, mergea cu un grup. Se amesteca printre ceilalţi musafiri din casă. Îi epata cu inteligenţa ei scînteietoare. Şi rîdea pînă o dureau fălcile.

Acum, pentru că Geoffrey se întorsese în fine

de la Londra, Dink era fericită. Nu numai că avea zilnic accese împotriva bărbatului care o rîzgîiase în mod barbar, dar şi numărul celor de la masă era acum egal. Jenna era de cele mai multe ori perechea lui Ralph, îşi încurca chiar socotelile ca să fie sigură că este partenera lui, şi cînd se întîmplase cu Max să o găsească singură, nu o dată se ascunsese în vreun dulap sau prin vreun alcov prăfuit ca să-l evite pe bărbatul care părea hotărît fie să seducă pe prima cunoştinţă întîmplătoare fie să-şi necăjească soţia.

Deşi pe ea nu o putea seduce niciodată, în ceea ce priveşte a doua intenţie a lui Max, părea că avusese succes. Carolyn era foarte furioasă. În decurs de cîteva zile femeia cu părul roşu ajunsese să o trateze pe Jenna cu un dispreţ suveran şi cu evidentă răutate. Ea folosea toate intenţiile amabile ale lui Dink, de a ieşi împreună sau de a se distra, ca teren pentru propriul ei război, un război care o lua cu asalt cu fiecare cuvînt.

– Putem lua o pauză, dragă, îi strigase Carolyn peste plasa de tenis. Te-ai aprins la faţă.

Jenna şi Ralph stabiliseră cu o oră înainte să joace un single leneş, dar nu se ştie cum jocul se transformase într-o partidă în patru, care i-a dat

prilejul lui păr roşu să se războiască de una singură cu toţi ceilalţi.

– A fost întotdeauna o enigmă pentru mine cum de transpiră americanii atît de mult faţă de englezi, spuse Carolyn cu indiferenţă în timp ce aştepta să servească.

– Poate pentru că englezii sînt atît de convenţionali încît nu pot nici măcar să transpire puţin, mîrîi Jenna.

Ralph care surprinsese remarca, izbucni într-un rîs nestăpînit.

– Ce-a fost asta, Jenna? întrebă păr roşu. Ce ai spus?

– Cred că nu prea ţi-ar conveni să ştii, dragă, îi spuse Max soţiei lui cu un rînjet. Tocmai ziceam că partea opusă a trimis admirabil mingea asta din vole.

Din păcate, Jenna era mai bună la întoarcerea cuvintelor decît a mingilor. Ea şi cu Keith nu se potriveau cu Glendening-Waites. Cuplul juca hotărît şi cu precizie. Ei jucau de parcă ar fi avut importanţă.

După partidă, cînd Jenna ieşea din teren, Carolyn o prinse.

– Ai ieşit din liga noastră, ştii, îi spuse păr roşu.

– Doar nu vrei să mă cerţi pentru asta, spuse Jenna, cu vocea uşor sugurmată din cauza efortului. Tenisul nu este jocul meu.

– Dar care este?

Jenna se opri şi scoase un suspin resemnat.

– Poftim?

– Ce ai de gînd, domnişoară Howard? Georgiana ne-a spus că ai venit aici ca să faci o mică pauză, un *petit sursis* de la şervetele tale de bucătărie sau de la ce-oi mai fi făcînd designul, dar eu te-am urmărit. Mi se pare că faci greşeala să te crezi ca făcînd parte de aici. Ieri, în sat, copiii aceia ai lui Flaherty îţi spunea tanti Jenna. Dacă nu ar fi fost atît de sfîşietor de patetic, ar fi fost de rîs.

Veninul din glasul femeii era atît de puternic, că Jenna o privi contrariată.

– Bine, lasă asta, spuse ea, trăgîndu-şi banda transpirată de pe cap, în timp ce se întorcea cu faţa să o înfrunte pe Carolyn. Hai s-o spunem pe şleau şi să se termine odată. Mie nu-mi place să o iau pe departe, aşa că voi fi deschisă. Nu mă interesează bărbatul tău. Nici acum şi niciodată. Nu-mi place de el. Nu, trebuie să înţelegi. Bărbatul tău este viclean, priveşte pe furiş şi este

lipsit de morală... şi mie nu-mi plac însuşirile astea. Dacă aş putea avea un *petit sursis* de la avansurile lui, ar fi raiul pe pămînt. Aşa că poţi renunţa la orice plan pe care ţi l-ai făcut să-mi tai gîtul.

Carolyn o privi fix pentru o clipă, apoi îşi aruncă pe spate capul rîzînd în hohote. Era un sunet neplăcut, strident care avea ceva isteric în el.

– Max? spuse ea, cu glas ridicat, cuvintele sunînd ascuţit. Crezi că asta este pentru Max?

Apoi, înainte ca Jenna să poată răspunde, Carolyn se întoarse şi plecă.

Cînd veni Ralph lîngă ea, aruncîndu-i o privire întrebătoare, ea îi spuse:

– N-ai fost întîmplător încurcat cu Carolyn, nu-i aşa?

El se sufocă.

– Ce... tu... Carolyn? Sfinte Dumnezeule, nu! Nu sînt eu curajosul ăla. Dacă strămoşii ei n-au fost druizi, îmi pun capul pe butuc. De ce mă întrebi aşa ceva?

– Încercam să-mi explic pentru ce sînt eu ţinta înţepăturilor ei. Max nu, tu nu. De ce atunci? Ridică ea din umeri.

– Categoric eu nu, spuse el ridicînd din umeri în timp ce-şi trecea o mînă prin buclele blonde. Dar, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme. Ea e genul care-şi face un duşman din orice femeie care o eclipsează.

Jenna zîmbi.

– Eşti drăguţ. Şi îţi mulţumesc că nu ai spus că tot cu ceea ce pot să o eclipsez este extravaganta transpiraţie americană.

Cu un chicotit, el îi înlănţui mijlocul cu braţul şi se îndreptară împreună spre castel.

Jennei îi plăcea să fie cu Ralph. El era genul de bărbat cu care se întîlnise ea în trecut. Genul bărbatului american obişnuit, pe care dacă l-ar fi întîlnit s-ar fi dus cu el în vacanţă în Bora Bora. Se simţea relaxată cu Ralph. Putea să discute cu el afaceri. Iar atunci cînd flirta cu ea, nu avea reticenţe să-i răspundă la flirt. Era lucrul pe care-l făcuse odată într-o vacanţă. Era genul de lucruri pe care-l făcuse odată cînd se eschiva de adevăratele sentimente ale cuiva.

Mai tîrziu în seara aceea, Jenna stătea la fereastra din dormitorul ei, aplecată pe parapetul puţin umed, privind afară în noapte. Avusese o zi extrem de activă şi ar fi trebuit să fie epuizată, dar

vechea ei nelinişte îi curgea din nou prin vene în noaptea asta, îndepărtîndu-i somnul.

În curtea de dedesubt, o ceaţă groasă topea marginile zidului de piatră, făcînd ca peisajul să pară ciudat de instabil.

Cum era rima aceea de la grădiniţă? se întrebă ea. „O dimineaţă ceţoasă, ploioasă.“ Nu era dimineaţă, dar ceaţă şi umezeală erau.

Cum trecea cu privirea leneşă peste terenul unduitor, dădu peste o formă, apoi, după cîteva secunde trecînd înapoi, tot aşa cum un copil descoperă dragoni în jocul norilor de pe cer, şi Jenna descoperi silueta unui bărbat în peisajul unduitor. Un bărbat fumuriu, conturîndu-se vag, care stătea proptit cu călcîiele în ceaţă.

Studiind figura, încerca să-şi imagineze curtea în lumina zilei. Ce anume putea transforma ceaţa dîndu-i aspectul unui bărbat? Nu o figură definită de bărbat, dar o formă clară de bărbat, care se odihnea pe coapse, cu capul dat pe spate, privind către fereastră.

În clipa următoare, i se tăie respiraţia şi inima începu să-i bată cu putere. Forma se mişcase, devenind mai mare, ca şi cum fantoma din ceaţă se ridicase în picioare.

Şi apoi, printr-o răsucire a ceţii, forma omenească se destrămă.

Retrăgîndu-se de la fereastră, Jenna îşi duse o mînă tremurătoare pe inima care-i bătea să-i spargă pieptul. Se poticni traversînd camera şi se vîrî în pat, strîngînd din ochi ca să-i ţină închişi, făcînd un efort zadarnic de a-şi ţine şi mintea tot atît de închisă.

Jenna coborî în fugă scările, trecu în grabă prin hol şi se duse în camera pentru micul dejun. După ce-şi umplu o ceaşcă de cafea şi înhăţă o brioşă, se aşeză lîngă Dink şi copii la masă.

– Unde sînt ceilalţi, întrebă ea.

– Geoffrey şi ceilalţi bărbaţi au plecat de dimineaţă să împuşte fiinţele fără apărare, spuse Dink cu glas indiferent. Anne îl sîcîie pe grădinar şi draga, încîntătoarea Carolyn este încă în pat.

– Bine, aşa şi voiam....

– Te iubesc, mătuşă Jenna, spuse Amelia, cu buzele ei lacome mînjite de gem de fragi.

– Te iubesc şi eu, bombiţo. Dink, vreau să...

– Eu o iubesc mai mult decît tine, zise Jeff, punînd-şi ambele coate pe masă. Eu sînt mai mare decît tine şi o iubesc mai tare.

– Tu eşti mai mare, dar eşti mai prost, scoase Amelia o limbă plină de mîncare către fratele ei, apoi se întoarse către Jenna. O să vorbim despre V-G-R-T ta astăzi, mătuşă Jenna?

– Nu, n-o să vorbim, răspunse ea ferm. Şi n-o să mă mai comparaţi cu rozătoarea lui Jeff sau cu Squeaky sau cu oricare alt animal pe care-l aveţi voi. Am de discutat cu mama voastră.

Dink, care în ultimele zile fusese chinuită de greţuri dimineaţa, privi îngrozită spre farfuria ei cu micul dejun.

– Ai băgat de seamă vreodată cît de îngrozitor de urît este un ou? întrebă ea ridicînd din umeri. Este ca un ochi mare, umflat, care-şi bate joc de mine că n-am curajul să-l mănînc fără să-mi fie ruşine.

– Să nu-ţi fie rău tocmai acum, spuse Jenna, pe un ton implacabil. Am nevoie să vorbesc cu tine.

Dink acoperi cu grijă farfuria cu şervetul, asigurîndu-se că nu se mai vedea nici un colţ de mîncare.

– Atunci hai să discutăm.

– Musafirii tăi vor pleca săptămîna viitoare.

– Am auzit despre aşa ceva. Dink împinse cu precauţie farfuria mai departe, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva mîncarea să încerce să se repeadă la ea. Am să cred cînd am s-o văd şi pe asta.

– Dink, nu eşti atentă! Or să plece cu toţii. Nu crezi că ar trebui, ştii, să faci ceva pentru ei înainte de a pleca?

– I-am dus la pescuit şi la meciurile de box şi la competiţiile de hurley... fără să menţionez niciodată că hurley-ul este un cuvînt revoltător şi în nici un caz apropiat de fotbal. Pretind că pot să-ţi spun care este diferenţa dintre Cecil şi Anne şi că îmi place de Carolyn şi de Max. Am hrănit toată hoarda timp de cinci zile. Ce mai vrei să fac pentru ei?

Jenna îşi agită cafeaua o vreme, apoi îşi ridică ochii în sus.

– Ştiu şi eu, murmură ea, păstrîndu-şi glasul obişnuit, poate o petrecere oficială?

Cînd lui Dink îi trecu tulburarea, Jenna adăugă:

– Gîndeşte-te cîtă plăcere ţi-ar face să le arăţi tuturor acele adevărate „bijuterii" baroce ale cas-

telului Aldham. Ea se apleca înainte entuziasmată. Uite o idee. Am putea face un tur cu torțe aprinse prin cele mai înfricoşătoare camere din castel. Hai, Dink, ar fi distractiv, încercă să o înduplece ea. Şi pentru că sînt eu aici să fac tot ce trebuie, nu o să ai prea mare bătaie de cap. E un mod teribil de a doborî două păsări dintr-o lovitură.

– Ce păsări? Ce lovitură?

– Să inviţi şi oamenii din zonă. E şi timpul să-ţi cunoşti vecinii. Nobili de ţară, sau oricum îi numiţi voi pe cetăţenii de vază din împrejurimi, au început să privească chiorîş spre oamenii ciudaţi de la castel.

– Tu te gîndeşti la ceva, spuse Dink cu ochii îngustaţi a suspiciune. Cînd ai devenit atît de prietenoasă, am bănuit că ai ceva în vedere.

Jenna scoase un sunet nepăsător de dispreţ.

– Încerc să te ajut, pentru numele lui Dumnezeu. Asta-i casa strămoşească a lui Geoffrey. Trebuie să te implici în viaţa oamenilor din zonă. Castelele nu se moştenesc de pomană ştii. Nu moşteneşti numai o monstruozitate mătăhăloasă şi cîteva stafii grele de cap. Moşteneşti şi nişte obligaţii.

Dink îi studie faţa.

– Ţi-e dor de omul din ceaţă, nu-i aşa?

Dîndu-se înapoi, Jenna inhală puternic.

– Te urăsc, Dink.

– Bine, nu-i aşa?

– Ca o nebună, admise ea, prăbuşindu-se în scaun. N-am dormit toată noaptea încercînd să mi-l scot din minte. De unde ştii?

– Cînd ai putut să ascuzi tu ceva de mine? N-am ştiut eu exact ziua, după ce ai împlinit paisprezece ani, cînd te-a sărutat puştiul ăla gras cu proteză? N-am ştiut eu cînd ai renunţat la educaţia din domeniul artei? N-am ştiut eu...

Jenna pufni pe nas.

– Băiatul acela ca un T era scund şi îndesat, nu gras, iar tu ştii toate lucrurile astea pentru că ţi le-am spus eu.

– Oricum aş fi ştiut. Ea se ridică în picioare. Bine, şi ce trebuie să facem pentru petrecerea asta?

Capitolul 8

Bijuteriile familiei Aldham fură scoase, iar invitaţiile la gala lui Dink, scrise de mîna Jennei, fură trimise cu un mesager. Formularea laconică probabil că i-a făcut pe mulţi să ridice din sprîncene. Dar ridicarea din sprîncene în jurul lui Dink era un lucru obişnuit, aşa că Jenna îşi imagină că şi cetăţenii cumsecade din Slyn-Dun-Carrick îşi puteau permite acest gest.

La cîteva ore după trimiterea invitaţiilor, au şi

început să pice acceptările. De cîte ori suna telefonul, de cîte ori auzea clampa de la uşa din faţă răsunînd în hol, Jenna îşi ţinea respiraţia, întrebîndu-se dacă de data aceasta nu era cumva Keith.

Tocmai cînd începuse să se gîndescă la faptul că a plănuit totul de pomană, cu trei zile înainte de petrecere, pică şi unul din oamenii lui Keith cu un bilet de acceptare a invitaţiei.

De îndată ce Jenna ştiu că el va veni, adrenalina ei începu să se producă în exces şi se aruncă plină de avînt în ultimele pregătiri.

Furnizorii cădeau în atribuţiile doamnei Carradine, dar tot restul apăsa pe umerii Jennei. Ea fu aceea care luă hotărîrea să cheme o orchestră locală, în locul cuartetului de coarde din Limerick; ea stabili traseul camerelor prin care se trecea cu forţe, unde să nu poată fi întîlnit nici un locatar nedorit, decedat sau altfel; ei îi reveni sarcina de a transforma marele hol prăfuit într-o sală de bal rezonabilă. Aşa că Jenna fu atît de ocupată încît nu avu timp să se teamă.

Dar cînd veni seara balului, găsi timp. Aşezată la masa de toaletă din dormitorul ei, pe cînd se machia, deodată încetă să-şi mai studieze faţa în

oglindă, întrebîndu-se pentru prima dată ce urmărea de fapt să realizeze în seara asta.

Dacă era atît de important să fie împreună cu Keith, pentru ce nu se dusese la ferma Donegal? Pentru ce nu a făcut pur şi simplu o plimbare? Mai devreme sau mai tîrziu, şi-ar fi făcut el apariţia din nou.

Punînd jos cu grijă periuţa de rimel, se apleca mai mult spre oglindă căutînd adevărul în ochii ei încruntaţi.

Şi atunci ştiu. Făcuse exact ce-i ceruse Keith să facă. Făcuse un efort să-l vadă. Să-l vadă cu adevărat.

O mare petrecere în viaţa Jennei din Dallas avea rolul de a o pune în contact: cocktailuri, banchete de afaceri, baluri de binefacere. Petrecerea era organizată pentru ca Jenna să-l poate plasa pe Keith în lumea reală.

Pe cine va vedea cînd va veni el astă-seară? se întrebă Jenna. Pe bărbatul care devenise vedeta jocurilor în visurile ei irlandeze? Sau un om obişnuit care nu-şi lua ochii de la ea cînd trecea alături de el pe străzile oraşului natal?

Gemînd, îşi trecu o mînă prin păr şi îşi întinse coatele pe masa de toaletă. Nu ştia ce va vedea

şi nu ştia nici cum va reacţiona la ceea ce va vedea. Nici măcar nu ştia ce spera să vadă. Singurul lucru sigur era că în noaptea aceasta va avea răspunsul.

După noaptea asta va putea să plece, îşi spuse ea o clipă mai tîrziu strîngîndu-şi părul în creştet, apoi, cu o strîmbătură, îl lăsă să cadă pe umeri. După aceea încercă să-l răsucească pe ceafă, dar cu un sunet de iritare îi dădu drumul şi începu să caute, prin învălmăşeala de pe toaletă; pieptenele de sidef despre care ştia că era pe acolo pe undeva. Poate că dacă l- ar prinde la spate puţin într-o parte...

– Lasă-l jos.

Jenna tresări şi se răsuci pe scaun.

– Parcă era un ciudat vechi obicei de a bate la uşă? o întrebă ea pe prietena şi gazda ei.

– Lasă-ţi părul liber, repetă Dink, mişcîndu-se încet şi cu grijă, aşezîndu-şi trupul umflat pe pat. Dacă aş avea o claie de păr ondulat natural, nu l-aş ţine strîns la spate ca tine. L-aş lăsa să fluture. Şi, în afară de asta, este o notă de sălbăticie în ochii tăi în seara asta. Care ar fi în ton cu el.

– Că veni vorba de sălbăticie, spuse Jenna, plimbîndu-şi privirea peste caftanul ei albastru-e-

lectric şi pe pandantivul atîrnat de gît. Să mă baţi dacă pot înţelege cum poţi face tu un lucru atît de grotesc să pară regal, dar tu poţi. Arăţi extraordinar în seara asta, Dink.

Prietena ei îi răspunse cu un rîs zgomots.

– Sigur că arăt, dacă îţi plac zeiţele fertilităţii preistorice. Tu cu ce te îmbraci?

Ridicîndu-se în picioare, Jenna se duse la dulap şi trase de acolo o rochie de satin. Albă, fără nici un ornament, care arăta ca un furou pînă la pămînt.

Dink scoase un fluierat printre dinţi.

– Ai de gînd să dai gata pe cineva. Nu porţi aşa ceva, doar de florile mărului. Ea se uită la Jenna. Arată senzaţional cu părul tău negru, dar eşti sigură că ştii ce faci? Orice îţi vei pune pe dedesubt se va vedea.

Jenna se duse spre şifonier şi deschise sertarul de sus.

– Vezi, să-l eviţi pe Geoffrey în noaptea asta, sau te las în fundul gol pentru restul vizitei tale.

– Proasto, îi spuse Jenna, rîzînd. Pentru Geoffrey răsare soarele ori de cîte ori treci tu prin cameră.

– Ai dreptate, bineînţeles. Blonda se ţinu de

stîlpul patului şi se ridică. Dar, pentru orice eventualitate, cred că am să-mi caut bărbatul şi să-i plantez cîteva idei indecente în cap ca să nu se gîndească la nimic altceva decît la ora culcării şi la mine.

Jenna se uită la uşa care se închidea în spatele lui Dink, apoi începu să se îmbrace, fiind din nou cuprinsă de nesiguranţă.

Nu a fost de faţă cînd au sosit primii musafiri. Era în bucătărie, pretinzînd că era nevoie de ajutorul ei acolo. Dar doamna Carradine o goni de acolo în cele din urmă; intră tocmai cînd un grup trecea prin holul din spatele castelului.

Trecînd de Dink şi de Geoffrey, care stăteau la intrarea largă să-şi salute musafirii, Jenna străbătu spaţioasa cameră.

La un moment dat în trecut candelabrele din fier forjat fuseseră prevăzute cu fire pentru electricitate, dar lumina pe care o răspîndeau era slabă, aşa că fuseseră adăugate lumini suplimentare, mascate de plante şi ecrane de mătase, în punctele strategice din jurul camerei.

Totuşi, camera nu era iluminată puternic ca sălile de bal moderne şi aspectul general era acela al unei peşteri.

– Nu-i rău, constată ea. Nu-i rău deloc.

În fața căminului, pe o platformă construită în grabă și camuflată cu grijă, cei cinci membri ai orchestrei interpretau un vechi cîntec de leagăn irlandez și sunetul delicat umplea camera, încîntînd mulțimea de oameni, îmbrăcați festiv, care intrau și ieșeau.

Cecil și Anne Commbs, amîndoi în negru, dansau și ca întotdeauna păreau că se distrează de minune. Max și Carolyn stăteau în picioare unul lîngă altul lîngă o ușă dar, ca de obicei, se ignorau reciproc. Primul rîdea către o tînără doamnă care roșea, iar cea din urmă arăta încîntător de distantă în toga ei verde- smarald, examinînd camera cu amuzament disprețuitor.

Deși nu se așteptase, Jenna recunoscu vreo cîțiva oameni din ziua în care fusese la tîrg. Ralph dansa cu o femeie care-i dăduse Jennei o rețetă de prăjitură cu prune. Michael și Sara Flaherty stăteau într-un grup format din rudele lor, frați și surori, părinți și bunici. Thomas, Jamie și Paddy dansau cu un trio de soții. Domnul O'Brian, bărbatul rotofei care se mișca asemenea unei mingi de ping-pong prins în vîrtejul dansului, reușise să ajungă lîngă masa cu gustări. Fiona Blair se

învîrtea în jurul camerei în braţele unui bărbat cu păr ruginiu şi cu un aer de plăcută confuzie.

Dar persoana de care avea nevoie Jenna să o întîlnească, bărbatul pe care voia cel mai mult să-l vadă, nu era de găsit. După o jumătate de oră, cînd Dink şi Geoffrey părăsiră uşa ca să se amestece printre invitaţi, el tot nu era acolo.

Biletul lui zicea că era încîntat să vină, îşi aminti ea. Şi scria că abia aştepta petrecerea.

– Era evident nerăbdător, mormăi ea, întorcîndu-şi privirea de la intrare. Probabil că şi-a rupt un picior de atîta grabă.

Plantîndu-şi un zîmbet pe faţă, Jenna începu să-şi concentreze atenţia asupra musafirilor lui Dink care se vedeau. Dansă cu Ralph, dansă cu Cecil şi cu Max şi cu Geoffrey. Dansă cu bărbatul rotofei, care se dovedi-a fi tatăl unuia dintre cei trei Thomas, Jamie sau Paddy.

O oră mai tîrziu, cum stătea în picioare între tatăl lui Michael Flaherty şi socrul lui, făcînd un efort lipsit de entuziasm să înlăture o discuţie politică, îşi întoarse privirea din nou spre intrarea din sala de bal.

Inima-i zvîcni cu putere şi i se tăie respiraţia şi tot ce era în sală păli. Muzica, luminile, oamenii,

toate dispărură. Nu mai era decît un singur om. Un bărbat cu părul şi ochi întunecaţi, îmbrăcat în haine de seară întunecate, care stătea în picioare şi o fixa de-a lungul camerei.

Dîndu-i paharul lui Flaherty, Jenna se îndreptă către el, dar înainte de a face doi paşi, alţii din cameră îl opriră şi începură să-l sărute. După cîteva momente era înconjurat de oameni.

– Ăsta-i Keith?

Jenna îşi întoarse ochii spre femeia la a cărei prezenţă nu se aştepta în momentul ăsta şi încuviinţă din cap.

– Pe el l-ai evitat? întrebă Dink, cu ochii căscaţi. E o nebunie, ipocrito! O adevărată nebunie.

– Nu-mi mai spune aşa, murmură Jenna fără convingere, tulburată, cu atenţia aţintită tot asupra bărbatului ce se afla de cealaltă parte a camerei.

Se întrebase dacă i se va părea obişnuit în seara asta, îşi aminti Jenna cu un zîmbet crispat. Dink avea dreptate, era nebună.

În următoarele cîteva minute Jenna îl văzu pe Keith cum se tot îndrepta spre ea, dar de fiecare dată era oprit de cîte o cunoştinţă. Abia cînd începuse împreună cu Dink să organizeze mulţimea

pentru turul cu torţele aprinse, reuşise să ajungă pentru o clipă lîngă ea.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el, vorbind repede, ca şi cum se temea să nu fie întrerupţi. A trebuit să-l duc pe Duffy la doctor. Nu, nu-i nici o problemă, e bine. L-a lovit unul dintre cai la picior, dar nu s-a rupt nimic. El îşi scăzu vocea, privirea alunecîndu-i pe trupul ei. Rochia asta... Doamne, *alanna,* rochia asta. Şi atunci, exact cum se temuse el, oamenii se interpuseră între ei şi Jenna fu luată deoparte de Ralph şi de domnul O'Brien.

Turul a fost un succes cum se aşteptase Jenna. Plimbarea făcuse senzaţie printre invitaţi, cel puţin. Pentru că, în ceea ce o privea pe Jenna, ea nu voia decît să se termine cît mai repede ca să-l poată prinde, în fine, o clipă pe Keith. Cînd au ajuns la donjon, ultima oprire a excursiei de noapte, Geoffrey a făcut o prezentare exagerat de glumeaţă referitor la ocupanţii din trecut. Pe urmă, Jenna privi cum plecau alţii, rîzînd şi chicotind cînd se loveau de ceva sau de cineva în lumina pîlpîitoare.

Îi privea, dar nu s-a alăturat lor. Va rămîne pe loc. O va găsi Keith. El o găsea întotdeauna şi

poate că aici în donjon se vor putea bucura de cîteva clipe singuri. Trebuia să-i spună o grămadă de lucruri. Trebuia să-l întrebe despre omul din ceaţa din curte. Trebuia să-i spună că „îl văzuse" pînă în cele din urmă.

Timpul trecea şi, cum nu-şi putea vedea ceasul de la mînă, părea că trece foarte încet. Tocmai cînd Jenna se gîndea că probabil Keith fusese luat de vreun prieten, auzi voci. Şoptind. Sunete insistente amortizate de zidurile de piatră.

O clipă, Jenna se gîndi că halucinaţiile îşi găsiseră tocmai seara asta ca să reapară, dar apoi îşi dădu seama că şoaptele nu veneau din interiorul capului ei. Ele veneau din holul din afara donjonului.

Pipăindu-şi cu precauţie drumul prin întuneric, Jenna părăsi donjonul şi se îndreptă spre locul de unde veneau şoaptele. Şi atunci, în cercul de lumină al unei torţe agăţate, îi văzu. Un bărbat şi o femeie.

În definitiv, Keith venise, dar în loc să o găsească pe Jenna, o găsise pe Carolyn. Ei stăteau unul lîngă celălalt aproape de zid, ea ţinîndu-şi mîna pe braţul lui. Şi cum se uita cap roşu la el, era o expresie pe figura ei pe care Jenna nu o

mai văzuse niciodată înainte. Carolyn părea blîndă. Părea că vibrează, era plină de viaţă. Era al dracului de seducătoare.

Jenna simţi o senzaţie neplăcută şi ciudată în piept, apoi, după o clipă, se rezemă de zid, incapabilă să respire, simţind că ameţeşte, ţinîndu-şi ochii închişi.

Privindu-i pe cei doi, simţind explozia de furie şi de durere, Jenna îşi dădu seama de realitate. Acum, în fine, ştia.

Profitînd de întuneric ca să nu fie văzută. Jenna se strecură dincolo de ei. Cînd fu destul de departe ca să nu poată fi auzită, îşi ridică fusta şi fugi prin coridoarele întunecate, lăsîndu-se purtată de instinct. Nu-şi încetini fuga pînă cînd nu ajunse pe terasa marii săli.

Un şir de ferestre puneau pete de lumină pe pietrele zgrumţuroase, dar Jenna se feri de ele şi merse mai departe prin umbră. Înlănţuindu-şi talia cu braţele, continua să meargă, plimbîndu-se înainte şi înapoi în întuneric.

După o vreme un rîs nestăpînit izbucni din gîtul ei. Era caraghios. Era înnebunitor, ironic, şi pe Dumnezeul, era ironie. Se întrebase cum îl va vedea astăzi pe Keith. Ei bine, acum ştia. Se uitase

la Keith şi îl văzuse pe bărbatul pe care-l iubea.

Îl iubea.

De mai multe ori în viaţă îşi spusese că dragostea nu există. Dacă părinţii nu simt dragoste pentru propriii lor copii, cugeta ea, atunci probabil că nu există dragoste. Un mod de a-ţi îndeplini datoria şi necesităţile şi atracţia sexuală ar fi mai corect să spui.

A mai murit un mit, se gîndi ea. Dragostea există, ceea ce înseamnă că minciuna de o viaţă era doar un mecanism de apărare, ce făcea doar ca golul din viaţa ei să fie mai puţin personal, mai puţin dureros.

Şi acum, cît ai clipi din ochi, golul a fost umplut. Şi era personal. Era dureros. Jenna nu o ceruse şi, acum că o găsise, nu ştia cum să procedeze.

Îl cunoscuse pe Keith de mai puţin de două săptămîni! Cum de se putuse întîmpla atît de repede? Şi ce se va fi de acum încolo? Cine o putea îndruma? Unde se afla cartea cu regulile de folosire? Keith spusese că vrea să exploreze „acest lucru" dintre ei. Acest lucru? Ce mama dracului însemna asta?

Ea se încruntă, mai amintindu-şi ceva ce-i spu-

sese el. Poate că nu va fi nimic mai mult decît o prietenie, zisese el.

Ideea i se răsucea în minte, adăugînd mai multă durere, mai multă îndoială. De cînd îl cunoştea pe Keith, îl văzuse într-o grămadă de ipostaze, un cioban bun, cavalerul negru, ghidul vesel, dar după ceea ce tocmai simţise, după ce-l văzuse cu Carolyn, Jena ştia că n-ar putea să-l privească niciodată doar ca pe un simplu prieten. Niciodată.

– Habar n-ai cît de încîntătoare arăţi în lumina lunii.

Vocea neaşteptată o făcu pe Jenna să se răsucească brusc. Acolo, în lumina lunii, îl văzu pe Max, la cîţiva paşi mai încolo, rezemat de un zid mic de piatră, privind-o.

– Nu-mi închipuiam că părul negru poate fi atît de strălucitor. Ai prins scîntei de lumină în el. El se dezlipi de zid şi se îndreptă spre ea. Fiece linie a trupului tău este o chemare în noaptea asta, Jenna.

Ea îşi trecu o mînă pe faţă.

– Nu acum, Max. Nu sînt dispusă astă seară pentru o asemenea discuţie.

Ca şi cum nu i-ar fi spus nimic, el întinse mîna

şi-şi plimbă un deget pe braţul ei gol.

– Ştii ce mi-ai făcut?

Ea îşi trase braţul de atingerea lui.

– Nu. Şi nici nu vreau să ştiu, spuse ea, cu glas exasperat în timp ce-i întorcea spatele. Mă întorc înăuntru.

Înhăţînd-o de braţ, el o răsuci ca să se uite la el.

– Nu ştii să joci jocul ăsta, iubito. Ne aruncăm priviri furişe, priviri tachinatoare, ne vînăm nerăbdători, acum este timpul pentru *sauvage dénouement.*

Ea scoase un oftat adînc.

– Eşti odios, ţi-ai ieşit de sub control, dar sînt aproape sigură că în toată zăpăceala asta mai există o fărîmă de inteligenţă. Foloseşte-o, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te vreau.

Numai după o scurtă ezitare, o trase către el.

– Cui îi pasă? spuse el în timp ce-şi apăsa gura pe gîtul ei.

Pentru Jenna fu ultima picătură, culmea nebuniei din seara asta haotică. Îl văzu pe Max prin înceţoşarea furiei în timp ce-şi trăgea capul înapoi, lovindu-l în fluierul piciorului şi boxînd peste urechile lui cu mişcări simultane.

Apoi, cînd se pregătea să-i spună ce gîndea despre el, în termeni mai puţin politicoşi, Max fu smucit înapoi, îndepărtat de ea.

– Mie îmi pasă, spuse Keith, aruncîndu-l pe celălalt bărbat peste zidul de piatră. Îmi pasă foarte mult.

O clipă mai tîrziu, Max lupta să se ridice în picioare încercînd să-şi netezească jacheta de gală, ferindu-şi privirea de Keith.

– Erai mai bun, Max, spuse Keith, cu glas scăzut şi încărcat de mînie. Cel puţin aşa erai odată.

Singurul răspuns al celuilalt fu să ridice uşor din umeri înainte de a pleca brusc.

– Îl cunoşti pe Max? îl întrebă Jenna în timp ce-şi netezea rochia cu mînă nesigură.

– Ni s-au încrucişat de cîteva ori drumurile, cu ani de zile în urmă, la Londra. Se apropie mai tare de ea. Te-a lovit?

Evitîndu-i privirea, ea clătină uşor din cap.

– E supărător doar că şi-a făcut o anume părere despre mine. Ca şi cum, ceea ce vreau sau ceea ce simt eu, n-ar conta.

Ea auzi un fîşîit şi ştiu că el se mişcase din nou, venind mai aproape.

– Te înţeleg. Vocea lui era profundă şi joasă şi

i se plimba pe faţă şi pe umeri ca o rază de lună materializată. Un bărbat nu are dreptul să agreseze o femeie, doar pentru că este mai puternic decît ea...

Acum stătea drept în faţa ei şi văzu cum îşi ridica braţele, îi simţi degetele afundîndu-se adînc în carnea umerilor ei.

– .... şi să o tragă în braţele lui...

El o trase înainte, prinzînd-o în braţele lui cînd ea căzu peste el.

– .... şi să o sărute, indiferent dacă îi place şi ei.

Sărutul era aprig şi nesfîşit. Era în el furie şi prăbuşire şi o foame atît de clară, atît de adîncă, care o făcu să tremure.

– Acum tu trebuie să spui.

– Vai nu, nu mai vreau, şopti el şuierat pe buzele ei.

Jenna îşi muşcă buza de jos.

– Vai nu, nu mai vreau, spuse ea ascultătoare, apoi îi căută limba cu limba ei.

Un suspin puternic ieşi din adîncul pieptului lui şi pe cînd o înlănţuia cu braţele, ridicînd-o, rochia de satin se mişcă pe pielea ei adăugînd un surplus de rafinament îmbrăţişarii.

Cînd se sfîrşi sărutul rămăseseră amîndoi fără suflare şi el scoase un rîs înăbuşit stînd lipit, de gîtul ei.

– Blestemata aia de petrecere, spuse el. Cînd am reuşit în cele din urmă, să ajung acolo, nu reuşeam să vin lîngă tine. Te vedeam acolo, arătînd ca visul oricărui bărbat de pe lumea asta. Îi vedeam pe toţi cum te priveau, dar eu nu puteam să ajung la tine. Toată seara a fost prea mult spaţiu şi prea mulţi oameni între noi doi. Sfinte Dumnezeule, Jenna, a fost o săptămînă lungă şi plină de singurătate!

Trăgîndu-se înapoi, Jenna îi întîlni ochii şi după o clipă întinse mîna să-i atingă faţa.

– Ştii ce am făcut, nu-i aşa?

– A, da, spuse el cu un rîs scurt şi crispat. Ştiu exact ce ai făcut. Ai încercat să fugi pe fereastră, ca în prima zi la grădiniţă. Am înţeles, dar asta n-a făcut ca aşteptarea să fie mai puţin chinuitoare. Mă temeam că de data asta ai făcut-o de-adevăratelea.

Ea îşi mişcă uşor palma de pe faţă pe gîtul lui, atingerea aceasta făcîndu-i plăcere.

– De ce m-ai lăsat să mă ascund? îi şopti ea. De ce nu ai venit să mă tragi înapoi de păr?

– Ştiam că încercai să găseşti răspunsul.

Cuvintele atît de incredibil de calde, atît de înţelegătoare îi aduseră neaşteptate lacrimi în ochi şi o umbră de teamă în suflet.

Dragostea era un răspuns? se întrebă ea. Era atît de mare. Mai mare şi mai nemaipomenită decît tot ce trăise ea în viaţă.

– Ce s-a întîmplat? La ce te gîndeşti?

Ea clătină din cap, privind într-o parte.

– Nimic, doar că nu am găsit nici un răspuns. Doar mai multe întrebări.

Întorcîndu-i faţa către lumina lunii, el îi examină îndelung trăsăturile.

– Nici un răspuns? Eşti sigură de asta?

Ea oftă uşor şi se forţă să-i înfrunte privirea.

– Un răspuns, spuse ea. Vreau să fiu cu tine. Nu ştiu ce se va întîmpla, dar grădiniţa a luat o întorsătură bună, aşa că am o şansă. Vreau să-mi petrec fiecare minut pe care pot împreună cu tine. Vreau să mai simt ceea ce am simţit ultima dată cînd am fost împreună. Şi poate aş vrea să simt şi ceva ce n-am simţit data trecută.

El păli brusc în lumina aurie a lunii. Apoi ochii i se aprinseră, o cuprinse puternic cu mîinile de talie.

– Acum te trag afară de păr, spuse el cu glas răguşit, răsucind-o şi trăgînd-o pe terasă după el.

– Jenna!

Privind înapoi peste umăr, Jenna o văzu pe Dink în pragul uşii deschise a marelui hol.

– Jenna, cei din orchestră s-au îmbătat. Toţi pînă la unu. Ce să...

– Dă-i o scripă bătrînului domn Flaherty, strigă Keith către ea. Eu şi Jenna ne ducem să ne plimbăm.

– A, spuse Dink, apoi adăugă: A... înţeleg. Dumnezeu să vă binecuvînteze, copii. Făcîndu-le semn de rămas bun cu mîna, intră înapoi.

– Unde mergem? întrebă Jenna.

– Nu ştiu. Departe de lumini şi de Max şi de Georgiana şi de muzicanţii beţi. Locul ăsta s-a mai schimbat, dar aici obişnuiam... da, uite, aici.

În spatele castelului Aldham din zidul înconjurător nu mai rămăseseră decît bucăţi. Ţinînd-o încă de mînă, Keith o trase repede pe un şir de trepte şi afară într-o porţiune deschisă. Locul acesta era împrejmuit cu un zid măcinat de înălţimea umerilor care arăta ca o scenă ridicată pentru una din producţiile irlandeze cu *Hamlet.*

Ea se întoarse către el ca să-l întrebe de unde

ştia de locul acesta, dacă se juca aici cînd era copil, dar înainte de a putea scoate vreun cuvînt, fu împinsă brusc în zid şi ţinută acolo cu trupul lui.

– Voiai să simţi lucruri pe care nu le-ai simţit niciodată? şopti el. Eu pot face asta. Ah, da, pot face asta foarte bine!

Ce urmă fură cuvintele lui care deveniră un fel de realitate ezitantă în care se contopeau atragerile şi respingerile, mişcările ei amestecîndu-se nedefinit cu ale lui. Sunete, suspine şi atingeri, era o permanentă frămîntare de parcă ar fi fost un strălucit caleidoscop de senzaţii. Fuseseră lăsate să cadă bretelele rochiei ei de comun acord? Îi simţise buzele pe umerii şi pe pieptul ei, sau aceasta fusese doar în mintea ei? Căldura puternică de sub rochia ei, fierbinţeala aspră ce se strecura în chiloţii ei de mătase ca să-i prindă fesele, erau mîinile lui, sau era doar căldura radiată din interiorul ei? O ridicase el ca să o strîngă mai tare lîngă el, potrivindu-i trupul pe al lui, sau fusese un fel de magnetism, o lege ascunsă a fizicii care acţiona de la sine şi care nu putea fi oprită?

Jenna nu ştia, şi de altfel nici nu-i păsa. Ştia

doar că tot ceea ce se întîmpla nu semăna cu nimic din ceea ce mai simţise pînă atunci şi voia să dureze veşnic.

Nu ştia cît trecuse înainte de a-şi da seama că îi vorbea Keith. Cu capul căzut pe spate pe zid şi tremurînd de emoţie, ea închise ochii şi numără pînă la zece. Abia atunci cuvintele distincte ajunseră pînă la ea.

Capul lui zăcea pe pieptul ei gol, cu respiraţia grea şi zgomotoasă.

– Nu se poate să fac aşa ceva. Ea îşi dădu seama că el nu pronunţa pentru prima dată aceste cuvinte şoptite pe trupul ei. Nu aici. Nu acum, mormăia el.

Trăgîndu-i în sus bretelele, gemu netezindu-i satinul alb de pe sîni, apoi o înlănţui cu braţele, ţinînd-o strîns.

– Sper să nu fie tot atît de dureros şi pentru tine ca pentru mine, spuse el cu vocea încă răguşită de pasiune. Cred că am înnebunit puţin. Nu mi s-a mai întîmplat asta niciodată mai înainte... ceva din felul în care mă priveai, ceva din glasul tău, dar pur şi simplu am înnebunit, Jenna. Nu asta am vrut să spun cînd am zis că trebuie să explorăm lucrul dintre noi. Era o notă de rîs în

glasul lui cum clătina din cap. Pasiunea uşuratecă asemenea acesteia întunecă adevărul cá şi fantezia. Am nevoie să te cunosc. Şi tu ai nevoie să mă cunoşti.

– Am şi eu drept de vot, zise ea regăsindu-şi în fine glasul, şi privindu-l pe sub gene. Lasă... Poate că o să studiem... situaţia noastră dintr-un unghi diferit. Atîta timp cît sîntem amîndoi atît de... de încordaţi, nu vom putea să ne gîndim la nimic altceva.

El rîse şi îşi înfipse cu brutalitate o mînă în părul ei.

– Îţi place să te joci cu focul, nu-i aşa? Încetează cu tachinarea şi ascultă-mă pe mine. Eu am trecut prin mai multe ca tine. Ceea ce înseamnă că ştiu mai bine ce riscuri sînt. Sîntem atraşi din punct de vedere fizic. Ăsta-i un dar... şi un dar pentru atenuarea lucrurilor. Suspină uşor. Trebuie să mai explorăm şi celelalte părţi.

Deşi Jenna nu era prea sigură ce se întîmplase între ei cu o clipă mai devreme, avea o vagă bănuială că fuseseră explorate în întregime toate părţile din ea, atît în parte cît şi în totalitate, dar păstră bănuiala pentru ea.

Luînd-o de umeri o îndepărtă puţin de el.

– Şi cum, înapoi la petrecere, spuse el, evident fără tragere de inimă în glas. Cînd o să continuăm asta, ar fi mai bine să o facem în plină lumină a zilei.

O parte din mintea ei era probabil încă prinsă în caleidoscopul strălucitor, pentru că abia ajunseseră pe terasă cînd ea puse o mînă pe braţul lui şi-l opri pe loc.

– Dacă ne întoarcem arătînd în halul ăsta, spuse ea, se va produce un scaundal. Ia stai, întoarce-te. Întinzînd mîna, ea îi dădu părul de pe frunte, îi încheie nasturii de la cămaşă, apoi se dădu înapoi şi-l privi.

– Aproape elegant, adăugă ea, clătinînd din cap a aprobare. Dar eu?

El îşi trecu degetele prin părul ei umflîndu-l şi aranjîndu-l, dar cînd îi aranja rochia, mîinile lui îşi încetiniră mişcarea, întorcîndu-se pe pîntece, apoi pe coapse către fese.

– Proastă idee, mîrîi el, îndepărtîndu-se de ea. Eşti sexy ca iadul... de parcă a făcut cineva dragoste cu tine pe metereze, adăugă el şi o luă de mînă pornind către castel.

Terasa, care fusese goală cînd plecaseră ei, era acum plină de ciorchini de musafiri. Privind

către ei, Keith spuse:

– Nu prea sînt dispus să mă amestec printre ei. M-am săturat să mă uit la tine din cealaltă parte a camerei. Făcu o pauză. Ne întîlnim mîine?

– Unde?

El zîmbi.

– Tu doar ieşi să te plimbi. Te găsesc eu.

Cînd ea dădu din cap, el ezită, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva dar nu ştia cum. Apoi, ridicînd uşor din umeri, întinse mîna către ea şi-şi ridică glasul.

– Spune-le lui lady Georgiana şi lui sir Geoffrey noapte bună din partea mea şi că le mulţumesc pentru minunata seară... cea mai frumoasă pe care am petrecut-o de multă vreme.

– Bineînţeles, răspunse ea, buzele încercînd să schiţeze un surîs cînd dădea mîna cu el.

După ce-şi trase mîna din mîna lui, rămase privind după el cum se îndepărta în întuneric. Cînd dispăruse, se uită în jos deschizînd încet degetele ca să vadă ce-i strecurase el între ele.

Acolo, în palma deschisă, Jenna ţinea un flecuşteţ de mătase albă.

Cu o mişcare precipitată ea duse cealaltă mînă la coapse, nevenindu-i să creadă, şi apoi

simţi cum i se ridică în obraji şi în tîmple o mare fierbinţeală.

După cîteva secunde, oamenii adunaţi pe terasă se întoarseră plini de curiozitate să privească la femeia cu părul ca pana corbului, care stătea singură în lumina lunii, hohotind de rîs.

Capitolul 9

A doua zi, Jenna se plimba singură, pentru prima dată după o săptămînă. Era încă devreme, soarele abia se ridicase deasupra orizontului, împrăştiind fîşii luminescente peste peisajul prăfuit şi aerul era categoric rece.

Nu ieşise ca să-l vadă pe Keith, el probabil avea grijă de miei sau de orice altceva e nevoie într-o fermă cu oi dis-de-dimineaţă, dar Jenna se trezise cînd era încă întuneric şi abia aştepta să

vină dimineaţa ca să se întoarcă să viseze. Abia atunci îşi dădu seama cît de mult îi lipsiseră plimbările pe cîmp.

Oprindu-se să se rezeme de un copac, privea în jur şi zîmbea. Fără să-şi dea seama se întorsese pe locul în care-l întîlnise prima dată pe Keith.

Cînd privi spre cărarea unde o găsise el, înconjurată de oi, rîse. Apoi, rîse din nou, pentru că se simţea bine să rîdă. Era plăcut să fii la ţară în dimineaţa asta de primăvară. Era bine să trăieşti.

Privind peste umăr, fixă marginea stîncii, micul prag de stîncă pe care-l cunoscuse atît de bine în a doua zi după ce venise în Irlanda. Sub acest munte trăiesc zîne, îi spusese el. Ea crezuse întotdeauna că zînele trăiesc în locuri înverzite, prin vîlcele izolate sau prin strungi umbroase...

Ce era o strungă[1]? Nu-şi amintea să fi văzut vreauna prin Dallas... cu excepţia lui Glen Abernathy, contabilul ei şi el nu părea a fi genul de strungă umbroasă. Dar dacă era, atunci Jenna era în mare încurcătură pentru că...

1. glen (engl.)

„Uită-l pe Glen", îşi spuse ea. Aici este comitatul Limerick şi zînele de aici nu-şi pierd timpul cu oameni care nu vorbesc decît despre rente şi amînarea taxelor. Aici zînele trăiesc în munţi, însoţindu-se cu pusnicii şi cu vietăţile cavernelor.

Zînele, se gîndi ea cu un zîmbet crispat. Iar zînele.

Ceea ce simţise ea în noaptea trecută fusese real; dragostea care o mai fîstîcea încă atunci cînd îşi permitea să se gîndească la ea. Acelea nu au fost emoţii de vacanţă, sentimente pe care le poţi părăsi ca prosoapele ude pe podea într-un motel de vacanţă. Ele au fost reale. Şi noaptea trecută, Jenna îl văzuse pe Keith aşa cum îşi dorise să-l vadă, ca pe un om real într-o lume reală. Dar cum l-ar putea despărţi de farmecul acestor locuri. El făcea parte integrantă din ele.

Întorcîndu-şi uşor capul, văzu un bărbat venind pe pajişte către ea. Şi la prima privire pe care i-o aruncă, Jenna ştiu că se minţise din nou. Ştiuse că nu îngrijea de miei în dimineaţa asta. Şi nu ieşise să se plimbe ca să admire natura în singurătatea dimineţii. Ieşise special ca să-l întîlnească pe Keith.

În clipa aceea, cum îl privea venind pe cîmp,

Jenna se simţi invadată de dragoste. Oricine şi orice ar fi fost el, ea îl iubea. Categoric, absolut, indiscutabil îl iubea.

Desprinzîndu-se de lîngă copac, alergă în calea lui, rîzînd. Cum se apropie de el, Keith ridică braţele şi ea se aruncă în ele, pierzîndu-şi respiraţia cînd el o strînse la piept. Privirea lui se plimba pe faţa ei cu aceeaşi intensitate ca în prima zi şi în ochii lui întunecaţi era acelaşi amestec de surpriză şi plăcere, amuzament şi caldă întîmpinare.

— M-ai găsit, spuse ea, fără să se simtă deloc ridicată constatînd evidenţa.

El rîse. Era un sunet cald, plin, ieşit din adîncul pieptului lui şi porniră amîndoi să se plimbe pe pajişte. Din cînd în cînd, pînă cînd vorbeau, se mai opreau şi se uitau unul la altul, fiind atît de prinşi de discuţie încît nu erau capabili să se oprească din mers.

În ziua aceea şi încă în trei care urmară îşi petrecură aproape tot timpul discutînd. Părea că mereu aveau ceva de împărtăşit unul altuia. Keith voia să cunoască fiecare minut din viaţa Jennei, tot aşa cum voia să ştie şi ea din a lui.

Astfel află cum era să fii băiat într-o fermă ir-

landeză, cum era să fii un străin în alte zeci de locuri în care trăise el în Statele Unite. Află ce idei şi ce muzică îi plăceau. Aruncă o privire asupra rănilor din sufletul lui. Înţelese ce lucruri îl necăjau şi ce lucruri îi dădeau speranţă. Descoperi că-i plăcea mai mult tortul cu ciocolată decît cel cu fragi.

În fiecare zi, erau împreună. Ea rămînea lîngă el cînd îşi îndeplinea treburile zilnice. Deşi nu îngrijiseră de nici un miel, ea realiză cît de greu trebuia să munceşti ca să întreţii o fermă. Dar, îndată ce umbrele serii se răspîndeau, el o conducea întotdeauna înapoi la castelul Aldham.

Jenna nu întreba de ce. Ea ştia. Atracţia senzuală, care se manifestase de cum se văzuseră prima dată, creştea. De zeci de ori în timpul zilei ea îi surprindea privirea şi ştia fără nici o umbră de îndoială că o dorea, tot aşa şi cu aceeaşi intensitate cu care-l dorea şi ea pe el. Şi dacă această atracţie era atît de puternică în timpul zilei, cu toate nimicurile care le distrăgeau atenţia, cum ar fi fost dacă nu i-ar fi auzit decît vocea şi n-ar fi simţit decît mîinile lui ţinînd-o în braţe?

Deşi Jenna nu prea ştia ce mai aşteptau, ce manifestare sau întorsătură, ştia doar că tot ceea

ce descopereau ei împreună era mai important decît dacă s-ar fi lăsat pradă simţurilor.

– Stai puţin, spuse Jenna, întorcîndu-se în şa, ca să se uite la Keith.

Călăreau peste cîmpuri, ca să se ducă la Duffy, al cărui picior se dovedise a fi o fractură de femur. Bătrînul stătea cu fiica mai mică şi cu familia ei pînă la vindecare.

– Ai sărit ceva aici, îi spuse ea. Ai zis că un băiat pe care-l cheamă Beany Baxter îşi bătea joc de accentul tău irlandez, iar lucrul următor pe care l-am aflat a fost că ai stat o săptămînă în detenţie, îşi aruncă ea o privire neînduplecată. Ce i-ai făcut bietului Beany?

El zîmbi.

– Nimic prea grav. I-am pus nişte clei pe scaun, ceea ce însemna că sau trebuia să meargă cu un scaun din laborator înfipt în fund, sau să-şi dea jos pantalonii. Puştiul ăla avea cele mai rahitice picioare pe care le-am văzut vreodată.

– Delicvent juvenil, spuse ea, rîzînd.

După o clipă deveni serios şi clătină din cap.

– La drept vorbind, după vreo cîţiva ani făceam parte din gloata de golani. Jachete din piele, plete lungi şi atitudini golăneşti. Din fericire, înainte de a intra în vreo încurcătură serioasă, ne-am mutat la San Francisco. Delicvenţii juvenili din oraşul din golf aveau mai multă conştiinţă socială. Erau multe proteste, proteste stînd aşezaţi pe podea, sau cîntînd cu mîinile ridicate, lucruri de genul ăsta, chiar dacă mulţi dintre noi nu erau interesaţi de problema respectivă.

– Toate trăirile sînt atît de intense în adolescenţă, murmură ea, amintindu-şi din viaţa ei. Şi îţi închipui că oamenii te mint cînd îţi spun că acest amestec de anxietate şi extaz nu decît o etapă prin care trebuie să treci, ceva de care scapi cu vîrsta pe măsură ce creşti.

– Dar nu scapi cu vîrsta, nu chiar, spuse el. E mai curînd o pregătire pentru viaţa adevărată. Cînd creşti, îţi rămîn anxietatea şi extazul, dar nu le laşi să se dezlănţuie. Ele mocnesc în tine, pînă cînd descoperi o cauză... ca o persoană, de pildă.

Iar ajunseseră acolo. Fără avertizare, fără reţineri, firul mătăsos al dorinţei începea să se

întindă, trăgînd-o spre el. Se simţea spălată în valuri puternice de senzualitate, care o făceau să se simtă slabă, aşa cum se simţise în momentul cînd erau pe metereze. Sînii Jennei se umflară şi îşi simţi trupul străbătut de fiori.

Dregîndu-şi glasul, ea îşi feri ochii de el.

Mergeau pe lîngă un drum, un fel de piaţă publică, era ziua în amiaza mare şi îl dorea cu atîta ardoare încît o durea fiecare bucăţică din trup de dorul lui.

– Strînge-mă tare, suspină ea într-o şoaptă răguşită.

– Ce a fost asta? întrebă el cu o notă clară de rîs în glas.

– Nimic, doar...

Se opri cînd recunoscu maşina care trecu pe drum pe lîngă ei, era *Daimler*-ul de la Aldham şi cum trecuse Jenna o văzuse pe Carolyn la volan, iar pe Fiona Blair stînd pe scaunul de lîngă ea.

Deşi familia Commbs şi Ralph plecaseră a doua zi după petrecere, familia Glendening-Waites mai întîrziau la castel. După cum zicea Dink, deşi Max era plictisit de moarte, Carolyn găsea scuze să mai rămînă.

– Nu ştiam despre Carolyn că o cunoaşte pe

Fiona, spuse Jenna după ce maşina dispărù la o cotitură.

– Eu nu ştiam că o cunoşti pe Fiona. Şi după o pauză adăugă: Dar a fost la petrecerea lui lady Georgiana, nu-i aşa?

– Am cunoscut-o înainte de asta. În timpul dansului pe stradă. Ea se cutremură la amintirea întîmplării. Cumplită fiinţă! Dar se pare că ţine mult la tine.

– Fiona şi mama mea au crescut împreună. Îmi amintesc de vremurile cînd nu era atît de cumplită, dar cred că viaţa şi-a lăsat amprente asupra ei. A pierdut doi băieţi în mai puţin de o lună. Se întinse să ia o frunză care se prinsese de scara şeii. E mătuşa lui Carolyn.

– Atunci o cunoşti pe Carolyn dinainte de petrecere? Nu ştia pentru ce dar asta o surprindea. El spusese că îl cunoştea pe Max; de altfel ar fi fost logic să o cunoască şi pe soţia lui. O cunoşti de cînd era copil? Vreau să zic, ai cunoscut-o cînd venea aici să-şi viziteze mătuşa?

– Ce vizită? Fiona a crescut-o pe Carolyn. Da, sigur că o cunosc, spuse el încet. Ne jucam amîndoi cînd eram copii. Fiona şi mama mea erau întotdeauna împreună.

Asta explica intimitatea scenei a cărei martoră fusese Jenna în noaptea petrecerii şi motivul pentru care Carolyn părea atît de naturală cu Keith, cum nu o mai văzuse să arate pînă atunci. Păr roşu vorbea cu un prieten din copilărie.

După o clipă, Jenna reluă cu glas sugrumat:

– Carloyn este Lynn despre care mi-ai povestit? Aceea cu care intrai întotdeauna în încurcătură? Cu care înotai în pielea goală cînd v-a prins părintele MacGonigal?

Cînd el încuviinţă din cap, ei îi scăpă un fluierat uşor.

– Carolyn, zise ea, ca şi cum nu-i venea a crede. Eleganta, veşnic perfecta Carolyn. Nu-mi pot imagina asta, dar ştii, acum înţeleg. La început credeam că nu-i place de mine din cauza nesuferitului ăluia de bărbat al ei. El flirtează sub nasul ei, Keith. După aceea mi-am zis că era o chestie spontană. Ştii, ţi se întîmplă să cunoşti pe cineva şi, fără nici un motiv aparent, să-l deteşti instantaneu. Dar, tu erai. Se opri să cugete. Cred că există întotdeauna un ataşament posesiv într-o prietenie. Probabil că simte şi ea acelaşi lucru ca şi mătuşa ei, că nu sînt destul de bună pentru tine.

El rîse scurt şi, ca şi cum simţea tensiunea care plutea în aer, calul se smuci sub el:

– Nimeni cu mintea întreagă nu poate să gîndească aşa.

Ea oftă uşor, cu privirile pierdute în zare. Cînd vorbi din nou, vocea lui Keith era joasă şi fermă.

– N-ai idee, nici nu-ţi poţi închipui ce mi-ai dat tu în aceste ultime zile. E ca şi cum toată viaţa aş fi fost prins într-un uragan, şi apoi, deodată, fără să fac nici un efort, a răsărit soarele şi căldura şi pacea s-au răspîndit peste tot în jur.

Cuvintele erau pronunţate cu atîta intensitate, cu atîta sinceritate, încît o speriară pentru un moment pe Jenna. Dar după aceea îşi dădu seama că şi el făcuse acelaşi lucru pentru ea. De cînd era copil se simţea de parcă stătea pe marginea prăpastiei, cu ochii legaţi, incapabilă să vadă dacă era ceva sub ea de care să prindă dacă ar fi alunecat şi ar fi căzut.

Acum îi căzuse legătura de pe ochi şi îl putea vedea pe acest bărbat de lîngă ea, care o ţine de mînă, Keith nu ar fi lăsat-o să cadă.

Cînd se întorsese să-i întîlnească ochii întunecaţi, probabil că el văzuse în ochi ei sentimentele pe care Jenna nu le putea exprima încă în

cuvinte, pentru că în clipa următoare el o ridică de pe calul ei, trăgînd-o în braţele lui şi acoperindu-i gura cu gura lui.

– Ai ales cel mai nepotrivit loc ca să te hotărăşti să faci dragoste cu mine, spuse ea, cu glas scăzut şi cu respiraţia tăiată sub buzele lui.

– N-a fost nimic dinainte stabilit, hohoti el. Crezi că-mi mai pot folosi creierul cînd eşti lîngă mine? Scutură uşor din cap ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească. Se pare că-mi pierd tot controlul. Aminteşte-ţi asta înainte de a mă privi aşa cînd sîntem în mulţime, mormăi el, apoi, înhăţînd-o de talie, o ridică şi o puse la loc pe calul ei şi-şi continuară drumul.

Bridget, fiica lui Duffy, era o femeie liniştită cu ochi rîzători, genul acela care are darul de a-i face pe musafiri să se simtă bine. După ceai, care a fost de fapt cafea şi sandvişuri, Keith ieşi cu soţul lui Briget, Patrick, în curte să-l ajute să repare un tractor care nu mai funcţiona, în timp ce Jenna rămase cu Duffy şi cu fiica acestuia.

După ce se asigură că tatăl ei stătea confortabil pe canapeaua din salonul din spate, Briget se aşeză să tricoteze, iar Jenna se aşeză să asculte văicărelile lui Duffy că nu poate munci. Murmurînd din cînd în cînd cîte un cuvînt de simpatie, urmărea povestirea desfăşurării lucrurilor, despre lipsa de asistenţă şi despre calul care-l lovise.

Duffy tocmai se minuna de vitaminele deosebite, pe care se pare că le primea zilnic Queen Mab, cînd Jenna îşi aruncă ochii pe fereastră. Keith era aplecat în labirintul adînc al motorului tractorului, şi pe cînd îl privea, el se îndreptă ca să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte cu o batistă albă. Deşi atît el cît şi Patrick îşi scoseseră cămăşile de pe ei, ca şi cum soţul lui Briget ar fi făcut parte din tractor, aşa nu-l văzu Jenna. Keith era cel care-i atrăgea atenţia. Nu era nici un strop de carne în plus pe el, iar muşchii îi erau proeminenţi pe spate şi pe umeri.

Cum de nu observase pînă acum cît de sexy arătau pantalonii strînşi pe el şi mocasinii înalţi de viţel...

– Te interesează tractoarele, nu-i aşa?

Tresărind, Jenna îşi întoarse privirile înapoi în cameră. Briget nu mai era acolo, iar Duffy o stu-

dia atent pe Jenna.

– Poftim, spuse ea.

– Tocmai spuneam că e rar ca o femeie, născută şi crescută la oraş ca tine, să arate atîta interes pentru uneltele dintr-o fermă. El clătină din cap a mirare. Poate că ţi-ar face plăcere să te duci afară să-i dai cîteva instrucţiuni lui Patrick. I-ar putea fi de folos.

– Nu, eu nu... Se opri cînd văzu scînteierea din ochii bătrînului şi rîseră amîndoi.

– E un bărbat bun acolo, spuse el, cu seriozitate, dar nu-i întotdeauna un om uşor de înţeles. Sean îl trata pe Keith aşa cum fusese tratat şi el cînd era copil, neînţelegînd niciodată ce greşeală făcea. Vezi, Sean ştia să prevină şi să sfătuiască, dar nu se pricepea să facă viaţa uşoară unui băiat. Clătină din cap. E ciudat cît rău poate produce mîndria unui om lui însuşi şi celor dragi.

Jenna ar fi vrut să-l întrebe despre divorţ şi despre consecinţele lui asupra lui Keith, dar ştia că Duffy nu-i putea spune ceea ce voia ea să afle. El nu putea şti ce fusese în sufletul lui Keith, ce rană îi produsese.

– E timpul ca băiatul să se pună pe picioare.

Ea îşi aruncă ochii către el şi-l văzu pe Duffy

privind-o din nou.

– Nici nu ştii cîte curse i-au întinse femeile de pe aici lui Keith de cînd s-a întors acasă. Dar el nici nu se uită la ele. Bineînţeles, ştiu de ce. Nu mi-a spus el cu ani în urmă? Eu sînt singurul om, în afară de tatăl lui, care ştie.

– Ştie ce? Ce ţi-a povestit?

– Despre vedenie. Despre tine. „Părul negru ca tăciunele, pielea albă ca spuma laptelui şi nu mai mare decît s-o ţii în palmă“. Apariţia e darul lui Dumnezeu, nu încape discuţie. Keith ştia că nici una dintre femeile din împrejurimi nu i se potrivea. Trebuia să fii tu şi nimeni alta.

Bătrînul se apleacă înainte şi îşi mişcă piciorul într-o poziţie mai comodă.

– Sînt bucuros că ai venit în cele din urmă, drăguţă. Keith al nostru era foarte singur, aşteptînd.

Cum privea la el, Jenna simţi că-i năvăleşte sîngele în obraji şi auzi în urechi un zgomot tumultuos. Se ridică stînjenită în picioare, cu ochii larg deschişi, plini de confuzie.

Vedenii? Arătare?

– Duffy... Duffy, mi-am amintit că aveam de făcut ceva. Îşi umezi buzele. Nu vreau să-l deran-

jez pe Keith. El crede că trebuie să mă conducă acasă, dar nu este nevoie. Castelul e chiar în spatele dealului ăstuia, nu-i aşa? Glasul ei era distrat în timp ce-şi ştergea palmele umede de pantalonii de călărie. Plec acum. Spune-i lui Keith... spune-i că o să-l caut eu.

Înainte ca Duffy să poată face altceva decît să scoată un uimit: „Păi!" ea şi plecase.

Ajungînd în faţa casei, alergă la cal şi se sui în pripă. Învingîndu-şi imboldul de a da pinteni calului ca să-l grăbească, făcu un larg ocol în jurul casei, ţinînd grajdul între ea şi locul în care lucra Keith la tractor.

Jenna fugea şi era conştientă de asta, dar avea nevoie de timp ca să se gîndească. Pusese stăpînire pe ea o dragoste mistică, magică. Era prea fantastic şi nu era posibil să dureze. Ea nu voia un scurt, luminos moment cu Camelot. Ea voia ceva solid şi durabil, o dragoste care să ţină toată viaţa.

O dragoste obişnuită, îşi spunea ea îndemnînd calul pe potecile bătute de pe dealul împădurit. Voia o dragoste destul de obişnuită ca să poată fi reală.

Jenna nu ştia cît timp trecuse tot meditînd la

cele ce-i spusese Duffy, dar în cele din urmă, cînd privi în jur constată că se lăsase ceaţa fără să bage de seamă şi vederea ei o făcu să fie nervoasă.

Nu e o ceaţă deasă, se linişti ea. Întuneca doar picioarele calului şi poteca.

Imediat ceva mic, un iepure, se gîndi ea, îi tăie calea şi calul, afectat deja de tensiunea din interiorul Jennei, se dădu înapoi speriat. Jenna ţipă şi se agăţă puternic de gîtul calului. Din păcate reacţia ei venise prea tîrziu.

Impactul căzăturii pe pămîntul tare o zdruncinase, făcînd-o să-şi piardă respiraţia, şi mai rămase o clipă jos încercînd să respire gîfîind dureros. Cînd durerea se mai domoli, puţin, ea îşi propti mîna pe pămîntul umed ridicîndu-se uşor în picioare. Atunci intră în panică.

Calul nu se mai vedea şi ceaţa devenise mai groasă.

– Fii calmă. Fii calmă, îşi şopti ea. Panica nu ajută niciodată la nimic.

Înjurînd cu glas tare, ar fi vrut să uite filmul acela stupid pe care-l văzuse, despre o insulă pustie cu o ceaţă veşnică. Oricine era prins în cursă pe acea insulă, sfîrşea sub un strat de ciu-

perci care creştea peste el.

Dar asta nu era o insulă pustie şi ceaţa asta nu dura veşnic. Era o ceaţă irlandeză care va dispărea în curînd. Care era cel mai rău lucru ce i se putea întîmpla? Putea să-şi petreacă o noapte sub cerul liber, sau să o cuprindă umezeala şi să răcească.

– Sau poate să-mi atîrne filamente de muşchi spanioli pe braţe, murmură ea începînd să exploreze pămîntul cu braţele întinse.

Se trezi căzînd pe iarbă şi, deşi aceasta era un lucru plăcut pentru oasele ei, nu se mai afla pe potecă. Nici măcar nu ştia în ce direcţie era poteca.

Tîrîndu-se pe mîini şi pe genunchi, mişcîndu-i alternativ, reuşi să dea de o porţiune de stîncă ieşită în afară, încercînd să se asigure că era poteca şi nu o altă margine de stîncă. Ridicîndu-se în picioare începu să se mişte încet prin ceaţă. Ori de cîte ori simţea altceva decît sîncă sub picioare, se oprea şi folosea din nou mîinile ca să localizeze poteca. Era obositor şi mocasinii ei categoric nu erau făcuţi pentru mersul pe jos, dar cel puţin simţea că făcea ceva.

Este atît de nepămîntean, îşi spuse ea. Ieşise

la loc deschis, dar cu ceaţa de jur împrejurul ei avea o senzaţie de claustrofobie şi fiecare respiraţie îi era înăbuşită ciudat.

După o clipă se opri brusc din mers. Speriată de greutatea cu care respira, nu mai dăduse atenţie cărării pe care mergea şi acum simţea din nou iarbă sub tălpi.

Cu un scîncet, se aplecă şi începu să pipăie pămîntul cu degetele tremurătoare. Nu putea să fi cutreierat prea departe pe potecă. Nu putea.

O clipă după aceea, coapsa stîngă-i se lovi de ceva solid şi ea rămase nemişcată. Orice o fi fost era tare şi rece, nu moale şi viu, slavă Domnului. Mai mişcîndu-se puţin, simţi lucrul cu palmele. Cînd începu să urmărească o formă nedefinită cu degetul, fu sigură că dăduse peste o piatră de mormînt. Se rătăcise printr-un cimitir, dar în timp ce încerca să facă faţă situaţiei neliniştitoare, îşi dădu seama de realitate. Era o cruce celtică, una din miile care împînzeau ţinutul.

– Asta e bine, îşi spuse ea cu glas tare. Asta e bine. Cu ceaţa asta chiar s-ar putea ca vreun turist stupid să treacă din întîmplare pe acolo ca să facă vreo poză şi astfel ar găsi-o.

Cu un rîs tremurat se aşeză cu spatele la

cruce, odihnindu-se de ea. Acest monument fusese cioplit, într-o lespede de granit, de oameni credincioşi şi iubitori. Putea să-i aducă noroc.

După o clipă, îşi schimbă poziţia şi privi împrejur. Ceaţa era tot atît de groasă, îşi spuse ea şi se întrebă dacă nu trebuia să înceapă să cînte.

Cînd era copil şi părinţii o lăsau din cînd în cînd singură noaptea, spunîndu-i că era mare deja şi putea să stea cîteva ore singură chiar dacă era întuneric afară, ea îi privea plecînd, apoi, se ducea la ea în cameră, se aşeza într-un colţ şi cînta pînă cînd se întorceau ei acasă. Erau dăţi cînd răguşea cîntînd.

Era o prostie să facă asta acum. Era o femeie în toată firea şi femeile nu...

După ce termină de cîntat despre cîinele care se numea Bingo, reproduse o versiune a cîntecului *Arată-mi drumul spre casă.* Apoi începu cu sticlele de bere. Rămăseseră doar şaisprezece sticle de bere pe zid cînd, drept în faţa ei, ceaţa se răsuci şi apăru o formă de om ceţoasă şi umedă. Keith.

Un sunet între suspin şi rîs ieşi din pieptul ei cînd sări în picioare şi se aruncă în braţele lui.

– Ssst, *alanna,* o linişti el, ţinînd-o strîns. Nu ştii

că te găsesc? Eu te găsesc întotdeauna, Jenna.

– Nu mi-a fost frică, spuse ea, cu glas răguşit de cîntat. Ştiam că va dispărea curînd ceaţa. Ştiam că tot ceea ce trebuia să fac era... Doamne, am fost atît de speriată, Keith. A fost stupid ce am făcut. Total, absolut stupid. Cînd mă rătăceam în Dallas, mă opream la o staţie Texaco şi... ar fi mai bine să-mi tragi o palmă acum. Cred că am devenit isterică.

El rîse şi o strînse mai tare.

– Ţi-e bine acum. Şi tot aşa mă simt şi eu... acum. Trebuie să recunosc că atunci cînd ţi-am văzut calul la poalele dealului, aproape că m-a apucat nebunia. Dar ştiam că am să te găsesc. Înlănţuindu-i mijlocul cu o mînă, o întoarse. Vrei să faci o plimbare? Este o colibă chiar aici peste drum. Putem face un foc, înainte de a-ţi da seama, o să ne încălzim şi să ne uscăm hainele.

Suna minunat. Deşi nu ştia cum va găsi el drumul prin ceaţă, avea încredere în el. Cu o mînă în mîna lui şi cu cealaltă agăţîndu-se de mîneca de la cămaşa lui, ca măsură suplimentară de prevedere, se lăsă condusă de el.

După o jumătate de oră, după cum îi promisese, era încălzită şi hainele îi erau aproape

uscate. Aruncînd o privire prin colibă, la lumina lanternei aşezate pe o masă de lemn, văzu un pat de copil aşezat lîngă perete. Lîngă masă erau două scaune de lemn şi un fel de dulap de lemn la uşă. Asta era toată mobila.

Întorcîndu-şi uşor capul, văzu cum o privea Keith.

– Eşti gata să stăm de vorbă? întrebă el liniştit.

Ea îşi umezi buzele care deveniseră brusc uscate.

– Nu ştiu. Probabil că nu, dar asta pentru că sînt o fricoasă. Cred că acum e tot atît de bine ca oricînd.

Îndepărtîndu-se de foc, se întoarse cu spatele la el, apoi, după o clipă, privi peste umăr.

– Ţi-a spus Duffy despre ce vorbeam înainte de a pleca?

El dădu din cap.

– Mi-a spus. Ce simţi în legătură cu asta?

Ei îi scăpă un rîs scurt.

– Cum crezi că m-aş putea simţi? Cred că ne-a fost sortit să ne cunoaştem, dar pentru ce trebuia să fim noi? Vreau să spun, dacă asta... ea făcu un semn cu mîna între ei doi, era dinainte aranjat, dacă soarta noastră a fost împletită îm-

preună într-un război de ţesut cosmic, ce importanţă mai are cum arăt eu sau cum eşti tu? Scoase un oftat nehotărît. Tu îmi spui mie că nu te văd, că te fac să te potriveşti cu visul meu de vacanţă. Dar tu eşti tot timpul... Zici că nu trebuie să ne lăsăm pradă fanteziei noastre. De ce nu am înţeles asta? De ce nu te-am întrebat ce vrei să spui prin asta? Întorcîndu-se, făcu un pas către el. Cînd ne-am cunoscut, m-ai văzut pe *mine,* sau ai văzut femeia din visurile tale? Mă obligi pe mine să te văd ca pe o fiinţă reală, dar tot timpul pe care l-am petrecut împreună, m-ai văzut vreodată *pe mine?*

El rîse zgomotos.

– Te-am văzut, Doamne, sigur că te-am văzut. Nu mai pot vedea pe nimeni altcineva decît pe tine. El îşi trecu o mînă prin păr. Ştiu, trebuie să te obişnuieşti cu ideea. Iuda, crezi că eu nu mi-am făcut probleme? Dar ceea ce trebuie să înţelegi tu, ceea ce am înţeles eu, este că fantasma nu are importanţă. Trecutul, viitorul, nimic nu are importanţă, nu contează decît felul în care ne simţim cînd sîntem împreună. Ce-mi pasă mie dacă s-au adunat toţi îngerii din cer ca să te aleagă pe tine pentru mîne şi pe mine pentru tine. Ceea ce con-

tează este că eu *te-am ales pe tine*... şi sper că şi tu m-ai ales pe mine.

Ea clătină din cap, mai întîi încet, apoi tot mai puternic.

– Ai făcut-o din nou. Mă hrăneşti cu basme şi în acelaşi timp îmi pretinzi să văd realitatea. Nu poţi urma ambele căi.

– Eu pot. O apucă de umeri şi o zgudui uşor. Şi tu poţi. Am văzut că tu separi lucrurile, emoţiile şi experienţele şi oamenii, în compartimente deosebite în mintea ta. Asta faci acum. Pui idealul într-un buzunar şi realitatea în altul. Eu îţi spun să le amesteci. Să crezi că vraja care există între noi este reală. Vraja este iubire... şi nu-mi spune că tu nu mă iubeşti. Iubirea dintre noi este vrajă, Jenna, şi vraja este reală.

Ea auzea cuvintele lui, auzea şi adevărul răsunînd în ele, dar pentru ea nu avea sens. Nu încă. Ea era convinsă că adevărul era doar acela pentru care optai, aşa cum învăţase de demult. Zînele şi elfii erau pentru copii, nu existau asemenea lucruri, dragostea incalificabilă şi miracolele au încetat să se mai întîmple din ziua în care omenirea a evoluat.

Keith urmărea expresia de pe faţa iubită a Jen-

nei, recunoscînd resentimentul din ochii ei violeţi, dar resentimentul nu era singurul lucru pe care-l vedea el acolo. Mai vedea şi frica. Şi mai vedea şi o dorinţă fierbinte, o dorinţă fierbinte de a crede.

Dorea să-i dea atîtea lucruri, dar ştia că nu putea. Ceea ce voia el să-i ofere era ceva pe care nu-l putea găsi decît în ea însăşi.

– Nu te pot forţa să crezi că există lucruri bune. Lucruri vrăjite. Credinţa... speranţa... dragostea. Ele nu au materialitate şi formă. Nu poţi ţine credinţa sau speranţa în mînă. Nu poţi examina dragostea la microscop. Dar omenirea ar fi nenorocită dacă ele n-ar exista.

Destinzîndu-şi pumnul, încercă să îndulcească disperarea din glasul lui.

– Fiecare dintre noi poate opta, Jenna. Tu poţi să crezi... sau nu. Alegerea îţi aparţine. Nici un test ştiinţific nu te poate ajuta. Şi logica nu-ţi foloseşte la nimic. În acest caz nu poţi judeca decît cu inima, şopti el cu căldură. Dacă poţi crede o singură dată în incredibil, lumea nu va mai fi aceeaşi. Încearcă să crezi o singură dată şi orice va fi posibil.

Jennna îşi dădu la o parte părul de pe frunte cu o mînă şovăitoare. El făcea să pară totul sim-

plu. Făcea să pară totul adevărat şi raţional. Dar nu era aşa. Autoprotejarea era o lecţie pe care Jenna o învăţase de mult, şi ştia totul despre credinţă, speranţă şi dragoste. Credinţa este un pumn de fum care-ţi scapă printre degete dacă încerci să-l prinzi. Speranţa nu este nimic altceva decît un panaceu, ultima resursă a celui care a pierdut totul. Şi dragostea... Genul de dragoste despre care vorbea el, genul de dragoste care te face să-ţi deschizi porţile sufletului, ca să permită durerii să pătrundă înăuntru.

Privind către el, îi întîlni ochii care-i cereau în tăcere să creadă imposibilul. Şi ea dorea. Cerule, îşi dorea asta mai mult decît orice pe lume, dar nu ştia dacă putea.

Întorcîndu-se către cămin, contemplînd flăcările din el, se gîndi cum trăiau chinezoaicele pe vremuri, toată viaţa cu picioarele legate strîns ca să nu li se dezvolte. Auzise că legarea picioarelor unei femei mature producea nişte dureri insuportabile. Dureri insuportabile.

– Jenna!

Ea auzi cuvintele şoptite, simţi cum o apucase de umeri, cum o răsucise ca să o întoarcă spre el. Cînd îşi pusese palmele pe obrajii ei, nu fusese

o atingere delicată. Simţise nerăbdarea din palmele lui şi îşi dăduse seama că el se lupta cu propria lui durere.

– *Ai încredere,* îi spuse el, cu glas scăzut dar convingător. Ai încredere în mine. *Ai încredere în noi.*

Ea continuă să-l privească fără să zică nimic. Şi totuşi el ştia. Ştia că legăturile inimii ei căzuseră. În inima ei, legată pentru a fi împiedicată să se dezvolte, stătea ascunsă inocenţa ei. Înăuntru se afla un copil care mai credea încă în magia credinţei, speranţei şi dragostei.

– Doamne, nu tremura aşa, spuse el, atingându-i faţa cu degetele. Eu am să veghez, Jenna. Nu vreau să cunoşti niciodată suferinţa. Îţi promit acum pentru totdeauna. O să am grijă de asta.

Ea scoase un oftat reţinut şi fu în braţele lui.

Nu îşi mai vorbeau. După trei zile de discuţii nu mai aveau cuvinte. Pentru că nu mai aveau nevoie de cuvinte. Îşi vorbeau cu buzele, cu mîinile, cu trupurile.

Acum pentru că credea, Jenna îşi dădu frîu liber dorinţei şi se simţi străbătută de şocul pasiunii. Din adîncul pieptului îi scăpă un geamăt şi el o cuprinse în braţe şi o purtă către patul strîmt.

Stătu lîngă ea şi o mîngîie, cum nu o mai mîngîiase nimeni pînă atunci. Pătrunse în adîncul intimităţii ei. Aici, în această colibă micuţă, învăluiţi în ceaţă, a descoperit Jenna dragostea desăvîrşită după care tînjise toată viaţa ei.

Simţea cum el încerca să atenueze patima dorinţei lor, fiind atent ca să o cruţe pe ea. Îi eliberă trupul de haine, avînd grijă să nu se grăbească, să nu o bruscheze.

Dar Jenna nu voia asta. Ea era flămîndă de el, înnebunită după el. Îşi trase sutienul şi chiloţii, fără să se mai gîndească la pudoare, îndesîndu-şi trupul într-al lui, disperată să-l simtă lipit de al ei.

Cînd Keith se retrase să-şi scoată hainele, rămase o clipă lipit de pat fixîndu-i trupul. Pielea albă, părul de miez de noapte zăcînd cu şuviţele răspîndite pe pătura groasă, îi produseră un şoc, făcîndu-l să înnebunească. Acum că totul era perfect între ei, acum că era timpul pentru al doilea pas, se lăsase pradă patimii faţă de ea şi forţa acestei patimi îi strîngea pieptul ca într-o menghină.

Tremura cînd îngenunche lîngă ea. O femeie atît de mică, dar atît de potrivită pentru el. Slavă Domnului, că o găsise în cele din urmă.

Jenna îşi ţinu respiraţia şi îşi înfipse degetele în pătura aspră cînd simţi coapsele lui puternice alunecînd printre ale ei. Era aproape caraghios. Modul raţional de a gîndi care avusese întotdeauna atîta valoare la ea era cu totul altul acum. Nu se mai temea de ziua de ieri sau de cea de mîine. Nu se mai gîndea la restul lumii. Nu se mai putea gîndi decît la ce simţea avîndu-l pe acest bărbat în ea, umplînd-o, potolindu-i înfiorătoarea, dureroasa ei dorinţă.

Fiecare mişcare, fiecare cuvînt şoptit, fiecare mîngîiere insistentă a mîinii lui se împlîntau adînc în ea şi ea le simţea efectul în toată fiinţa ei.

Şi Jenna simţi cum o pătrunde. Nu ştia ce era această forţă necunoscută, dar îşi dădu seama că era vitală şi luptă pentru ea. Sălbăticia ei o captivă şi o îmboldi să continue. După o clipă o simţi, era în ea şi în el. Dulcea senzaţie o umplu în întregime, legîndu-i sufletul de al lui şi liniştind-o.

Keith zăcea cu mîna pe pieptul ei, cu respiraţia zgomotoasă. Apoi, percepînd ceva la ea, îşi

mişcă mîna pe gîtul ei cald.

– Ce este, iubito? şopti el răguşit şi în glasul lui se simţea gratitudinea şi dragostea.

Ridicîndu-şi capul, privi adînc în ochii ei şi ceea ce văzu acolo îl făcu să-i vină să plîngă. Era un om matur dar îi venea să plîngă pentru că avea parte de ceva atît de frumos, atît de minunat ca această femeie.

– Cred că ştiu ce simţi, îi şopti el. Te gîndeai că aşa ceva nu este posibil. Pur şi simplu nu este posibil. Dar uite că s-a putut. S-a întîmplat cu noi. Cum de nu ai crezut?

Jenna întinse mîna să-i atingă faţa. Nu înţelegea cum de era posibil. Probabil că asta însemna că nu numai întîmplarea făcuse ca ei să fie împreună. Toată viaţa ei o împinsese în braţele lui Keith.

Vraja era reală, îşi spuse ea înlănţuindu-l mai strîns cu braţele. Şi o dată la un secol miracolele se mai produc.

Capitolul 10

Keith o ajută pe Jenna să se suie pe cal şi o ţinu, o clipă, strîns lîngă el.

– Hai, du-te acasă să faci baia aceea fierbinte de care ai atîta nevoie de două ore, în timp ce eu mă voi duce să rezolv treburile, să le spun băieţilor să aibă grijă de cai.

Deşi ziua era pe sfîrşite şi el trebuia să se întoarcă la ferma Donegal, nici unul dintre ei nu se îndura să părăsească micuţa colibă de pe deal

şi întîrziară mult timp ca să se oprească la crucea celtică să vadă cum arăta cînd nu era ceaţă. După aceea, se opriră la casa lui Briget, ca să ia caii, iar Jenna îi telefonă lui Dink ca să-i spună că era vie şi se simţea bine.

„De fapt n-am fost niciodată atît de vie şi nu m-am simţit atît de bine", îşi spuse ea. Şi meritul pentru acest lucru îi revenea bărbatului de lîngă ea.

Întinzînd mîna, îi lovi uşor pe obraz pe Keith.

– Este ceva atît de viril la un bărbat care dă ordine.

El o întoarse cu faţa către casă şi o împinse din spate.

– Şi vezi, să nu trîndăveşti prea mult în baia aia, strigă el după ea. Soţia unui fermier trebuie să-şi drămuiască timpul.

Jenna rîse, făcîndu-i plăcere aceste cuvinte şi intră în casă, salutînd-o pe menajeră, în timp ce suia scările.

După cîteva minute, în vechea cadă demodată, îşi rezemă capul de porţelanul ei şi oftă cînd apa fierbinte şi spuma îi mîngîiară trupul. Abia atunci se opri să constate modificările ce se petrecuseră în ea.

Putea observa unele schimbări, se gîndi ea, cum își plimba mîna pe trup. Liniile păreau mai moi și mai feminine. Dar celelalte schimbări, cele din mintea și din sufletul ei erau mai importante. Și sufletul și mintea ei erau mai moi și mai deschise față de orice minune i-o oferea lumea.

Făcînd doar un mic efort, hotărî ea leneș, putea crede că toată istoria nu avusese alt scop decît să-i facă pe ei doi, pe ea și pe Keith, să se întîlnească. Cu veacuri în urmă, cînd primul organism realizase cît era de plictisitor să stai pur și simplu să te divizezi în mai multe organisme, privise în jur după o picătură dispusă să se împerecheze cu el; cînd prima creatură moale și udă înotase prin apă și ieșise pe pămînt; cînd prima fiară păroasă se hotărî să se ridice în picioare; cînd primul om și-a modelat o unealtă și a folosit-o ca să planteze grîu; toate astea s-au petrecut doar pentru ca o femeie, care se rătăcise, să poată găsi un bărbat minunat. Lumea a fost inventată doar pentru ca Jenna să poată veni în cele din urmă la casa căreia îi aparținea.

Ca o ușoră încruntare, ea realiză că însăși insecuritatea ei fusese una din pietrele de încercare pentru a o face să înțeleagă ce reprezentau ea și

Keith unul pentru celălalt. Şi într-adevăr, asta-i mai producea încă vreo cîteva spasme de durere ca să recunoască. Lucrurile perfecte nu li se întîmplă celor imperfecţi. Cel puţin aşa obişnuia să gîndească, se asigură ea săpunindu-şi alene braţele. Acum gîndea altfel.

Şi poate că ăsta era marele triumf al lui Keith. El o făcuse să vadă că era extraordinară în ochii unui bărbat. Era ca un mircol.

După ce îşi puse tricoul şi blugii pe care îi pregătise doamna Kennedy, hainele pe care le purtase Keith cînd era copil, Jenna alergă pe scări, nerăbdătoare să-şi expună voluminosul tricou şi blugii care atîrnau ca un sac pe ea şi mai nerăbdătoare să fie în braţele lui din nou. Cînd nu-l găsi în casă, ieşi pe uşa din spate şi se îndreptă spre grajduri.

Cînd ocolea colţul din nord al grajdului îl văzu. Era cu spatele spre ea, iar în faţa lui stătea o femeie cu păr roşu strălucitor. Carolyn.

– ... ştiu foarte bine ce faci, să nu-ţi închipui că nu ştiu, spunea Carolyn. Te foloseşti de ea ca să pui o barieră între noi din cauza onoarei tale stupide. Ea făcuse ca acest cuvînt să sune vulgar. Ştiu că nu-ţi place că sînt măritată, dar ţi-am spus

că asta nu are nici o importanţă. Nici una. Ar trebui mai mult decît Max şi vrăjitoarea ta cu părul negru ca să rupă legătura dintre noi doi. Nici o lege, a lui Dumnezeu sau a oamenilor, nu poate face asta. Şi cu siguranţă, nu nenorocita aia mică de americană a ta! De cînd am făcut prima dată dragoste amîndoi, Keith, am ştiut că vom fi veşnic împreună. Am ştiut. Aşa cum ai ştiut şi tu.

– Ştie şi Max? glasul lui Keith era aproape de neauzit, făcînd-o pe Jenna să dorească să-i vadă faţa. Avea nevoie să-i vadă ochii întunecaţi. Ar fi putut citi adevărul în ei. Trebuia să citească adevărul în ochii lui şi atunci ar fi ştiut dacă acele cuvinte, săpate în sufletul ei, erau toate numai minciuni.

Carolyn scoase un sunet de dispreţ.

– Max n-are importanţă. Doar nu eşti gelos pe el. Se apropie mai tare de el şi îi puse o mînă pe piept. Aminteşte-ţi de toate nopţile acelea petrecute la Londra? Atunci nu te temeai de Max. Mă cuprinde slăbiciunea numai cînd mă gîndesc la ele. Glasul ei devenise răguşit. Am nevoie de tine, Keith. Ştiu că tu zici că nu putem fi văzuţi împreună la ferma Donegal, dar... Nu mai sta pe gînduri, ascultă-mă. Dacă nu putem fi împreună

aici, vino cu mine la Londra. Lucrurile tale mai sînt încă în apartament şi pot...

Keith îi răspunse ceva pe care Jenna nu-l auzi, cuvintele erau pronunţate cu glas scăzut şi cu intensitate.

– Nu! Faţa femeii cu părul roşu se transformase într-o mască de mînie cînd spuse: Nu poţi să fii cu ea. N-am să te las. Bătrînul ăla tîmpit tot te mai hărţuieşte. Crezi în viziunea tatălui tău. În visul tatălui tău! îl acuză ea.

Visul tatălui lui? Jenna strînse din pumni şi inima începu să-i bată cu putere. Fusese minţită. Blestematul de Keith îi spusese o minciună, se convise ea în gînd.

– Distrugi viaţa noastră pentru că te simţi vinovat, îi aruncă furioasă Carolyn. Îmi amintesc cum arăta Sean cînd a aflat despre noi. Doamne, bătrînul ăla mă ura. Nu înţelegi? De aceea ţi-a vorbit despre femeia cu care trebuia să te căsătoreşti. Poţi nega că lepădătura asta este exact cum ţi-a spus tatăl tău că trebuie să fie? Îmi amintesc fiecare cuvînt, rîse ea răguşit. Aş putea uita vreodată? Cu părul negru ca tăciunele, cu faţa albă ca spuma laptelui, şi nu mai mare cît s-o poţi ţine la tine în palmă. Rîdeam de asta! Nu-ţi aminteşti

cum obişnuiam să rîdem de stupida lui viziune. Femeia care te va iubi cu adevărat. A cărei dragoste îţi va aparţine numai ţie.

Privirea Jennei se înceţoşa în timp ce cuvintele i se înfigeau în piele cu pinteni care o ardeau.

– Mofturoasa ta Jenna a fost virgină, nu-i aşa? continuă Carolyn cu glas încărcat de ură. Nu, nu trebuie să răspunzi. Ştiu că tu eşti convins în sinea ta că tatăl tău chiar a avut vedenia, dar el nu era decît un nebun bătrîn şi tîrfa cu părul negru nu este decît o coincidenţă! *O stupidă coincidenţă.* El ţi-a spus că ea este singura care ţi se potriveşte, dar ea a fost alegerea lui, dragă. Nu a ta. Nu te înfurie faptul că îţi construieşti tot viitorul pe un vis care nu-ţi aparţine? Bătrînul vultur e mort acum. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă să moară şi basmul lui cu el. Nu-i datorezi nici un pic de respect. Pentru ce trebuie....

Jenna se mişcă doar puţin, dar fu deajuns ca să-i atragă atenţia lui Carolyn asupra ei. Cînd păr roşu se opri şi privi peste umerii lui Keith, el înţepeni şi se răsuci pe călcîie.

Jenna nu-i putu vedea faţa lui Keith. Durerea comprimase viaţa din ea şi nu-l putea vedea. Nu mai auzea şi nu mai gîndea. Singurul lucru pe

care putu să-l facă fu să fugă...

Deşi nu-şi mai amintea în ce direcţie trebuia să o ia ca să ajungă la castel, n-avea importanţă. Nu dorea decît să se îndepărteze. De Carolyn. De Keith. De incredibila durere sfîşietoare.

Nu ajunsese prea departe cînd simţi o mînă pe braţul ei, oprind-o în loc, răsucind-o atît de puternic că aproape căzu. Cînd el încercă să o tragă în braţele lui, ea clătină cu sălbăticie din cap, plesnindu-l peste mîini ca să-l facă să îi dea drumul.

– Nu... nu... nu! Lasă-mă, gemu ea în timp ce se îndepărta de el. Nu poţi... eu nu te vreau...

– Ssst... ţipi prea tare ca să mai gîndeşti, spuse el, cu voce scăzută şi liniştitoare. Jenna, te rog. Vrei să mă asculţi?

– A, nu, din nou, spuse ea cu dinţii încleştaţi. Nu mai vreau să aud iar. Minţi. Sfinte Dumnezeule, cum minţi! Prinzîndu-se cu mîinile de mijloc, se aplecă plină de durere. Tu mă faci să cred. Tu mă faci să *cred* orice.

Făcu un semn cu mîna spre fermă.

– N-ai scos un cuvînt ca să o contrazici. Nu puteai, nu-i aşa? Spune adevărul. De aceea m-ai recunoscut. De aceea m-ai urmărit. Nu era viziu-

nea ta. Era a lui. Ai încercat să mă foloseşti ca să-ţi linişteşti conştiinţa. Căsătorindu-te cu mine ai fi făcut, în fine, ceva cu care ar fi fost tatăl tău de acord.

Ea închise ochii ca să alunge imaginea din mintea ei.

– M-ai făcut să mă simt deosebită. M-ai făcut să mă cred iubită. Ultimul cuvînt îi ieşi din gură ca o şoaptă spartă. N-au fost decît minciuni. Chiar şi povestea despre tine şi Carolyn. Prieteni, ai zis. Prieteni din copilărie. Nu mi-ai spus că sînteţi iubiţi.

– Am fost. Am fost iubiţi, o corectă el, răstit şi neînduplecat. Asta a fost demult.

– Sînt atît de proastă! Ştiam că este ceva. Felul în care te privea. Felul în care o evitai. Ştiam că era ceva. Dar eram atît de prinsă de vrajă şi de spiriduşi, că nu mai aveam timp să mă mai tem de ceva.

Îşi ridică în sus capul şi-i întîlni ochii.

– Te urăsc pentru asta, Keith. Te urăsc pentru că m-ai făcut... vocea ei scăzu într-o şoaptă şuierătoare... pentru că m-ai făcut să simt lucrurile astea.

Apoi se întoarse şi plecă. Îl auzi strigînd-o din

urmă, dar ea nu se uită înapoi.

Cînd ajunse la castel, Jenna intră pe uşa laterală şi sui direct la ea în dormitor. Trăgîndu-şi geamantanele din dulap, începu să-şi ia lucrurile din şifonier şi să le îndese neglijent în ele.

Tocmai avea un braţ plin cu lucruri cînd uşa fu deschisă cu violenţă, lovindu-se zgomotos de perete.

După ce aruncă o privire către omul ce stătea în uşă, ea se uită înnebunită împrejur să găsească o cale de scăpare. Dar nu avea unde să fugă.

– Să nu te gîndeşti să fugi pe fereastră, spuse el cu glas scăzut şi răspicat. N-ai s-o faci.

Era din nou cavalerul negru. Şi era furios foc.

– Ce fel de joc de-a v-aţi-ascunselea este ăsta? înaintă el în cameră. S-ar putea să nu vrei să asculţi explicaţia mea, dar o s-o faci. Ai să stai să-mi asculţi fiecare cuvînt, chiar dacă ar trebui să te leg de piciorul patului ca să te fac să rămîi.

– În primul rînd, Lynn. Cum înainta, Jenna se dădu înapoi, ferindu-se de el. Ţi-am spus ce prostii făceam amîndoi cînd eram copii. Nu ţi-am spus doar că am întîlnit-o din nou imediat ce am terminat colegiul, la Londra. Nu sînt mîndru de

ceea ce s-a întîmplat atunci şi nu este ceva cu care să mă laud. El îi întîlni ochii, cum se rezema de perete. Nu ştiam că era căsătorită, Jenna. Jur că nu ştiam.

Făcu o pauză şi-şi trecu mîna nervos prin păr.

– Nu cred că trebuie să-mi justific fiecare relaţie pe care am avut-o în viaţa mea şi nu vreau să-i răpesc nimic lui Lynn, dar îţi povestesc asta ca să înţelegi. Eram în exil de peste zece ani. Zece ani. Mă durea despărţirea de casă. Poţi să înţelegi asta? Şi atunci, am întîlnit-o pe Lynn la o petrecere. Ea era o parte din casă. Un simbol al vieţii mele, dinainte, cînd era mai puţin complicată. Mai fericită. Înainte ca mama mea... Înainte ca tata să mă oblige să aleg între ei.

Scoase un oftat uşor.

– Da, Lynn şi cu mine am avut o legătură. A durat cîteva luni. Dar, vezi tu, chiar înainte de a afla de Max, mi-am dat seama că mă foloseam de ea. Făcusem din ea un substitut a ceea ce doream cu adevărat. Eu voiam să mă întorc acasă, spuse el simplu. Dar Lynn nu era acasă. Ea era o femeie frumoasă, inteligentă care merita mai mult decît îi puteam oferi eu.

El scutură din cap.

– Poate că ar fi trebuit să-ţi spun, nu ştiu. Chiar nu ştiu. Încearcă să te pui în locul meu pentru o clipă. Lynn a fost jignită de ceea ce am făcut eu. O jignea că nu o iubeam şi o jignea că nu voiam să rămîn cu ea fără să o iubesc. A vrut să divorţeze de Max pentru mine, şi eu... Eu a trebuit să-i spun că chiar dacă ar fi liberă, n-am putea fi împreună. A trebuit să îi spun că nu o vreau, Jenna. A fost umilitor pentru ea şi, dacă situaţia ar fi fost invers, nu mi-ar fi făcut plăcere dacă ea ar fi vorbit despre asta. Se terminase şi fusese uitat pentru totdeauna.

– Nu se terminase! spuse Jenna printre buzele strînse, din care fugise sîngele. Nu fusese uitat. Ea te mai iubeşte încă. Şi tu nu mi-ai spus nici un blestemat de cuvînt despre asta.

– Am făcut o greşeală îngrozitoare, gemu el. E bine? Am făcut o greşeală. M-am întîlnit cu ea imediat după ce venise aici şi mi-am dat seama că încă... mai spera. Ea îşi închipuia că moartea tatălui meu schimbase ceva. Dar vezi? Tocmai te întîlnisem pe tine. Era a doua zi după tîrg şi mi-am dat seama imediat că mă îndrăgostisem de tine. Dar abia ne cunoscuserăm de două zile. Ce aş fi putut să fac? Ar fi trebuit să spun: Femeia mă

urmăreşte. Puteam să o opresc?

– Dar mai tîrziu, suspină ea. Puteai să-mi spui ceva mai tîrziu.

El ridică din umeri agitat.

– Am crezut că atitudinea mea o lămurise. Am crezut că rezolvasem asta.

Jenna nu ştia ce să creadă, ce să simtă, era deodată foarte obosită.

– Chiar... chiar dacă ar fi adevărat ceea ce spui tu, asta nu explică restul, zise ea cu glas stins. M-ai făcut să cred în ceva în care tu însuţi nu credeai. Eu am crezut că, datorită viziunii tale, ceva mai măreţ decît întîmplarea a făcut să fim împreună. Şi tu m-ai lăsat să cred asta. M-ai încurajat să cred într-o minciună.

El sări încruntat în lături.

– N-am ştiut că tu îţi închipui că era viziunea mea. Am crezut că Duffy ţi-a spus toată povestea. Tata mi-a vorbit despre asta cînd aveam opt ani. El zicea că a văzut femeia pe care o voi iubi toată viaţa. Femeia care mă va iubi cu adevărat. Pe atunci credeam că este un basm şi amestecam totul în mintea mea cu regina Brianna. Apoi, mai tîrziu...

– Mai tîrziu rîdeai de ea, spuse Jenna încet.

– Nu, spuse el, întorcîndu-se să o privească în faţă. Lynn rîdea. Eu eram prea irlandez ca să rîd de aşa ceva.

El clătină din cap.

– Lynn şi-a făcut apariţia într-o zi, acum vreo trei ani, la ferma Donegal. Legătura dintre noi se terminase de mult, dar tatei nu-i scăpa niciodată nimic. El ştia că între noi fusese mai mult decît o prietenie. N-am să uit niciodată expresia de pe faţa lui. Cînd a plecat Lynn, el nu a scos nici o vorbă despre ea. Doar mi-a amintit de femeia a cărei viziune o avusese el cu ani în urmă.

Împingîndu-şi mîinile în buzunare, îşi lăsă privirile în podea.

– Apoi, anul trecut a murit, spuse el net, fără emoţie. Şi am uitat din nou. Pînă în ziua în care te-am găsit pe tine pe pajişte. Am crezut că era o coincidenţă bizară. O festă pe care mi- o juca viaţa. Şi apoi... nu ştiu, Jenna. Poate că am vrut să te cunosc mai bine pentru că în subconştientul meu voiam să-i fac plăcere tatei.

Îşi ridică în sus capul şi întîlni ochii ei.

– Dar de un singur lucru sînt sigur... m-am îndrăgostit de tine. Eu singur, fără nici un ajutor din partea nimănui. Nu ştiam... n-am ştiut nici-

odată că există un mare abis în viaţa mea, pînă cînd nu ai venit tu să-l umpli. Mă simt întreg cînd sînt cu tine, Jenna.

Ea nu mai rezista. Nu putea să stea şi să privească în ochii lui şi să vadă disperata dorinţa din ei. Dîndu-se înapoi, puse o mînă pe colţul ferestrei şi privi în curte cu ochi care nu vedeau nimic.

Ea ştiu cînd venise în spatele ei. Chiar dacă nu-i simţise căldura, tot ştiuse.

– Nu era amestecat nimeni altcineva noaptea trecută cînd am făcut dragoste amîndoi, spuse el cu o şoaptă iritată. Nu m-am gîndit nici la viziune, nici la destin cînd te ţineam goală în braţele mele. Te-ai gîndit la soartă cînd ţi-am cules geamătul de pe buze cu gura mea şi am împărtăşit plăcerea ta?

Ea se dădu înapoi de lîngă el, cu o mînă pe inimă ca să-i potolească bătăile.

– Ce... se opri ea să-şi dreagă glasul. Încerci să mă aţîţi ca să mă manipulezi? Ca să mă faci să mă îndrăgostesc de tine. M-ai făcut să-ţi deschid toate porţile, trupul şi sufletul, ca să poţi înfige un fier înroşit în mine.

Pentru că îi tremurau buzele ea strînse din

pumni şi-şi înălţă mîndră capul.

– Mi-ai promis să ai grijă de mine, Keith, dar şi asta a fost altă minciună.

El stătea liniştit studiindu-i chipul. Mînia îl părăsise. Părea pur şi simplu obosit, obosit de moarte.

– Greşeşti, spuse el fără căldură, fără nici o inflexiune în voce. Ai făcut două mari greşeli în aprecierile tale. Ai zis că eu nu cred în inevitabilitatea dragostei noastre. Cu două săptămîni în urmă ai fi avut dreptate. Ştii cînd am început să cred, Jenna? Cînd te-am sărutat prima oară acolo pe pătură, lîngă rîu. Acolo am ştiut adevărul. Am privit în ochii tăi şi am ştiut că tu eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată. A doua greşeală a ta este că îţi închipui că tu ai crezut întotdeauna în dragostea noastră. Dacă ai fi crezut cu adevărat, ai fi încercat să rezolvi chestia asta. Dar tu nu ai făcut-o, nu-i aşa? Tu ai fugit din nou.

El se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Şi de data asta, *alanna,* eu am venit după tine.

Şi după aceea a plecat.

Jenna se mai uită încă la locul în care stătuse el cînd apăru Dink în uşă.

Aruncînd o privire către valizele deschise de pe pat; prietena ei spuse.

– Te simţi bine?

Jenna ridică din umeri şi se întoarse către bagajele ei.

– Unde te duci acum? o întrebă Dink, după o clipă.

Trecîndu-şi o mînă prin păr, Jenna hohoti şi spuse:

– În Bora Bora.

Nu se duse mai departe de Londra. Într-un mic hotel din afara oraşului Jenna găsi în cele din urmă pacea şi liniştea recomandate de doctorul Weston. Halucinaţiile o mai vizitară după primele nopţi nedormite, dar după ce hoinărise kilometri întregi pe străzi, singură, epuizîndu-se psihic, vocile o părăsiră.

După cîteva zile de toropeală, Jenna începu să simtă din nou şi a urmat o trezire dureroasă. Pînă cînd durerea s-a atenuat suficient ca să-şi poată aminti ce-i spusese Keith în dormitorul ei de la

castel.

Trecu în revistă fiecare cuvînt pe care îl rostise el, fiecare expresie a feţei, fiecare inflexiune a vocii. Deşi amintirea o durea, totuşi făcu acest lucru.

Era de mai bine de o săptămînă la Londra cînd se simţi capabilă să-i telefoneze lui Dink la castelul Aldham.

– Max a plecat, îi spuse Dink imediat ce răspunse la telefon.

– Max? Dar Carolyn?

– Ea stă la Fiona. Ca să-ţi spun adevărul, cred că ea şi Max s-au despărţit. Dink făcu o pauză. Este ceva între Keith şi Carolyn? De aceea ai plecat?

– Ce te face să crezi asta? întrebă Jenna, cu glas ascuţit. I-ai văzut împreună?

Urmă o nouă pauză.

– Nu... nu, nu i-am văzut. Dar este ceva în glasul tău, chiar şi acum, şi a fost ceva în expresia lui Keith cînd l-am întrebat...

– La dracu', Dink, iar ţi-ai băgat nasul în treburile mele?

– Nu ţipa. Sînt prea departe de termenul cînd voi naşte ca să suport ţipetele. Nu mi-am băgat

nasul. Omul este un vecin. I-am făcut, pur şi simplu, o vizită ca între vecini. Aşa fac nobilii, pentru numele lui Dumnezeu... Ei bine, mi-am băgat nasul, dar trebuia să o facă cineva. E nenorocit, fricoaso.

Degetele Jennei strînseră receptorul.

– Crezi că eu nu sînt?

– Nu poţi s-o dregi?

Răspunse cu glas tremurător:

– Nu ştiu. Nu sînt sigură. Cred că probabil că am procedat prosteşte.

– El va înţelege. Vreau să spun că a proceda prosteşte este una dintre caracteristicile tale. Este o trăsătură a personalităţii tale, asta-i tot. Oricine te iubeşte înţelege asta.

„Oricine te iubeşte, se gîndi Jenna mai tîrziu cînd se plimba prin grădina bine îngrijită a hotelului. Oricine te iubeşte."

Jenna mergea încet pe pajişte, nedezlipindu-şi privirile de pe casa fermei din depărtare. Îşi trîntise bagajele la castel, spunîndu-i lui Dink că îi va

explica mai tîrziu, şi plecase.

Îşi petrecuse noaptea trecută stînd pe un scaun şi gîndindu-se. Rezultatul a fost o oarecare înţelegere a ei înseşi şi a motivelor sale. Toată viaţa ei Jenna se lăsase pradă durerii. Era lucrul pe care-l făcea cel mai bine. Dar acum înţelesese că acest refugiu în durere era un alt mod de a se eschiva. Era o altă fereastră prin care fugea cînd se temea.

Acum pentru că înţelesese, acum că ştia tot adevărul, Jenna trebuia să-i explice lui Keith şi se ruga ca el să poată pricepe.

Era doar la cîţiva paşi de uşa din faţă cînd Carolyn dădu colţul casei, îndreptîndu-se spre o mică maşină neagră.

Reperînd-o pe Jenna, păr roşu se opri din drum.

– Ce faci aici? Credeam că ai plecat de tot.

Jenna numără pînă la zece apoi spuse:

– Să presupunem că mi-am schimbat itinerariul. Keith este aici?

Carolyn se apropie mai mult de ea.

– Lasă-l în pace. Imediat ce se va termina divorţul meu, mă voi căsători cu el. Mă iubeşte, înţelegi? M-a iubit întotdeauna... şi o va face pînă

în ziua morţii lui. Aşa că, înţelegi, nu mai este cazul să dai tîrcoale primprejur, încercînd să-l faci să-i fie milă de tine.

– Dacă te iubeşte atît de mult, spuse Jenna încet, de ce te mai necăjeşti să mă îndepărtezi pe mine? Bărbaţii nu renunţă la dragostea vieţii lor ca să fie cu cineva de care le este milă.

Înainte de a-i ieşi ultimele vorbe din gură, păr roşu o plesni pe Jenna peste obraz.

Jenna numără de data asta pînă la douăzeci şi clătină din cap, schiţînd un zîmbet.

– Mai întîi mă brutalizează soţul tău, acum tu. Dacă vrei să faci să meargă echipa de lovit, să ştii că eu sînt omul tare.

Păr roşu stătu o clipă, tremurînd de furie, apoi se răsuci brusc, se sui în maşină, învăluind-o pe Jenna într-un nor de praf.

Cînd maşina dispăru din cîmpul ei vizual, Jenna se întoarse către casă, dar se opri. Nu la mai mult de trei paşi de ea stătea Keith privind-o. Purta haine de lucru, blugi decoloraţi şi o cămaşă albastră, pătată de ulei, mînecile suflecate lăsînd să i se vadă braţele goale.

Ştergîndu-şi palmele umede de pantalonii marinăreşti, Jenna îşi ridică buzele într-un zîmbet

strîmb.

– M-am întors, spuse ea, nepreafiind în ton cu situaţia.

– Am văzut. De ce nu ai lovit-o şi tu?

Ea ridică din umeri.

– Pentru că ar fi degenerat într-o bătaie şi ne-am fi tăvălit prin noroi. Ridică din nou din umeri. O bătaie, ce-i drept, ar fi făcut mult pentru nervii mei, dar nu ar fi făcut nimic pentru demnitatea mea. Iar acum am nevoie de toată demnitatea de care sînt capabilă.

După ce o privi lung, se întoarse şi dispăru după colţ. Putea fi doar o părere personală, dar nu se arătase deloc impresionat că se întorsese.

Îl găsi în cealaltă parte a curţii, curăţind cu o cîrpă înmuiată în gazolină, un motor mic.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea, venind lîngă el.

Mişcările lui se încetiniră, apoi, fără să-şi ridice capul, spuse:

– Ce faci, Jenna?

– Ţi-am spus, m-am întors.

– Pentru cît timp?

Era îndurerat, cu adevărat îndurerat şi faptul că-i produsese atîta suferinţă o făcea să simtă ca

un cuţit răsucindu-se în trupul ei.

Îşi privi o clipă mîinile.

– Acum îmi dau seama cît de dureros a fost cînd ai întîlnit-o pe Carolyn, spuse ea încet. Aveai de ales. Fie să o răneşti pe ea vorbind, sau pe mine tăcînd. Ai ales-o pe ea.

Îndreptîndu-şi spatele cu o mişcare bruscă, lovi cu forţă uşa şopronului cu mîna, apoi se întoarse către ea cu ochi scăpărători.

– N-am ales-o pe ea. Cel puţin nu aşa cum insinuezi tu. Nu găseşti explicaţie, nu-i aşa? Nu dai de pomană unui milionar, Jenna. Ci unui cerşetor de pe stradă. Nu dai o mînă de ajutor unui învingător într-o cursă, ci aceluia care cade lat. Am ales-o pe Lynn, cum spui tu, pentru că merită mila mea. Ea nu va avea niciodată ceea ce ai tu, nici dacă ar trăi o mie de vieţi. Tu ai farmec şi inteligenţă şi frumuseţe. Tu eşti vibrantă şi vie. Tu străluceşti interior. Tu aduni oamenii în jurul tău aşa cum se adună în jurul focului într-o zi friguroasă.

El rîse răguşit.

– Te-ai oprit vreodată, în tot acest timp pe care ţi l-ai petrecut necrezînd în dragoste, să te uiţi în jurul tău? Toţi te iubesc. Să fii iubită tu este cel

mai uşor lucru din lume.

Ridicîndu-şi ochii de pe mîini, ea întrebă:

– Mă iubesc toţi?

Pentru o frîntură de secundă el îi întîlni ochii, dar imediat după aceea îi întoarse spatele.

– Eu am nevoie de cineva de cursă lungă, care să stea lîngă mine, spuse el cu voce tristă, precipitat. Nu pot să fiu mereu cu frica în sîn că la prima lovitură pe care ţi-o va da cineva întîmplător, mă vei părăsi din nou.

Ceva din glasul lui, din spatele lui băţos o înfioră şi deodată se înspăimîntă de moarte.

– Şi cum rămîne cu viziunea tatălui tău? rosti ea printre buzele uscate de panică. El m-a văzut pe mine. Ştia că îţi sînt sortită.

El rîse înăbuşit, înainte de a-i vorbi.

– Şi tu urai lucrul ăsta, nu-i aşa? Probabil că eşti cu adevărat disperată dacă recurgi la el.

– Da, admise ea. Sînt disperată. Destul de disperată ca să mă folosesc de stupida viziune. Dar faptul că mă simţeam ofensată de acestă viziune nu o face mai puţin reală.

– El e mort acum. L-am iubit, dar nu pot să-l las să mă oblige să fac o alegere imposibilă.

Jenna rămase o clipă în tăcere privindu-l ne-

putincioasă. Era timpul să plece. Îi spusese că nu avea încredere în ea, că nu voia să-i încredinţeze dragostea lui. Era timpul să plece şi să încerce să treacă peste durerea că-l părăsea.

Atunci de ce nu pleca?

Ducîndu-se cîţiva paşi mai încolo, se aşeză pe o buturugă şi începu să-şi adune scamele de pe pantaloni.

De undeva din spatele ei se auzi un zgomot de exasperare şi o altă lovitură în uşa şopronului.

– Ce mai faci acum, Iudo?

– Nu sînt sigură, dar cred că am să perseverez. E greu să recunosc pentru că nu am făcut-o niciodată pînă acum. M-am lăsat învinsă în relaţiile cu părinţii mei, m-am dat bătută în cariera mea artistică, m-am lăsat păgubaşă în păstrarea logodincului meu. Nici unul dintre ei nu mi-a spus vreodată „Pleacă“, cum ai făcut tu. Imediat ce întîlneam cea mai mică greutate, mă lăsam păgubaşă şi dădeam bir cu fugiţii. N-am avut niciodată un motiv atît de puternic ca acum să las totul baltă şi să fug. Şi sînt totuşi încă aici. Se uită peste umăr la el şi clătină din cap. Îţi poţi închipui asta?

El sări înapoi cu pumnii încleştaţi, apoi se ră-

suci să o privească în faţă.

– Nu poţi face asta, Jenna.

– Ba pot, spuse ea liniştită. Chiar am făcut-o. Zici că nu-l poţi lăsa pe tatăl tău să te forţeze să faci o alegere imposibilă pentru tine şi în schimb încerci să mă determini pe mine să fac asta. Ei bine, n-am să te las. Nu mă poţi obliga să plec din moment ce eu m-am hotărît să rămîn.

Ea se ridică în picioare, cuprinsă de mînie.

– Nu sînt dintre acelea care pleacă la greu. Tu faci asta. Problema este că am greşit amîndoi. Tu nu mi-ai spus despre Carolyn, iar eu am fugit. Aşa că acum sîntem chit.

– Chit? Aşa crezi tu că sîntem chit? căscă el ochii nevenindu-i să creadă. Uşor de zis. În viaţa mea nu a existat decît o singură Lynn. Iar tu, tu de cîte ori ţi-ai schimbat hotărîrea?

– Aşa sînt eu ciudată, ţipă ea, întinzîndu-se către el. Şi ştiai asta. Ştiai dinainte de a te îndrăgosti de mine. De cînd te-am cunoscut, am fugit de patru ori. Dar m-am întors înapoi de fiecare dată. Asta nu are nici o importanţă. Ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji, se apropie cu un pas. Nu am voie să am nici o mică scăpare? Trebuie să fiu perfectă ca să merit dragostea ta?

Înşfăcîndu-l de braţe, îl scutură cu putere, apoi se lăsă la pieptul lui.

– O mică scăpare? Ştii tu ce înseamnă pentru mine cînd pleci? A spune că e doar o mică scăpare e ca şi cum i-ai tăia unui om mîna şi i-ai spune că a fost o mică greşeală. Nu înţelegi? Cînd mă părăseşti, sîngerez de moarte. Cum aş putea să-mi petrec tot restul vieţii trecîndu-mă sudori reci, temîndu-mă în permanenţă că o să mă părăseşti?

– Dar sînt aici. Nu vrei să asculţi? Îi atinse faţa cu degete tremurătoare. Sînt aici ca să rămîn. Pentru totdeauna. Te iubesc, Keith. Ar fi bine să accepţi asta, dar dacă nu, tot nu se schimbă nimic. Eu tot aici rămîn. Asta am descoperit în ultima săptămînă. Orice s-ar întîmpla, ori de cîte ori voi fi jignită, chiar dacă ar exista acea Carolyn în viaţa ta, tot nu contează. Important este doar să te iubesc. Înţelegi?

O strînse în braţe cu atîta patimă că aproape o sufocă.

– Uită-te la mine, îi şopti ea. Acum spune-mi ce vezi în ochii mei.

– Viaţa mea, spuse el, cu glas răguşit, abia auzit.

Uitîndu-i-se adînc în ochi, durerea-i pieri din privirea lui întunecată, fiind înlocuită de încîntare.

– Crezi, zise el, luîndu-i faţa în palmele lui. De data asta, crezi cu adevărat.

Cu un rîs de deplină bucurie, o luă în braţe şi o purtă înăuntru, suind treptele. Jenna era acasă. Casa ei erau braţele acestui bărbat şi de data asta aici va rămîne.

Sfîrşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ"

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
2.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	5900
4.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPŢII	Sidney Sheldon	4500
5.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	5900
6.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	6900
8.	PASĂREA CROCODIL	Ruth Rendell	6500
9.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
10.	IUBIRE	Danielle Steel	5700
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	4500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	4500
13.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
14.	INTERVIUL	Sandra Brown	4950
15.	DANSUL NOPŢII	Linda Cajio	2900
16.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	5000
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	8200
19.	VEDETA	Kate Coscarelli	3000
20.	FECIOARA PLOII	Suzanne Forster	2900
21.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
22.	PĂCATUL	Josephine Hart	1500
23.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
24.	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	4500
25.	AMANTA	Jackie Collins	2451
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	4500
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	5500
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	4950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
32.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	4900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	3900
36.	NĂSCUTĂ ÎN RUŞINE	Nora Roberts	6400
37.	MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	4700
38.	ÎNTOARCEREA LA EDEN	Rosalind Miles	6200
39.	EXCLUSIV	Sandra Brown	7900
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	4500